

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

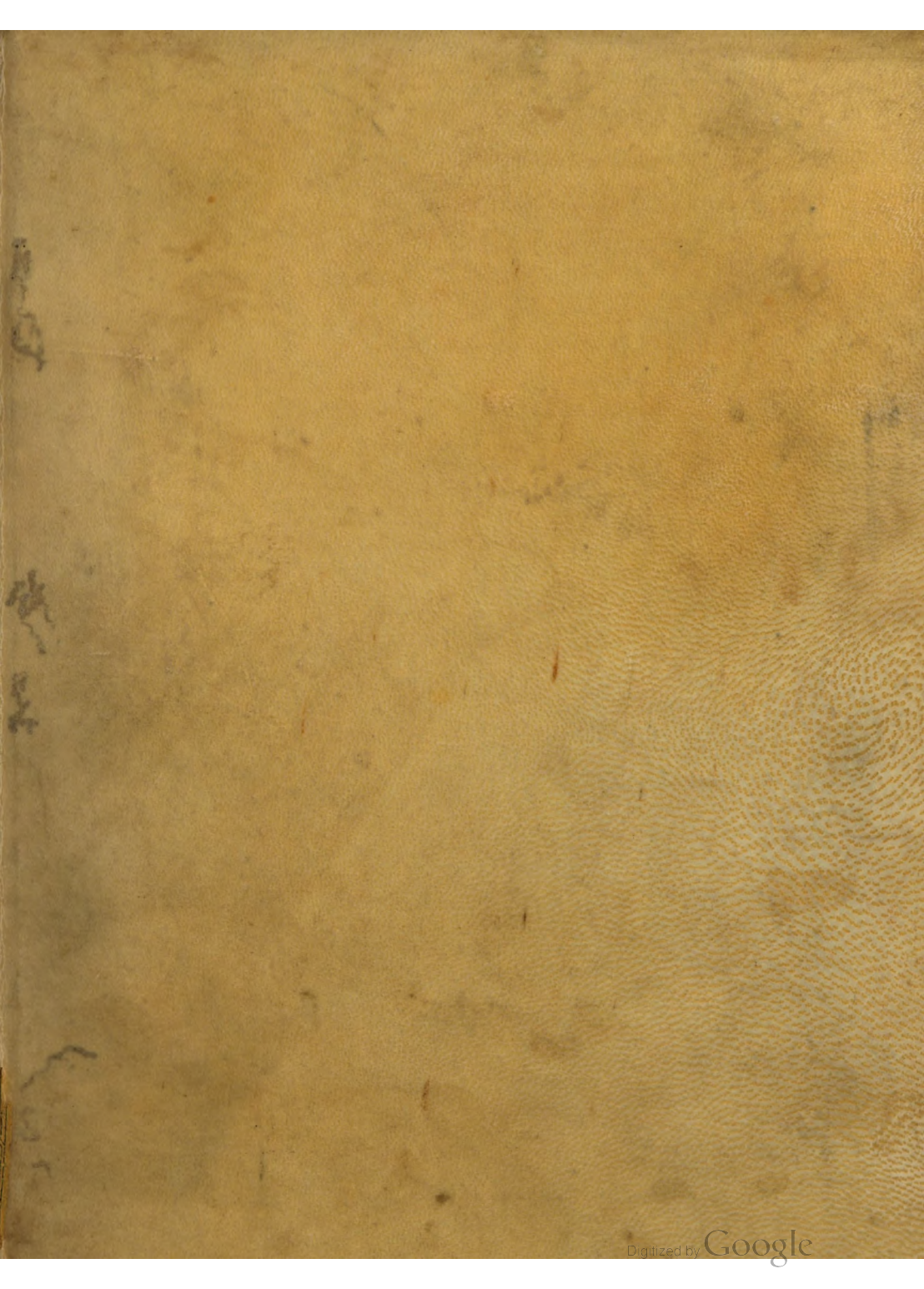
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

6-G
20

7

XXIV. 14. 33.
EE. 3.

6-6.G.20

GERARDI IOANNIS VOSSII
 D E
 VETERVM POETARVM
 TEMPORIBVS
 LIBRI DVO,
 QVI SVNT
 DE POETIS GRÆCIS
 ET LATINIS.

AMSTELÆDAMI, #16
 Ex Typographejo JOANNIS BLAEV.

M D C L I I I I.

GERARDI IOANNIS VOSSII

D E

P O E T I S

G R Æ C I S,

LIBER SINGVLARIS.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

 Eque VOSSIVM, neque
Opera ejus tibi lauda-
bo, Lector benevole,
nec huic vino istâ opus
est hederâ: cui enim ex scriptis
ejus non lucet, quod vir ille & in-
geniosos diligentîâ vicerit, & inge-
nio diligentes. In tanta siquidem na-
turæ bonitate, quanta non multis
singulis ætatibus contingit, magis
affixus hærebat libris, quam ii so-
lent, qui quo minus ingenio valent,
subsidio sibi comparant industriam.
Perspectum id omnibus qui eum
familiarius noverunt, nec dubium
esse

esse potest iis , qui in scriptis ejus
vel mediocriter sunt versati. Quare
cum nonnulli posthumi ejus filii
omnibus non tantum probantibus,
sed etiam plaudentibus in lucem
jam publicam prodierint ; non du-
bito , quin hic ejus de P O E T I S
G R Æ C I S & L A T I N I S partus,
eodem sydere nascetur , & obste-
tricante tuâ Lector benevolentia
suscipietur , quâ jam alii suscepti
fuerunt. Vale & fave.

GERAR-

F

GERARDI IOANNIS VOSSII
D E
VETERVM POETARVM
TEMPORIBVS
LIBER PRIOR,
QVI EST
DE POETIS GRÆCIS.

CAPVT I.

Oracula, quæ Sibyllarum dicuntur, esse supposititia,
& quando eorum vixerint auctores.

DE causis ac origine Poësis satis diximus in commen-
tario de natura ac constitutione artis Poëtica. Seor-
sum nunc agere animus est de progressu, ac distinctis
antiquorum Poëtarum temporibus. Cum verò con-
veniat à vetustissimis esse auspicandum, primò in disquisitionem venit, num Sibyllis, an Orpheo ac Musæo, an Homero & Hesiodo, is honos potissimum debeatur. Sanè si ea est Sibyllinarum oraculorum antiquitas, quam sibi eorum auctores vindicant, nullum poema his vetustius habent Græci. Sed enim quæ sic hodie & à multis retro seculis, inscribuntur, planè diversa sunt ab iis, quorum Livius, & alii, ante Christiana per orbem religionis notitiam meminerunt. Quod primò evincitur ex argumento planè dispari, cum gentiliū illa non Christianum, sed gentilem suaserint idololatriam.

Quale est Æsculapium ab Epidauro, matrem Idæam à Pessinunte, Romanam esse arcessendam: præterea ad ædem Saturni esse immolandum,

A

ac

ac lectisternium habendum : Iovi ludos magnos , & ædes Veneri Erycinæ vovendas : humanas esse hostias immolandas , Galli , & Gallæ , Græci , & Græcæ , ac similia . At Sibyllina , quæ exstant , invehuntur in Deorum cultum , & contra unius veri Dei filiique ejus Iesu Christi cultum suadent . Alia igitur sunt hæc ab illis , quæ Romæ à Xviris consuli solebant usque ad Theodosii senioris Imperium , ac imperante ejus filio Honorio à Stilichone combusta sunt , idque magno cum dolore gentiliū : quod vel ostendunt versus Rutilii Numatiani in Gall. Itiner. lib. II :

Nectantum Geticis grassatus proditor armis,

Ante Sibyllinæ fata cremavit Opis.

Odimus Althæam consumi fœdere torris ,

Nisæum crimen flere putantur aves.

At Stilicho æternæ fatalia pignora libri,

Et plenas voluit præcipitare colus.

Et antea scripserat idem :

Quo magis est facinus diri Stilichonis acerbum ,

Proditor arcani qui fuit imperii.

Non ita indignè tulisset Stilichonis factum tantus religionis Christianæ hostis , si ii libri continuissent mysteria omnia religionis Christianæ . Imò neque id si esset , ea Christiani concremassent .

Accedit , quòd absurdum sit putare , cacas gentes , & in tenebris oberrantes , majori luce de Messia & Christiana fidei mysteriis fuisse divinitus illustratas , quam populum Israeliticum , quem in proprium peculium sibi Deus elegerat . Siquidem Sibyllina hæc oracula longè apertius omnia prædicant de Christo , quàm à Prophetis factum fuit .

Vt cum Iésaias contentus sit dicere virginem parituram , Sibylla vocat eam virginem *Mariam* : & cum pueri nomen prætereat Propheta , Sibylla exprimit nomen *Iesu* , quod ipsa mater Domini non nisi jam desponsata ab Angelo didicit . Nec ullus Propheta prædixit Christum esse baptizandum in Iordane . At Sibylla non hoc tantum dicit ; sed addit fore , ut ibi *Θησάμενα* fiat totius Trinitatis . Suntque plura id genus : cujusmodi mysteria si Deus gentibus revelavit , longè major iis lux affulserit , quam populo Dei electo , qui promissionem habuit venturi Messia .

Adhuc Sibyllina gentium oracula intricata erant , & perplexa :
hic

hic contrà, si paucula exceperimus, omnia sunt liquida apertaue.

Videlicet hæc ordine & tam perspicuè omnia enarrant, ut historia, non vaticinia videantur. Quam verò gentilium illa fuerint intellectu difficilia, ex eo est cognoscere, quod dicerent perplexa quæque esse foliis Sibyllæ obscuriora.

Denique magna fuerit majestas oraculorum Sibyllinorum, si Homerus ipse ei carmina sua sublegerit:

Vt à Diodoro Siculo lib. II refertur, ac à Boccho quoque proditum esse Solinus ait cap. VIIII.

At à Sibyllinis hisce longè abest illa HomERICA majestas, si per paucula quadam hemistichia excipiamus.

Imò multa ne quidem fatis Græca sunt. Etiam ineptiæ hic quædam: quale est, quod Δία ait vocatum Διὸς ἔργον, quia missus esset in Phrygiam, ut Saturnum lateret: item quod Ἀδάμ origo generis humani dicitur nomine suo signare quatuor mundi plagas, per Α ἀναπλώ, per Δ δύνω, per alterum Α ἄγειν, per Μ μεσημερίαν: quæ sine dubio sunt otiosi hominis commentum, non alicujus θεοπνεύματος effatum.

Atque ex his quidem dilucet, Sibyllina quæ dicuntur oracula neutiquam esse genuina. Porro videndum, an non ex opere ipso possit cognosci, quando auctor vixerit, vel vixisse se dicat. Atque hoc ad institutum tria imprimis loca se offerunt, quibus aetatem suam testetur non obscure, siue unus is sit scriptor, siue plures; de quo eadem videbimus. Ac primi quidem libri auctor idem videtur ac ille secundi, propterea quod persequatur secundus id, quod in calce primi promittitur. Fuerit autem ille temporibus diluvii universalis: imò natus Noachi, si de se scribenti credimus.

Nam ait se cum marito, & Noë, & affinibus ac eorum uxoribus, fuisse in Arca, tempore diluvii, cujus historiam, uti & eorum, quæ contingere ab origine mundi, eodem libro enarrat.

Alter locus est libro tertio, cujus auctor plurimis seculis recentior fuerit. Nam ait, ab initio regni Græcorum effluxisse annos mille quingentos. Sed hoc quadrifariam intelligi potest, pro quadruplici initio imperii Græcanici. Primum est ab Egialeo.

Quo nihil antiquius habent, res Græcorum, Pausania teste. Nempe is est, qui condidit imperium Egialeæ, seu Sicyonis.

Sic intelligi debeant tempora Nahoris, & filii ejus Tharachi, qui Abrahami pater fuit.

Quomodo ab diluvio anni fuerint quasi trecenti, secundum rationes Hebræorum.

Alterum initium est ab Inacho, conditore regni Argivorum:

Quo nihil vetustius Græcis post Egialeum. Priscum ideo vocat Horatius lib. II od. III. Ac lib. III od. XIX opponit Inachum, & Codrum, illum ut regum Argivorum primum, qui multo antiquiores Atticis: hunc ut è regibus Atheniensibus ultimum.

Porro Inachus incidit in tempora Isaaci Patriarchæ, quasi quinquennio à morte Abrahami.

Dependet ejusce rei notitia ex *Ἀνείκῃ*, quas veteres constituunt inter Inachum, & excidium Romanum. Sed de istoc potius audiendi Africanus, & Eusebius, quam Tatianus, Clemens Alex. I Strom. & Origenes lib. IV contra Celsum. Aliquanto enim hi juniorem faciunt Inachum, quam oportet.

Tertium initium est ab Ogyge:

A quo Eleusis in Attica est condita. Ab hoc etiam antiqua omnia dixerunt Ogygia. Ejus etiam tempore memorabile in Attica diluvium contigisse dicitur.

Atque hoc etiam tempus incidit in ætatem Isaaci: sed senis.

Quid mirum? quando is Inacho paullo junior. Sanè Inachus Eusebio reponitur ad num. CLX, Ogyges ad num. CCXXXVI. Prior numerus convenit

convenit ei tempori, quo nati Isaaco Esau & Iacob. Alter cum Iacob metu Esau à domo paterna abiit in Mesopotamiam, ubi serviit Labani.

Quantum initium est à Cecrope, primo Atheniensium rege.

Sive secundo, si Actæus ante eum imperavit, ut vult Pausanias.

Sic cæperit imperium Græcorum temporibus Moſis.

Nempe anno Moſis xxxv, secundum Eusebium: ante excidium Trojæ annis CCCLXXV.

Pro tam vario initio variat etiam tempus, quo vixit is scriptor. Si enim annos illos CI O IO ab Egialeo numeremus: fuerit libri tertii scriptor tempore captivitatis Babylonica. Si ab Inacho, vixerit tempore Ochi Persarum regis, & Philippi Macedonis, Amynta filii. Si ab Ogyge, aqualis sit eorum ducum, qui inter se partiti sunt imperium Alexandri M. Sin à Cecrope incipiendum, incidet ætas ejus in tempora Cæsaris Augusti.

Atque hæc de auctore libri tertii.

Superest tertius locus, qui est libro quinto: ubi ait auctor se vidisse incendium secundum templi Vestæ. quod contigit temporibus Commodi Imperatoris.

Nempe anno Vrbis Conditæ IO CCCCXLIV Cassio Aproniano, & M. Atilio Metilio Bradua II Coss. quando non modo ædis Vestæ, sed palatium etiam, & magna Vrbis pars incendio absumta: ut est apud Herodianum lib. I. At prius ædis Vestæ incendium fuit anno Vrbis IO XIII A. Manlio Torquato, & Q. Lutatio Cerco Coss. Eo Pontifex M. erat L. Cæcilius Metellus, qui Pii nomen fortitus ob ea, quæ oculis ambuſtis brachio semiustulatum temporis perpeſſus, dum Palladii, ac Penates, secreta imperii pignora, incendio eripit.

Ex his colligi videtur, non unum, sed tres minimum, esse horum oraculorum auctores. Deinceps ostendam, nullum esse ex iis, qui bona fide scripserit; sed omnes fucum fecisse lectori scientes, volentes.

Metuerem, ne parum placitura esset hæc sententia nonnullis, propterea,

pterea, quod S. Patres Sibyllinorum oraculorum auctoritate impugnent gentiles: & multa adferant, quæ hodieque in his libris legere sit. Verumtamen, quæ superius commemoravi, ea adedò manifesta sunt, ut qui naris sunt non nimis obefæ, facile possunt fraudem subodorari. Vel siquid dubii adhuc relinquatur, illud facile eximent, quæ deinceps adferam.

Primum enim, quis ita stultè sapit, ut persuadere sibi possit, primum secundumque librum scriptum esse ab aliqua, jam ante diluvium nupta, & cum Noacho fuerit in arca? nonne id si esset, aliquis ante Christum, vel proximis à Christo sæculis, reitam miranda mēminisset? Et quando ista scripsit? num antequam Babel conderetur, ac gentes dispergerentur? At tum unus omnium hominum lingua erat, quæ sanè Græca non erat? An postea scripsisse dicemus? Atqui ut Græca fuisset lingua, talis tamen non erat, qualis horum librorum dictio est.

Multis enim sæculis volutis alia esse lingua solet ab ea, quæ fuerat prius. At dictio hæc est, non cujusmodi Homeri, aut Hesiodi, ætate erat; multò minùs, cujusmodi fuerat mille annis antè: sed est, qualis erat aliquanto post Christi tempora; totis bis mille annis à diluvio, imò aliquot sæculis amplius.

Quid quod Iustinus Martyr, Tatianus, Clemens Alexandrinus, Eusebius, ac tot alii ex sanctis Patribus, apertè ajunt, nullam è Sibyllis esse Mose antiquiorem.

Hocine dicturos fuisse putemus, si eorum temporibus ista existissent? Quamobrem aliud statuere non possum, quàm auctorem eum, vel confarcinatorem, post Constantini M. tempora vixisse: nempe post excessum Patrum, quos antea commemoravi.

Videamus nunc de scriptore eo, qui ait esse annos mille quingentos ab initio regni Græcorum. Quod tempus, si ab Ægialeo ordiamur, incidit in captivitatem Babylonicam, ut antea dixi. Quomodo igitur Sibylla hæc potuit vaticinari illa de Mose, ac regno Salomonis, quæ eodem libro tertio leguntur?

Nam multis illa sæculis captivitatem Babylonicam antecēdunt: vaticinia autem non sunt de præteritis, sed de futuris.

Ac

Ac multo minus vaticinia dici merentur, si ab Inacho, vel Ogyge vel Cecrope ordiamur. Imò cum anni illi mille quingenti, si à Cecrope incipiamus, desinant in Augusto, jam nec pro vaticiniis haberi possunt, quæ ibidem prædicuntur de Monarchia Assyria, Persica, Græca, & Romana.

Atque hæc quoque fraudem scriptoris satis detegunt.

Supere est tertius locus, qui est lib. v: unde colligi dixi; scriptorem eum vixisse temporibus Commodi Caesaris. Et sanè hic genuinum tempus adsignatur. Quod etiam firmatur loco alio, ubi mentio fit agonis Iselastici, qui ut ex Plinio constat institutus fuit tempore Trajani. Idem eo evincitur, quod quindecim tantum imperatorum gesta describantur: ac post Hadrianum tres secuturi dicantur, Antonini duo, & Commodus. Siquidem meritò suspectum est, quod non ultrà progrediatur auctor. Nempe eò usque procedere ausus fuit, quia præterita tutò poterant referri; in sequentibus ars sua impostorem destituit, quia nondum ea evenissent.

Hanc suspicionem non leviter firmat, quod demum Antoninorum & Commodi temporis citari Sibyllina oracula cœperint. Insuper, quòd opiniones hîc inveniantur circa ea demum tempora exortæ. Vti improbos post secula aliquot æterno tandem liberandos supplicio: quod Origenes sensit. Item Neronem suo tempore occultatum esse denuo producendum: atque hunc fore Antichristum: quod ex eo multi, Augustino teste, colligebant, quia dicat Apostolus Paulus, *Mysterium iniquitatis jam nunc operatur*. Denique hisce temporibus inveniebantur non pauci, qui bene se putarent mereri de religione Christiana, si libris etiam supposititiis gentiles addicere possent ad religionem Christianam. Vnde tot libri, aliqui etiam Apostolorum nominibus insignes, qui postea à Gelasio & Concilio Romano, inter apocrypha sunt relati. Quales non semper hæreticos, sed & homines pios habuere auctores. Sanè Tertullianus testis est libro de baptismo, fuisse in *Asia Presbyterum*, qui scripturam de Tecla construxerit, quasi titulo Pauli de suo cumulant: atque eum convictum atque confessum, id se amore Pauli fecisse, loco decessisse.

Ex his

Ex his ita colligimus, Sibyllina oracula, qua hodieque octo libris collecta supersunt, conficta esse, & supposititia: vel si qua in iis genuina supersint, saltem iis vetera illa mirifice esse interpolata, aliis mutatis, aliis additis; praesertim istis, qua clarius multo nobis religionis mysteria, & Evangelicam historiam describunt, quam à Prophetis ipsis factum erat.

Atque hæc omnia non parum lucis accipient ex doctissimi Opsopæi notis, quæ Sibyllinis oraculis addidit in editione eorum Parisiensis. Ad ea, ne hic longior sim, lectorem meum remitto.

C A P V T I I.

De ætate Homeri, ac Hesiodi: ubi & de Arctino,
& Creophylo.

S*unt alii, qui Orpheum, ac Musæum, censeant antiquiores Homero: ac illius superesse hymnos, hujus verò poematum de amore Heræ, & Leandri. Sed qui ante bellum Trojanum fuisse dicuntur, à Poëtis ficti sunt, ut ostendimus lib. I de re Poëtica. Quæ verò nunc Orphei nomen ferint, non sunt antiquiora Pisistrati temporibus. Musæus verò Grammaticus extremi imperii Romani.*

Atque hæc planiora fient ex iis, quæ in Poëtarum Græcorum serie deinceps dicuntur. Ex iis interim, quæ diximus, etiam statuere est de Eumolpo, sive Eleufinius is, sive fuerit Atheniensis. Ante Homerum fuisse, ac filium fuisse Musæi, Orphei discipulum proditum est à Suida: atque addit, tria scripsisse millia versuum: in his etiam de Cereris Initiis. De quibus eo minùs nunc laborandum nobis, quia nihil superest, quod vel ejus sit, vel esse existimetur.

Quare sic statuimus, nihil nunc antiquius habere Græcos, poematis Homeri, & Hesiodi: ut ab his meritò initium capiamus. Sed quando hi vixerint, veteres ipsi certant incerti. De Homero prius videbimus.

De

De hoc ita Gellius lib. xvii, cap. xxi : *De Homero, & Hesiodo inter omnes fere scriptores constitit, ætatem eos egisse vel iisdem fere temporibus, vel Homerum aliquanto antiquiorem : utrumque tamen ante Romam conditam vixisse Silvii Albæ regnantibus, annis post bellum Trojanum, ut Cassius in primo Annalium de Homero atque Hesiodo, scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta ; ante Romam autem conditam, ut Cornelius Nepos in primo Chronicorum de Homero scripsit, annis circiter centum & sexaginta.* Cyrillus lib. i adversus Iulianum ait nonnullos quidem putare Homerum & Hesiodum fuisse annis CLXV à bello Trojano : cum apud Latinos imperaret Alba Sylvius : sed alios putare Hesiodum centum annis juniorem Homero, vixisseque tempore Procæ Sylvii. Suidas refert Hesiodum videri quibusdam Homero antiquiorem, aliis verò æqualem haberi : ac xxxi i annis ante primam Olympiadem vixisse.

Fufius verò variantes sententias exponit Eufebius in Chronicis in temporibus Samuelis & Saulis : *Homerus ; secundum quorundam opinionem, his fuisse temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres dissonantia fuerit, manifestum esse poterit ex sequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante descensum Heraclidarum ponunt. Eratosthenes post centum annos Trojana captivitatis. Aristarchus Ionicâ migratione, sive post annos centum. Philochorus migrationis Ionicæ tempore, sub Archippo Atheniensium magistratu, & post captam Trojam anno CLXXX. Apollodorus Atheniensis CCLX anno eversionis Ilii. Exstiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id est, cccc retro annis à Trojana captivitate esse fuisse putant, licet Archilochus vicefimam tertiam Olympiadem, & quingen-tesimum Trojana eversionis annum supputet. Vide quæ ad hæc verba Iosephus Scaliger annotavit.*

Nostra hac sententia est, eum qui Homerum Olympiadam initio, vel paullo post, Romuli puta temporibus, vixisse dixerit, non longè aberraturum.

Ostendi id oratione de laudibus Græcæ linguæ habita, cum in Leidenſi Batavorum Academia ejus linguæ professionem auspicarer. Quippe in ea inter alia *πολυβίων* hanc quæstionem non incuriosè excussi.

Hac sententia multum roboris accipit, si Homeri discipulus fuerit Archinus Mileſius, ac prima is, tertiâve, vel etiam nonâ, vixerit Olympiade.

Homeri fuisse discipulum, à Suida, & Tzetze, traditum est. Ac Suidas id proditum ait ab Artemone Clazomenio, in libro de Homero. Ad Olympiadem primam refert Cyrillus lib. 1 adversus Iulianum. Ac præivit Eusebius in Chronico Canone: ubi ad annum secundum Olympiadis primæ legas: *Arctinus Milesius versificator florentissimus habetur.* Etiam facile conciliatur hoc cum eo, quod idem Olymp. 111 anno 11, alios secutus, scribit: agnitum eo tempore Arctinum, ac scripsisse Æthiopidam (τῷ Διφιοπίδῳ) & Ilii πέρον, sive ἄλωσιν, h. e. excidium. Imò neque pugnat, quod Anonymus in Olympiadum descriptione rejicit ad annum 1 Olymp. 1x. Nihil enim impedit, quo minus octonis floruerit Olympiadibus: annis videlicet xxx, vel paullo amplius. Denique & satis conveniunt ista cum iis, qui Homerum ajunt vixisse temporibus Procæ Sylvii, qui Romuli proavus fuit. Quippe inter Procæ excessum, & Romuli regnum, solum est intervallum annorum xli. Et potuerit Homerus Procæ pariter, ac Amulii, atque adeo Romuli, temporibus fuisse in honore. Summam hujus Poëtæ antiquitatem etiam agnoscit Dionysius Halic. lib. 1 Antiquitat. Meminere & Clemens Alexandrinus lib. vi Στρωμ. * & Diomedes lib. 111, ubi de Iambo. Sed perperam in Dionysio *Arctinum* in Clemente *Archinnus* legas.

* pag. 266.

Sed si post Romulum vixit Homerus, saltem non rejiciendus ultra Numæ tempora: quod nemo veterum fecit: ne Archilochus quidem, qui floruisse ajebat Olymp. xxiii, anno ab Troja excidio quingentesimo.

Testis Eusebius in Chronicis ad num. dccccviii, sive octavum annum Samuelis. Et convenit istoc cum eo, quod Clemens Alexandrinus ait Arctinum cum Lesche Lesbio, Iliadis parvæ conditore commissum, & ab eo victum, Olymp. xxx.

Ex Homeri atate etiam statuere est de atate Creophyli, Astylis filii, Chii vel Samii Poëta: sive ejus filiam habuerit uxorem: sive solum amicus fuerit, atque hospes, & ea propter ab eo accepit poemata de captivitate Oechalia.

Vtrumque apud Suidam legitur.

Itidem de Hesiodi atate concertationem esse dicebamus.

Cicero multò juniorem Homero putavit. Vti & Porphyrius, ac Solinus;

linus ; quorum ille annis c, hic cxxx, post Homerum vixisse existimat. Alii eo quòd simplicior sit , antiquiorem fuisse coniectant. Plurium verò opinio est fuisse æqualem. Vti Varro in primo de Imaginibus , teste Agellio, Vellejus Paterculus lib. i , Plutarchus in v Symposiacòn , & vii Sapientum Convivio, item Philostratus.

In eo dissensu , ob plurium consensum , & quæ de certamine Homeri ac Hesiodi prodita sunt , malumus nos aggregare iis , qui aliquo tempore simul vixisse existimant.

Nec multum abit , quòd apud Cyrillum legas , floruisse Hesiodum paullo ante primam Olympiadem , regnante in Latio Proca Sylvio : vel quo alii claruisse dicunt , Olymp. iv , ut est apud Eusebium in Chronicis. Apud quem etiam legas ad præcedentem Olymp. floruisse tum Eumelum Poëtam , qui Bugoniam & Europam scripsit. Fuerint igitur & Hesiodus , ac Eumelus æquales. Nec multum abit Tzetzes, qui Hesiodum refert ad Olymp. xi. Operæ verò est attendere ad id, quòd Hesiodus ipse scribat , suâ ætate Arcturum ἀρκέουρον in Bœotia exortum fuisse vi i i die Martii : unde Poëtâ hujus ætas in tantum saltem possit colligi , ut error siquis sit , saltem intra Lxx annos sit constitutus ; sicuti observat Ios. Scaliger in Eusebianis Animadvers. num. MCCLV.

Etiam à Suida Perses cui Hesiodus scribit , fuisse dicitur ἐμπροσθεν : de cujus ætate ex illa Hesiodi statuendum, cum Hesiodi fuerit frater.

C A P V T I I I.

DE TEMPORIBVS POETARVM,
qui fuere ante imperium Persicum.

Postquam de Homero , & Hesiodo vidimus , nunc alias persequar, qui deinde consecuti. Inque tam numeroso eorum exercitu imitabor bonos duces : qui exercitum in legiones, has in centurias discescunt. Ac primam quidem universe Pactas Græcos discescimus in quinque ætates , quas in minora deinde tempora dividam. Prima atas fuit temporibus imperii Medici ; altera Persici , tertia Graci , quarta Caesarum veteris aut novæ Roma, usque ad captam Constantinopolim , quinta complectitur quicquid inde fuit velerit.

Medorum imperium incipit ab Arbace, qui Sardanapalum imperio privavit annis centum ante primam Olympiadem. Tenuit is imperium annis **xxviii**. Ei successit Mandaucēs, qui regnavit annis **L**. Tertius fuit Sofarmus: qui annis rexit **xxx**. Auctores istorum nobis Diodorus Siculus, atque Eusebius. Sofarmo vigesimum secundum regnante annum ab Iphito instauratus est agō Olympicus: ac circa hæc tempora Homerum, & Hesiodorum vixisse, antea docebamus. Nunc exponemus, qui Poëtarum Græcorum claruerint usque ad Olympiadis **Lv** annum secundum, quo Astyages nonus ac postremus Medorum rex imperio privatus est à Cyro nepote, primo Persarum Rege. Inde alteram ordior Poëtarum ætatem usque ad Darium Codomannum, regem Persarum ultimum, ab Alexandro M. victum; quod factum Olymp. **cxii** anno **ii**. Tertiam ætatem statuimus sub Alexandro Asiæ victore, & præcipuè sub Ptolomæorum temporibus. Horum imperium definit victa Cleopatra ab Augusto Cæsare, annoque proximo sibi mortem consciscente quod factum Olympiadis **clxxxvii** anno **iii**: annis **xxx** ante æram Christianam. Quarta inde extenditur usque ad Constantinopolim à Muhammede II imperio Turcico adjectam: quod factum anno Christi **cldcccliii**. Vnde quintam ætatem auspicamur.

Primâ atate, hoc est, Medicis temporibus vixere Eumelus, Cinathon, Alcman, Megalostate, Archilochus, Simonides Amorginus, Aristoxenes Selinuntius, Lesches Lesbius, Terpan-der, Pisander, Tyrtæus, Draco, Abaris, Arion Methymneus, Stesichorus, Sappho, Alcaeus, Epimenides, Bias Prienensis, Solon, Dropides, Chilo, Thales, Pittacus, Periander, Chersias, Theſpis, Mimnermus, Ὡίων καὶ Ἀΰιδος auctor; Anacharsis Schyta, Aristæas Proconnesius.

Distinctius aliquanto hæc exponam.

Olymp. **ixi** an. **ix** claruit Eumelus Poëta, qui Bugoniam, five de apum generatione, item Europam scripsit: ut est apud Eusebium in Chronico. At idem postea Olymp. **ix** an. **iv** inquit; *Eumelus Corinthius versificator* (ἐποποιὸς) *agnoscitur*, & *Sibylla Erythraea*. Itidem apud Clementem Alexandrinum in primo Στωματίων legas: Εὐμηλὸς ὁ Κορινθίου Πρεσβύτερος ὢν ἐπεβελήκεναι ἀρχὴν τῷ Σχεχέσας κτίσκειν. *Eumelus Corinthius, cum antiquior esset, pervenit usque ad tempora Archiæ, qui Syracusas condidit. Syracusæ verò ab Archiæ conditæ circa Olymp.*

xi. Hi-

xr. Historicum Poëtam, præeunte Pausania, appellat Scholiastes Pin-
dari in Olympionic. od. xii: ubi & octo ejus versus adducit. Eos-
dem refert Isacius Tzetzes commentario in Lycophronem. Sed is ci-
tat eos fide Theopompi: quod ostendit, Eumelum ipsum non esse ab
eo visum. Sunt autem versus illi ex Corinthiacis; ut argumento est,
quod iis in versibus agit de Ephyre: quomodo Corinthus prius voca-
batur. Refert autem, quomodo, cum in divisione inter Aëten, &
Aloëum; facta, Ephyra Aëtæ cessisset, hanc Buno commiserit, ipse in
Colchida profecturus, ut ibi, juxta oraculum, urbem conderet. Quem-
admodum autem hoc opus incipiebat à divisione inter Aëten, &
Aloëum, Solis filios: ita perducebatur usque ad Iasonis reditum à Col-
chide. Eoque Argonautica expeditio erat pars historiæ Corinthiacæ.
Hæc ita esse, partim ex Pausaniæ Corinthiacis, partim ex iis cogno-
scere est, quæ ex Eumelo citant Scholiastes Apollonii in extremum
lib. iii, & Euripidis interpres in Medeam. Aliqua etiam de hoc Eu-
melo attulimus in iv de Historicis Græcis cap. i.

Olymp. v, anno xii, ut in Chronicis est Eusebianis, *Cinathon, La-
cedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.* Κινάθων ὁ Λάκων,
ὁ τῶν Τηλεγονίαν χάψας. hoc est, de Telegono, quo nomine fuit Vlyssis
ex Circe filius, conditor Tusculi in Italia. At alius ab eo Κύναιθος ὁ
Χῆς, Homericorum carminum consarcinator, qui claruit Olymp.
Lxi, ut ait Pindari Scholiastes Nemeonic. od. ii. Vide, quæ ad
eam Olymp. dicemus.

Ad ix Olympiadem Eumelum, de quo xii Olymp. dictum, Gyr-
aldus refert. Nempe nihil prohibet, quominus Olympiade xii & ix
claruerit. Item tum vixisse dicitur Sibylla Erythrea; sed de Sibyllis
dictum antea. Arctinum ad hanc Olympiadem refert Suidas: atque
addit, quadringentis id annis fuisse à captâ Trojâ. Sanè annis ab urbis
ejus excidio cccv Olympiades cœpere. Sed de Arctino satis di-
ctum cap. ix.

Olymp. xxvii vixit Alcman Poëta Lyricus, qui, utpote Lacedæ-
monius, linguâ scripsit Doricâ. Est verò diversus ab Alcmane Messe-
nio, itidem Lyrico. Sanè distinguit Suidas quem sequimur, ad xxvii
Olymp. Idem verò claruit etiamnum Olymp. xxx, an. iv, quæ referre
maluit Eusebius in Chronicis, ut mox referam. Sed quid de eo dice-
mus; quod Eusebius, cum memorasset prius ad Olymp. xxx, postea,
alios credo secutus auctores, ad Olympiada refert xlii. Sanè hic
idem esse Alcman nequit: sed potius sit Messenius. Nam prior, ut
Suidas ait, claruit quo tempore in Lydia regnum tenuit Ardys,
Gygis filius, pater Sadyattis, avus Alyattis, proavus Croesi: quem

Cyrus evertit. Cœpit verò Ardys regere Olymp. xxvi, an. iiii.

Megalostrate Poëtria, amasia Alcmanis fuit: cujus & in eam versus legas apud Athenæum.

Olymp. xxix an. ii, ut est in Chronicis Eusebii, *Archilochus*, & *Simonides*, & *Aristoxenus*, insignes habentur. Quod ad Archilochum Parrum, Tatianus orat. contra Græcos, & Cyrillus lib. i contra Iulianum, referunt ad Olymp. xxi i i. Verum hæc facile conciliantur: cum Candaulis & Gygis temporibus claruisse dicat Herodotus. At non puto audiendum anonymum in Olympiadum descriptione, qui nunc refert ad Olymp. xv, an. i: nunc Olymp. xvi i i, an. i, & Olymp. xix, an. i i i. Est verò Archilochus ille, qui versibus suis Lycamben ad laqueum adegit. Fuit plurimorum nervorum, multi sanguinis, & validus sententis Poëta: sed virulentus, & inverecondus, unde & Lacedæmone ejus libris fuit interdictum. Fuit & alter Archilochus; de quo Olymp. xciv dicemus.

Simonides Melicus, qui temporibus belli Medici vixit, quatuor vel quinque literas alphabeto finito adjecit, atque ita illud primum absolvit.

De Simonide, quem tam antiquum Eusebius facit, meritò queritur, quis ille sit. Nam multi ejus nominis fuere. Satis liquet, non esse Simonidem Ceum, Lyricum, quem Xerxis, Themistoclis, & Hieronis Syracusani temporibus claruisse, certissimum est. Multo minùs fuerit ejus ex filia nepos, qui ante bellum Peloponnesiacum Genealogiz, & Inventionum libros reliquit. Neque item his junior Simonides Magnus, itidem epici carminis Poëta; qui Antiochi Magni res gestas descripsit. Sed apud Suidam duos præterea ejus nominis Poëtas invenio. Vnus fuit Carystius, vel Eretrienfis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem, trimetrorum lib. ii, & de Iphigenia unum. Alter erat Crinei filius, Amorginus dictus à patria Amorgo, una ex insulis Cycladibus: qui præter elegiarum libros scripsit jambos, unde & *ιαμβογράφος* vocatus: imò & secundum nonnullos, Suida teste, primus hoc carminis genere usus fuit. Quod antiquissimum esse arguit. Imo idem Grammaticus dicit claruisse post bellum Trojanum annis ccccv i. Quomodo fuerit circa initium Olympiadum. Verum censeo centenarium excidisse librarii culpa: ac pro *μς*, quod sit ccccv i, rescribi oportere *vs*, hoc est *Ις v i*. Quod tempus proximè abt ab Eusebiano numero. Incidit enim in Olympiadem xxvi. Quando clarescere fortasse cœpit, qui majus nomen adeptus Olymp. xxix. Et sanè hanc conjecturam nostram firmanant ista Procli apud Photium: *Ἰσχυρίης ὁ ποιεῖν τὰς ἐπικὰς, ὁ δὲ Ἰσχυρίης ὁ ποιεῖν τὰς ἐπικὰς, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίου, ὁ δὲ ἐπικὸς, Σάμιος*. Samium etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus historicis.

historicis. Vide & quæ de eo diximus in iv de Historicis Græcis lib. iv, cap. xiii.

Quem tertio loco memorabat Eusebius, is est Aristoxenus Selinuntius. Ac quod de ejus ætate diximus, convenit cum eo, quod ab Hephæstione proditum est, multò fuisse antiquiorem Epicharmo, & ab hoc etiam illum celebrari. Tetigimus hoc quoque lib. i de Historicis Græcis cap. ix.

Olymp. xxx anno iv clarnere Alcmaeon, & Lesches Lesbius; ut est in Chronicis Eusebii. Sed pro *Alcmaeon*, quomodo & Lilius Gyraldus legit, rescribi debet Alcman, quod facile vidit Ios. Scaliger. Sed de Alcmane satis dictum in Olymp. xxvii. Lesches Lesbius, ut idem Eusebius auctor est, parvam condidit Iliadem. Ex qua & Pindarum aliqua esse mutuatum, Græci ejus interpretes observant.

Olymp. xxxiii an, ii in Chronicis Eusebii memoratur Terpander insignis idem & Musicus & Poëta. Sed Glaucus Italus, libro de antiquis Musicis ac Poëtis, eum multa antiquiorem statuit Archilochō, quem ad Olymp. xv referebamus. Patriam ejus indicat Stephanus in *Κάμπος*.

Olympiade etiam xxxiii à plurimis vixisse putatur Pisander, etsi aliqui Hesiodo antiquiorem, vel Eumolpi æqualem arbitrentur. Heracleida, sive Herculis labores libris scripsit duobus: ubi primus Herculi tribuit clavam. Ejus de Hercule, & Sympheliis avibus sententiam, Pausanias refert in Arcadicis. Vti in Corinthiacis docet, quid tradiderit de fabula Lernæa. Alia etiam præter Heracleida ei tribuere, cum ea potius forent Aristæi Poëtæ, teste Suida. Meminere ejus quoque Hyginus in Poëtico Astronomico, ubi de Leone, Censorinus in fragmento, cap. ix, ubi antiquissimis annumerat Poëtis, Aristophanis Scholiastes, & Fulgentius lib. i *Μεταλογικόν*.

Olymp. xxxv fuit Tyrtæus, ut ait Suidas. Et tempora conveniunt, cum Messenium bellum cœperit Olymp. xxv, ac durarit annis xx; eo autem in bello Lacones hoc duces uli sint. Fuit Poëta elegiacus. Quare Suidas addit æqualem esse vii Sapientibus, vel paulò antiquiorem.

Olymp. xxxvi, secundum Eusebium, sive alius xxxix clarnit legislator Atheniensium Draco, cujus leges quia leviora etiam delicta morte punirent, non atramento, sed sanguine, scriptæ, neque hominis, sed draconis esse, dictæ sunt. Hic tribus versuum millibus scripsisse dicitur Hypothecas, sive vitæ præcepta.

Ad hæc etiam tempora, ut puto, referendus Abaris Scythæ, & ut Harpocratio ait Scytharum ad Athenienses legatus, Pythagoræ, secundum Iamblichum, discipulus. Scripsit carmine iter Apollinis ad Hyperboreos,

perboreos, oracula Scythica, Hebri nuptias, & καθαρμὸς five expiationes. Superest ejus ad Phalarim epistola: nisi ab alio ea scripta, uti & quæ Phalaridis dicuntur. Luciani esse illas, suspicio est doctissimi Lili Gyraldi tertio de Poëtis dialogo. Præterea neque hæc bene conveniunt, ut ad Phalaridem scripserit, qui Pythagoræ fuerit discipulus. Siquidem Phalaris tyrannidem exercuit ab Olymp. xxx an. 11, usque ad Olymp. xxxvi 11, an. 11; teste Eusebio. Fuerit igitur temporibus Tullii Hostilii, & Anci Martii. At Pythagoras claruit Olymp. LX, anno 1, cum Pisistratus, & Hippias, Athenis tyrannidem excercerent: ac mortuus Olymp. LXX, an. IV. Quare floruerit partim Tarquinii Superbi temporibus, partim primis aliquot annis partæ populo Romano libertatis: Vnde consequitur, si Abaris Pythagoræ fuerit discipulus, æqualem fuisse Æschylo: quando is clarescere cœpit, quo anno Pythagoras est mortuus. At antiqui omnes de Abari loquuntur, ut non Pythagora modò, sed Solone etiam antiquiori. Quare verisimilius est vixisse temporibus Phalaridis, & hoc five doctissimum Lucianum, five alium, attendisse, cum sub ejus nomine epistolam ad Phalaridem concinnaret.

Arion Methymnæus, Lyricus fuit, teste Suida Olymp. xxxviii, ac quibusdam Alcmanis fuisse discipulus traditur. Scripsit cantica, ποσούμια dicta, versibus mille. Fertur etiam, eodem testante, chorum instituisse, & dithyrambum cecinisse, & introduxisse Satyros versibus loquentes.

Olymp. xlii an. 1, Stefichorus, Poëta Lyricus, clarus habetur; ut est in Chronicis Eusebii. Et benè convenit, quod Suidas ait natum Olymp. xxxvii. Cujus si annus primus intelligatur Olympiade hac xlii solum annorum fuerit xx. Sed vixit ad Olymp. lv, an. 1: ut testantur Eusebius, Suidas, & Anonymus in Descriptione Olympiadum. Fuerit igitur tum annorum Lxxii. Suidas ait juniorem Alcmane: qui cum convenit, quod Alcmanem cum Eusebio ad Olymp. xxvi, & xxx, referebamus. Palinodiæ in laudem Helenæ, quam prius vituperarat, meminit inter tot alios, Philostratus lib. vi de vita Apollonii cap. vi. Sed istic pro Μεπαλὴ ἀνδρὸς, legendum, quod & editor Morellus vidit Μεγαλὴ ἀνδρὸς.

Aliquis existimare possit Sappho vixisse tempore Archilochi, & Hipponactis, quia hos Sapphus amatoris Diphilus in Comœdia induxerit. Sed hoc non majoris putandum, quàm quòd Hermesionax, eam scribit amatam ab Anacreonte: cum Sappho vixerit Olympiade xlii, Anacreon autem Lxi. Quare, ut Athenæus observat lib. xiii, sunt hi Poëtarum lusus: ut etiam dicebamus lib. 1 de Historicis Græcis cap. 1.
Olympiade

Olympiade eâdem claruit Sappho Lesbica, Poëtria Lyrica; ut ait Suidas: atque addit, eâdem ætate fuisse Alcæum, Stefichorum, & Pit-tacum. Ac facile cum eo conciliare est; quod Eusebius ad CXLIV Olympiadis an. 11 refert. Scripsit Epigrammata, elegias, jambos, & monodias. Distingue vero duas Sapphones, unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut est apud Athenæum lib. xiii.

Ejus *imæge* fuisse dicitur Erinna Poëtria: ut perperam referatur ad Olymp. cvi: ut istic dicam.

Sapphus etiam æqualis Damophila, Pamphili uxor: cujus de hym-nis alitque Poëmatis Philostratus in Apollonii vita.

Olymp. XLIV, anno 11, ut Eusebius in Chronicis tradit, Alcæus Poëta clarus habetur. Et firmatur tum eo, quod Periandri temporibus vixisse dicat Herodotus lib. v, tum inimicitis, quas gessit cum Pittaco, septem sapientum uno: qui claruit Olymp. XLII; ut testantur Dioge-nes Laërtius in ejus Vita, Cyrillus lib. 1 adversus Iulianum, Anonymus in descriptione Olympiadum, & Suidas in *Ni-flange*. Propter vero hunc Alcæi animum, quo non solum armis, sed etiam carmine tyrannos est persecutus, Horatius lib. iv, od. ix, Alcæi minaces vocat Camenas.

Porro & Pittacus, cui cum Alcæo inimicitia, Poëta fuit. Nam teste Suida reliquit versus Elegiacos sexcentos. Defunctus Olymp. LII an. 111.

Olympiade etiam XLIV, Epimenides Cretensis, jam senex à Cylonio scelere purgavit, atque expiavit Athenas; ut Suidas tradit: qui & au-ctor est, eum versibus reliquisse *μυστήρια* sive initia, *καθάρσες*, sive potius *καθάρσεις*, hoc est, purgationes, sive expiationes, & alia obscura. Ar-gonautica etiam dicitur scripsisse versibus sexies millenis, & quingen-tis. Item de theogonia, ac Curetum & Corybantum generatione ver-sus quinquies millenos. Telchiniacæ etiam historiæ auctor habitus, te-ste Athenæo. Sunt qui loco Periandri inter VII Sapientes reposuerint. Plura de eo diximus in Historicorum Græcorum historia lib. iv, cap. i.

Epimenidis etiam ac VII sapientum tempore claruit Bias Priensis, ipse etiam unus è VII sapientibus. Poëma de Ionia condidisse, auctor nobis est Laërtius.

Olymp. XLVI Solon vixit: legislator idem ac Poëta; cujus vitam ex Laërtio, & Plutarcho, petere licet.

Solonis frater Dropides fuit, carmine olim clarus, Solone licet in-ferior. Ad eum Plato referebat genus maternum.

Iisdem temporibus ac Solon fuere Chilo, Thales, Pittacus, Perian-der: qui & inter VII Sapientes numerantur. Chilo elegiam reliquit ducentorum versuum. Thales de meteoris æquinoctiis, atque aliis, scrip-sit

psit carmine. Pittacus sexcentis elegiacis versibus Mityleucis suis leges dedit. Periander item ἡλεροπιδῆς ab Athenæo vocatur. Periander is Corinthi tyrannidem obtinuit Olympiade xxxviii ac deinceps. Annis obtinuisse xlv cognoscimus ex Aristotelis Polit. lib. v cap. xii.

Iisdem claruit temporibus Chersias Orchomenius, cujus versus Pausanias in Bœoticis adducit. Ætatem eam cognoscimus exinde, quod cum Periandro, de quo dixi, inimicitias gesserit; sed Chilonis operâ fuerint reconciliati.

Thespis etiam Tragicus Solonis fuit temporibus; ut ex Laërtio satis constat. Suidas tamen ait Tragœdias egisse Olymp. lxi. Vt idem Suidas ait, primus fūco facie illitâ fabulas egit; inde portulacâ texit; hinc larvarum velis. Vide & Horatium in arte, & quæ ad eum interpretes annotarunt. Sunt qui hunc primum faciant tragicorum: alii primum ajunt Epigenem Sicyonium: ab eo autem Thespidem fuisse secundum, imò aliis est sextus decimus, eodem Suida auctore.

Paullo ante Solonem, ac Solonis etiam temporibus, claruit Mimnermus Colophonius, vel Smyrnæus. Elegiacis Poëtis accenset Censorinus in Fragmento cap. ix. Apud Pausaniam quoque in Bœoticis, legas elegiaco versu tradidisse pugnam Smyrnæorum contra Gygen, & Lydos. Etiam Ερωπῶν scriptisse indicat illud Propertii lib. i.

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.

Superfunt hodieque ejus versus, adversus Solonis sententiam annum septuagesimum homini supremum statuentis. Nam ille octogesimum potius fatalem arbitrabatur.

Etiam ad hæc tempora referendus videtur auctor τῶν Ἠοίων, καὶ τῆς Λαπίδος, qui perperam creditur Hesiodus: ut optimè Scaligero monitum epist. cclvii ad Claudium Salmasium.

Olymp. l regnare cœpit Crœsus: cujus tempore (ut Suidas ait) fuit Anacharhis Scythæ, regis Scythici frater, sed matre Græca natus, anchoræ, & rotæ figulinæ inventor. Scytharum leges versibus scripsit, & versus octingentos περὶ ἀνθρώπων βίον. De vitæ humanæ fragilitate.

Crœsi Cyrique temporibus etiam, Suida teste, vixit Aristæus Proconnesius: qui historiam Arimasporum tribus libris perscripsit versu hexametro. Hic ille est, cujus animam dixere, cum vellet corpore solitam exire, inque idem reverti: quod & de Hermotimo Clazomenio proditum est. Plura de scriptore hoc diximus in primo de Historicis Græcis cap. i, lib. iv, & cap. ii. Nempe quia idem & Poëta, & Historicus fuit: ut alii multi,

C A P V T I V.

DE IIS SECVNDÆ ÆTATIS POETIS

GRÆCIS, qui fuere ab initio Monarchiæ
Persicæ, usque ad pugnam Marathoniam.

V Idimus de Poëtarum iis, qui vixere ante tempora imperii Persici. Ad eos nunc venio, qui claruere postquam Babylona cepit Cyrus, Medisque dejectis summum obtinuit imperium: atque id donec ultimo Persarum Rege, Dario Codomanno, ad Arbela devicto ad Alexandrum Magnum imperium Asia est translatum.

Id spatium est annorum quasi CCXXX.

Dividitur autem hoc intervallum in quatuor partes; à Persica Cyri Monarchia ad pugnam Marathoniam; inde ad pacem inter Persas, & Athenienses, & ἀποπορίας Græcis in Asia concessam; hinc ad captas ab Lysandro Athenas, & xxx tyrannos Athenis impositos: atque exinde ad imperii Persici finem in Dario Codomanno ad Arbela devicto ab Alexandro Magno.

Ab eo tempore, quo Babylona Cyrus cepit, à quo tempore Persica coepit Μοναρχία, usque ad pugnam Marathoniam, à Dario Hystaspida pugnatum, intervallum est annorum LXVIII. Nam incipit id tempus ab Olympiadis LV anno I, & desinit in anno LXXII anno I.

Alterum tempus, ut incipit ab anno LXXII anno I, ita extenditur usque ad Olymp. LXXXII an. IV. Vt intervallum sit annorum XLIII.

Tertium tempus, quod à pace est inter Persas, & Græcos initum, usque ad captas à Lysandro Athenas, est ab Olympiadis LXXXII anno IV, usque ad Olymp. XCIV an. I. Vt intervallum sit annorum XLVI.

Quartum est tempus ab Athenis à Lysandro captis usque Alexandrum Darii ad Arbela victorem, ac incipit ab Olympiadis XCIV an. I usque ad Olymp. CXII an. II, ac continet intervallum annorum LXXIII.

Vixere intra primum tempus, nempe ante Marathoniam pugnam Simonides Ceus, Theognis Megarensis, Xenophanes Colophonius, Hippicus, vel potius Ibycus, Hipys Reginus, Phocylides, Hipponax, Anacreon, Chærilus, Theano Pythagorica, Melanippides, Onomacritus, Cleobolina, Phrynichus, Cynæthus Chius, Heraclitus Σκoteivός, Chionides, Æschylus, Chærilus, Pratinas, Empedocles.

Quos omnes operæ fuerit, suis temporibus distinguere,

Olymp. LV fuit Simonides Ceus, Leoprepis filius; ut est in Chronicis Eusebii. Suidas refert ad Olymp. sequentem: sed apud eundem legas; vixisse ad usque Olymp. LXXVIII, ac cum obiret, annorum fuisse LXXXIX. Quare videatur potius natus fuisse Olymp. LV, vel LVR: ac floruisse Olymp. LXV. Obiciat aliquis memorari Theognidi; qui, ut mox referam, claruit Olymp. LVIII. Sed enim potuit & Theognis ista scripsisse admodum senex. Vel hoc est, vel in numeris vitium sit. Sanè vixisse temporibus Themistoclis, ac Euripidis, ex iis liquet quæ de Timœoreonte dicam in Olymp. LXXV. idem paret ex eo, quod cum ille, tum Æschylus, se contulerint ad Hieronem, regem Syracusanum, ut est apud Pausaniam in Atticis. Poëta fuit Lyricus, ac inter alia, ut ex Suidas scitur, Doricâ dialecto scripsit Xerxis navale prælium cum Græcis, navale item prælium ad Salaminem: quod commissum Olympiade LXXV. Quod ipsum ostendit necdum claruisse anno LV. Credo ex eo obortus error, quod γέρονε nunc natum esse, nunc fuisse, vel claruisse significet.

Excelluit Simonides in cienda commiseratione teste Quintiliano, & Dionysio Halicarnassensi. Vnde Catullus:

Paulum quidlibet adlocutionis

Mœstius lacrymis Simonideis.

Horatius lib. I I, od. I:

Sed ne relictis, Musa procax, joci,

Cææ retrahes munera nenia.

Vbi *nenia* est carmen lugubre: *Cææ* verò, sive *Ceæ*, ut Theocritus * 147. 27. * Κήϊος dicit, idem est, ac Simonideæ. Est vero hic Simonides, qui cum XVI literis vetustis quatuor adjecisset Palamedes, Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, & Ω, & duas duplices, Ξ, & Ψ. Quamquam de isto nec satis consentiant veteres; vel saltem dissentiant codices, librariorum fortasse culpa. Vide Plinium, Marium Victorinum,

nom, & Suidam. Item quæ in primo de Arte Grammatica dicebamus. Plures verò hujus nominis Poëtas fuisse, dixi Olymp. xxix. Ex quibus unus fuisse dicitur hujus Simonidis θυγατρίδης, sive ex filia nepos. De quo postea.

Theognis Megarensis ὁ γνωμολόγος fuit natus Megaris non Sicilia, uti Plato putavit; sed Atticæ, ut ex ipso Theognide non obscure colligit Valerius Arpocratio: & ex eo Scaliger ostendit, quod bellum deprecatur à civitate Alcathoi, h. e. Megaris Atticæ, Alcathoi opere. Lilius Gyraldus ait natum Olymp. LIX. Sed Eusebius (si interpreti Hieronymo fides) ad Olymp. LVIII an. 11 ait; *Theognes Poëta clarus habetur*. Vt temporibus fuerit Croesi. Sed diu supervixit: nempe usque ad initium belli Persici. Meminit ipse Simonidis, Leoprepis filii: & Onomacriti, qui Ὀρφικά scripsit. Vide & alia, quæ hac faciant, apud Scaligerum. Animadversionibus Eusebianis numero M CCCCLXX. Ex Suida discimus, & alterum fuisse Theognidem, sed tragicum, qui ob frigida dramata Nix diceretur.

Olymp. LX in pretio erat Xenophanes Colophonius, Poëta Physicus. Iuniorum facere videtur Eusebius in Chronicis, qui refert ad Olymp. LVI an. 14. Sed ex Athenæi lib. 11 liquet, scripsisse, postquam Darius in Græciam irrupisset. Id fuit anno 11 Olymp. LXXII. Quid mirum, cum ultrà xcii annum vixerit? Vitam ejus habes apud Laërtium: è qua discere est, etiam scripsisse carmine de Origine Colophonis, item de migratione in Coloniā Eleam, quæ est in Italia. Apud Hieronymum in Chronico Eusebiano etiam legas tragœdias scripsisse: sed falli videtur. Nihil enim tale ullus veterum. Fragmenta in Poësi Philosophica collegit H. Stephanus. Syllos etiam scripsisse, ex Strabone scimus: ac memorat quoque Aristophanis Scholiastes. Video & seu eundem, seu alium Xenophanem ἐν τῷ συλλογικῷ citari ab Athenæo lib. x. Alius sane Xenophanes Heracleopolites Fulgentio lib. 1 Mythologicôn.

Olymp. LX an. 1, *Hippicus carminum scriptor agnoscitur*: ut idem ait Eusebius. Sed nullus ejus nominis Poëta celebratur. Num *Hippias* legendum? de quo Pausanias lib. 11 Eliacorum, & Scholiastes Pindari in Pyth. 14. Sed obstat, quòd is fuerit Poëta elegiacus, non Lyricus sive carminum scriptor, ut hic vocatur. An potius Ibycus rescribendum? Quo inclinat Pontacus. Celebratur is Poëta Platoni in Parmenide, Ciceroni in 14 Tuscul. Quæst. item Pausaniæ lib. 11, Athenæo sapius. De morte exstat Antipatri epitaphium. Notus & Aufonii versus: *Ibycus ut perit, vindex fuit altivolans grus*.

Fragmenta Ibyci in illis Lyricorum collegit H. Stephanus. Imò quid

si scribamus apud Eusebium Hipys, vel Hippys, Ἰπυς, ἢ Ἰππυς. Proximè enim ad hoc accedit Ἰππυς. Et credibile satis, sic immutasse qui Hippyn ignorarent. Tempora etiam conveniunt, cum Darii & Xerxis tempore vixerit. Poëta item fuit: imò parodiam, & choliambum, atque alia invenit. Quam varia scripserit lib. iv de Historicis Græcis cap. iiii.

Olympiadis ejusdem anno iv, eodem Eusebio auctore, clarus fuit Phocylides: sed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus. Is, quem dixi, Milesius fuit, teste Stephano. Hic multo recentior, & quidem Iudeus Alexandrinus, si non potiùs Christianus.

Eapfe Olympiade floruit Hipponax. Plinius lib. xxxv cap. v: *Hipponactis Poëta ætate, quem certum est Lx Olympiade fuisse*. Perperam igitur ab Eusebio in Chronicis ad Olympiada xxiii refertur.

Olymp. lxi, & lxii floruit Anacreon Teius; teste Eusebio, & Suida. Nempe temporibus Polycratis Samiorum tyranni, ut est apud Pausaniam in Atticis. Eique & carus fuit. Quod mirum? cum versibus suis cum celebraret: ut est apud Strabonem.

Olymp. lxiv fuit Chærilus, Atheniensis tragicus, ac fabulas edidit cl, vicit xiii. A quibusdam traditur primus larvarum, ac vestitus Scenici fuisse auctor. Testis Suidas.

Olymp. lxv claruit Theano, Pythonactis filia, Pythagoræ Philosophi uxor: ex qua suscepit Telaugem, Mnesarchum, Myiam, & Arignoten: ut est apud Suidam. qui & auctor est reliquisse eam poëma versibus hexametris: ac patriâ fuisse Cressam: à quibusdam tamen Crotoniatim dici. Posteriores secutus est Clemens Alexandrinus, cum lib. i Στρωμάτων. ait, Θεανὴ τῇ Κροτωνιάδην πρῶτην γυναικῶν φιλοσοφῆσαι, καὶ ποιήματα γράψαι. *Theano Crotoniatim primam mulierum esse Philosophatam, & poemata scripsisse*. Hæc, defuncto marito, scholam suscepit regendam, cum filiis Telaugæ & Mnesarcho: quorum Telauges præceptor fuit Empedoclis Agrigentini. Auctor Theodoretus in secundo Θεολογικῶν *. Præter hanc, ut Suidas ait, fuere duæ aliæ hujus nominis. Vna est Theano Locrensis, poëtria Lyrica, Eustathio etiam memorata in Iliad. B f. Altera autem Theano Metapontina, vel Thuria, filia Leophronis, uxor autem Carysti, vel Crotonis, vel Brotini Pythagorei. Hanc addit scripsisse de Pythagora. Item de virtute ad Hippodamum Thurium, & Apophthegmata Pythagoræorum. Memorabile illud dictum mulieri esse fas sacrificare eopse die, quo rem habuerit cum viro; dummodo is proprius sit maritus: ab aliis quidem dicitur esse Theanûs, uxoris Pythagoræ: ab aliis autem uxoris Brotini: quemadmodum de utraque refert samblichus lib. de Vita Pythagoræ cap. xxvii: *. Meminit

* pag. 24.
edit. Com-
melin.

† pag. 329.
edit. Rom.

* pag. 125.
editionis
Commelin-
ianæ ab
1598.

Méminit & Theanus Plutarchus libro, qui inscribitur *γαμικὰ ᾠδα γελ-
μα*. Quod si genuinæ fuerint epistolæ tres Theanûs, ab Aldo, &
H. Stephano Græcè editæ, ab Arcerio redditæ Latinæ: fuerint Thea-
nus posterioris, quæ Brontini uxor fuisse traditur.

Eadem LXV Olympiade, Suida teste, claruit Melanippides, Critonis
filius, Melius: qui plurimos Dithyramborum libros, & heroico versu
exarata, elegias item & epigrammata, atque alia, reliquit. Melanippi-
dæ in Danaïdibus meminit Athenæus lib. XI. Verum is eum facit Mi-
lesium, non Melium. Sed hic potius fuerit junior Melanippides, de
quo infra Olympiade LXXX.

Potius Olympiade hac LXV claruisse Simonidem, quàm LV, quod
apud Suidam est, cognoscere est ex iis, quæ ad LV Olymp. dicebamus.

Olymp. item LXV claruit Onomacritus, Athenienſis vates. Clémens
Alexandrinus lib. I. *Στρωμάτων*, ait eum vixisse circa Olympiadem quin-
quagesimam. Sed verisimilius sit sexagesimam scripsisse. Nam addit
claruisse tempore principatus Pisistratidarum. Atqui Pisistratus, qui
ter tyrannidem invasit, primo eam obtinuit Olympiadis LV anno I.
Obiit Olymp. LXXII an. ult. Ejus filius Hipparchus ab Harmodio, &
Aristogitone fuit interemtus Olymp. LXXI an. IV. Ac proximæ
Olymp. an. III, planè ea tyrannis fuit extincta Alcæmonidas, non
sine opera Lacedæmoniorum, annis XX ante pugnam Marathoniam.
Atque hæc de ætate Onomacriti firmantur iis, quæ ex Herodoto mox
in Lafo dicam. Hujus Onomacriti poemata sunt ea quæ Orphei dice-
bantur: item *χρησμοί* sive responsa, quæ Musæo adscribebantur. Orphei
ἱστορίας τε ἡ Θεολογίας meminit Philostratus de vita Apolloniæ lib. IV,

cap. VII. Cluverius in Sicilia * refert Orphea, Argonauticorum scri-
ptorem, ad Olympiada LV. Nempe quia tum Pisistratus imperium in-
vasit, uti dicebamus. At minime adſentiendum doctissimo Stephano
Pighio, quando libro eo, qui Themis Dea, sive de Lege divinâ inscri-
bitur, tradit † Orphea esse hymnorum auctorem, qui hodie supersint,

esseque eundem, quem Eusebius in Chronico, ac Suidas, ante bellum
Trojanum vixisse ajunt, quemque Iustinus Martyr in Parænetico ad
Græcos ait post Hymnos istos quæ *πολυθεΐα* docent, in Ægyptum
fuisse profectum, atque ibi, cum verum Dei cultum ab Hebræis didi-
cisset, *ἡμελινωδία* cecinisse. Nihiloque verius est, quod nonnulli, ut
ibidem Pighius refert, Musæum illum ad quem, ut filium, Orpheus
scribit, divinum legislatorem Moſem fuisse arbitrantur.

Onomacrito æqualis fuit *Λάσος Χαβρίνης Ερμιονίδης*, ex quo vir do-
ctus perperam tres cudid Poëtas, Laſum, Chabrinum, & Hermioneum.
Apud Suidam legas vixisse Olymp. H, hoc est, VII. Sed adversatur,
quod

* p. 234.

† pag. 31.
edit. Plan-
tin.

quod mox sequitur vixisse temporibus Darii Hytaspidae. Quare scribendum *Ολυμπ.* O, hoc est, Olymp. LXX. Hoc etiam ex Herodoto cognoscere est lib. VII; ubi refert, Onomacritum ab Hipparcho, Pisistrati filio, ejectum Athenis, quia Lasus Hermionensis reperisset, eum inter fortes Musæi, etiam illud inservisse, insulas Lemno aditas, quandoque mari esse absorbendas. Idem Suidas, uti & Aristophanis Scholiastes in Vespas sunt auctores primum scripsisse de Musica; primum etiam carmine dithyrambico certasse, ac instituisse disputationes contentiosas. Item ut à nonnullis annumeretur septem sapientibus, nomine ejus in Periandri locum suffecto. Quam Musices fuerit studiosus, arguunt, quæ de eo narrat Theo Smyrnæus lib. I I Mathemat. cap. XI I. Athenæus in X auctor est scripsisse odam ἀστυμον * inscriptam *Γενναίων*. Etiam in VII I legas jocum in pisces ὀψίς. Plutarchus quoque lib. *Θέτι* *δυσωπίας* cum Lasus Hermioneus Xenophanem vocaret timidum, quod nollet secum tesseri ludere: respondiisse Xenophanem, timidum se in iis esse, quæ non forent decora. Vnde video colligere doctissimum Bullialdum †, non vixisse, ut Philosophum deceret, eumque ab illo esse diversum, qui inter septem sapientes referretur. Non desuere tamen alii, sapientia celebres, qui non penitus refrigerent tessera ludum. Ut-cunque hoc est, saltem alius ab hoc fuit Lasus Magnesium *Φαινομελίων* scriptor: ut legere est apud Anonymum in vita Arati. Vbi & ab Laso τῷ Ἐρμιονεῖ distinguitur. Dicimus de hoc Laso etiam libro de Scientiis Mathematicis, quo loco de veteribus Muscis tractamus.

Circa hæc tempora etiam clausit Cleobulina Lindia poëtria, quæ ænigmata versibus reliquit hexametris, Cratino etiam celebrata. Filia fuit Cleobuli, unius ex VII I Sapientibus Græciæ, qui senex decessit Olymp. LXX. Testes Laërtius lib. I, Athenæus lib. X, cap. XV, & Suidas in Κλειόβουλα.

Olymp. LXVI I, Suida testante, fuit Phrynichus, Atheniensis tragicus, discipulus Thespidis ejus, qui primus Tragicam artem reperisse dicitur. Ipse primus muliebrem personam induxit in Scenam, ac tetrametrum reperit, ac, Polyphradmonis ipse filius, filium habuit Polyphradmonem, itidem tragicum. Phrynichi tragœdias novem Suidas enarrat: quarum nomina Pleuronion, Ægyptii, Actæon, Alcestis, Antæus, sive Libyes, Dicæi; Persæ, Synthoci, & Danaides. Alius verò ab eo Phrynichus Comicus fuit: de quo dicam Olympiade LXXXVI.

Olymp. LXIX fuit Cynæthus Chius, qui primus Syracusis confarcinavit carmina Homeri eaque publicè recitavit: ut est apud Anonymum in descriptione Olympiadum: item Pindari Scholiastem in od. II. Vtrumque locum adducit Meursius de Archontibus Atheniens. lib. II, cap.

* in qua
nullum fo-
ret sigma.

† notis in
Theonis
Smyrnæi
lib. 2. cap.
12.

cap. 1. Sed in posteriori editum $\chi\tau$ $\tau\omega$ ἐξήκοντὸν Ὀλυμπιάδα; ubi rectè ἐννάτην additur in scholiaste.

Heracitus quoque Ephesius; cognomento Ephesius circa Olympiadem vixit LXX: ac literas ad eum Darii Hytaspidae habemus apud Laërtium lib. IX. Hic est ille qui dictus Σκοτεινός, sive Obscurus. Suidas de eo: Ἐχραψε πᾶσι ποιητικῶς *. Vnde & in Poëtis video à Lilio Gyraldo memorari Dialogo III Historiæ de Poëtis. Sed metuo ne id magis pertineat ad dictionem ποιητικώτερον, quam profæ conveniat.

* Scripse
multa Poë-
tica.

Olymp. LXX, nempe annis octo ante pugnam Marathoniam, ut ex Suida liquet, fuit Chionides, Χιονίδης, pro quo apud Athenæum perperam Χιονίδης. De ætate etiam consentit Anonymus in descriptione Olympiadum. Patria fuit Athenæus, ac primus, ex quorundam sententiâ, veteris Comœdiæ Poëta. Ex hujus fabulis fuere Heros, Mendici, Persæ sive Assyrii. Heroas laudat Pollux lib. X, cap. VI II, & Suidas in Ἄγρος, Mendicias verò Athenæus lib. I II.

Olymp. LXXI an. I, claruit Æschylus, ut ait Eusebius in Chronicis, & firmat Agellius lib. XVI I, cap. XXI: præsertim quando ipse in Marathoniam pugna fortiter pugnavit; ut etiam est apud Suidam. Perperam verò est apud eundem Suidam in Αἰγύπτῳ certasse θ' Ὀλυμπιάδῃ, quod est, Olympiade IX: ubi scribendum ο' Ὀλυμπιάδῃ, h. e. LXX Olympiade. Quod & Scaligero, ac Meurfio monitum. Perperam etiam Scholiastes Æschyli, in vita Scholiis præmissâ, floruisse ait $\chi\tau$ $\tau\omega$ μ' Ὀλυμπιάδα, h. e. XL Olymp. Nam & istic similiter O rescribendum. Ad Hieronem, regem Syracusanum, fuisse profectum, ait Pausanias in Atticis. Atque addit idem fecisse Simonidem: ut aliquamdiu simul vixerint. Primus hic, ut apud Suidam est, reperit ut tragici induerent personas terribiles, & fecibus inunctas; item ut cothurnis, sive grandioribus calceis uterentur. Cum Tragœdias fecerit XC, vicit vicies octies, imò ut alii ajunt, solum decies ter. Anno ætatis LVI II, eo, quòd illo Tragœdiam agente tabulata concidissent, in Siciliam confugit: in via, dum nudo conquiescit capite, aquila, calvam ejus rupem arbitrata, restudinem, quo perfringeret, in eam dimisit: unde vita excessit, ut est apud Suidam.

Eo tempore etiam claruit Choerilus; ut liquebit ex iis quæ mox in Pratinas dicam.

Floruit tum quoque Pratinas Phliasius tragicus: ut qui certarit cum Æschylo, & Choerilo: sicut testantur Suidas in Πρατίνῳ, & Anonymus in descriptione Olympiadum. Primus hic Satyros dedit; ut Suidas testatur. Athenæus lib. IX eum citat in Λακκαίνας, ἢ Καρναίῃσι; ubi Caryatides sunt, quæ Dianæ Caryatidi annuas agerent Choreas.

D

Olymp.

Olymp. LXXI, an. I, Archonte Hipparcho, Empedocles Agrigentinus κέλκς sive equo singulari vicit: ut testis est Laërtius in ejus Vita, & Anonymus in Descriptione Olympiadum. Vide, quæ dici in Historicis Græcis lib. IV, cap. III: item quæ dicam ad Olymp. LXXXIV.

Olymp. LXXI, anno II, Archonte Philippo nascitur Sophocles tragicus, ut ait Anonymus in Descriptione Olympiadum, & Scholiastes Sophoclis in ejus vita. Suidas, & alii quidam, natalem ejus rejiciunt in Olymp. LXXIII; unde & XVII annis dicunt Socrate antiquiorem. Ac meminit ejusce opinionis etiam Anonymus, quem dixi. Obiit anno post mortem Euripidis VI; ut est apud eundem Suidam. Ex quo etiam discere est, quomodo primus sit usus tribus histrionibus, eoque qui dicitur τετραγωνιστής, sive tertiarum partium actor: quomodo item primus induxerit chorum xv juvenum, cum ante XII solum ingrederentur. Fabulas fecit cxxiii: ac vicies quater victoriam retulit. Ad extremam senectutem Tragœdias fecit: ut videre est ex iis, quæ de Oedipo ejus Coloneo Cicero narrat in Catone, & Appulejus in Apologia priorē. Quanti eum fecerit Maro, satis indicatur illo in Eclogis:

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurna.

Divinum Poëtam vocat Cicero in secundo de Divinatione. Habuit & nepotem cognominem: qui XI imo XL ut produnt alii, Tragœdias fecerit, sed septies vicerit. Vide & de Sophocle Olymp. LXXVI, & xcii.

C A P V T V.

De iis qui à pugna Marathonica vixere usque ad
Pacem Antalcidæ.

Secundum tempus statuebamus quod interjectum est inter pugnam Marathoniam, sive Olymp. LXXII, an. I, & pacem Antalcidæ, sive Olymp. LXXXII, an. IV. Intra hoc tempus claruere, Panyasis, Ion Tragicus, Phormus Comicus, Magnes Comicus, Achaus, Timocreon Rhodius, Chærilus Samius, Sophron mimographus, Simonides nepos, Æschylus, Pindarus, Corinna, Onomacritus, Sophocles, Panyasis, Steſimbrotus, Melanippides junior, Cratinus, Plato Comicus, Aristarchus Tragicus, Bacchylides, Crates Comicus, Teleſilla, Praxilla, Dionysius Pheræus.

Dicam ordine de singulis,

Olymp.

Olymp. LXXII. *Panyasis Poëta habetur illustris*: ut est in Chronico Eusebii canone. Nempe eo ipso anno, quo ccc Fabii ad Cremeram cæsi à Vejentibus. Anonymus Olympiadum scriptor refert ad Olymp. LXXVIII. Ut videatur & tum fuisse. Quantum fuerit Poëta, arguit, quod fuerit è VI illis, quos, ut Oppiani interpret ait, κατ' ἑξοχῇ Poëtæ nomine dignabantur. Hi fuere Homerus, Eupolis, Hesiodus, Antimachus, Nicander, & Panyasis. Herodoti vel avunculus, vel patruelis fuisse dicitur. De ejus Heracleide & Ionicis, deque stylo, in Græcorum Historicorum historia satis diximus lib. IV, cap. VI.

Etiam Olymp. LXXII, Suida teste, & Anonymo in Descriptione Olymp. Ion Chius, Poëta tragicus, fabulas docere cepit: quas alii XII, xxx alii, vel etiam L fuisse ajunt. Aristophanes in Εἰρήνῃ eum vocat Ἀστῶν, q. d. matutinum, vel orientalem. *Ion ἐν Φοίνικι, ἡ Καίνῃ* memoratur Athenæo lib. x. Ionis Chii epigramma de Pherecyde in Philosophi hujus vita citat Laërtius. Idem in vita Socratis refert quomodo is Philosophus cum Archelao sit peregrinatus. Tzetzes Chil. III, Hist. cxv, refert ex eodem, quomodo Hercules habuerit tres ordines dentium. Nec alium Ionem intelligo, apud Plinium lib. XVII, cap. xxxi, ubi ex eo refert tempus, quo Capella, quo item Hædi oriuntur. Vide etiam de Ione pauca apud doctissimum Paullum Leopardum lib. II Emendationum, cap. xx.

Dinolochum ad LXXII Olympiada refert Suidas, uti & Gyraldus. Sed de eo dicam Olymp. xcii. Epicharmi tempore etiam claruit Phormus Syracusius, qui præfuit studiis liberorum Gelonis Siciliæ tyranni. Ejus septem memorantur fabulæ Admetus, Alcimus, Alcyones, Ilii vastatio, Hippos, Cepheus sive Cephalæa, Perseus. Sed Athenæus in XIV etiam celebrat Phormi Atalantam. Sed alii de auctore dubitarunt: unde Hesychius: *Ὁ τῆς Ἀτλάντας συνθεῖς*. Primus hic *παῖρ* sive talari veste prædiit in scenam, & scenam puniceis vestibus obduxit. Meminit & ejus Poëtæ Aristoteles in Arte Poëtica: sed apud eum perperam Phormis legitur.

His etiam temporibus claruit Magnes Atheniensis, antiquæ Comædiæ Poëta: ut qui adolescens attigerit senem Epicharmum; teste Suida. Ac meminit ejus Aristophanes Equitibus*. Ex quo cognoscere est, cum primas antea in Comædia soleret obtinere, postea exhibitari solitum in theatro. Memorat Iulius Pollux lib. II, cap. IV, & lib. VII, cap. xxxix, ubi citatur ἐν Ἀνδοῖς.

Olymp. LXXIV usque ad LXXXII claruit Achæus Pythodori, & Pythoridis filius: qui cum XLIII, vel secundum alios xxx, vel xxiv, fecerit fabulas, semel duntaxat vicit. Inter alias ejus est *Κύν*. Nam

sic apud Athenæum, pro *κύκλῳ* scribi debere, observatum Turnebo & Casaubono. Eiusdem *Μοῦσαι* Athenæo lib. VII.

Olymp. LXXV an. I, cum Xerxes transmitteret in Græciam, natus est Euripides, testibus Laërtio in ejus vita, Suida in *Ευριπίδης*, & Thoma Magistro in vita ejus Poëtæ. De eo plura Olymp. LXXVI I.

Hac LXXV Olympiade fuit Timocreon Rhodius, veteris Comœdiæ scriptor, qui graves inimicitias gessit tum cum Simonide Melico, qui Olympiade demum LXXVII I decessit; tum Themistocle, qui Olymp. LXXV ad Salamina vicit; & Olymp. LXXVII I accusatus Argos profugit. Scripsit Comœdiam in Simonidem, & Themistoclem, atque alia, ut ex Suida cognoscimus. Quale ejus fuerit epitaphium, Athenæus dicit.

Eadem LXXV Olympiade, ut Suidas tradit, fuit Choerilus Samius. Carmine descripsit Victoriâ, quam Athenienses de Xerxe reportarunt, ac pro singulis poematis versibus staterem reportavit. Decretumque ut carmen ejus una cum Homérico recitaretur. Etiam Lamiaca, & alia ei tribuuntur. Apud Archelaum in Macedonia mortuus est. Diversus ab hoc Choerilo, qui Alexandrum Magnum incultis versibus celebravit. Sanè inter eos plusquam totius sæculi est intervallum. Sed idemne, qui semper cum Lysandro erat, ut ejus res gestas pangeret: ut apud Plutarchum legere est? Vix id temporis ratio finit, cum inter Athenas à Xerxe & Lysandro captas intersint Olympiades undeviginti.

Etiam tum floruit Sophron Syracusanus, Agathoclis, & Damnafylidis, filius, quem Xerxis, & Euripidis, temporibus fuisse, clarè ait Suidas. Sanè Olympiade LXXV exultæ Athenæ à Xerxe, ac proximâ florere cæpit Euripides: ut hæc satis conveniant. Sed in alio est difficultas non levis, quòd Suidas cum dixisset. Sophronem & viriles, & muliebres mimos scripsisse continuo subjungat, *Εἰσι δὲ καὶ γυναικῶν, Ἀφελίου Δωρεῖδ᾽. Σὺν αὖτε λύτῃ ὁρᾷ ὁρᾷ*, *Sumi autem solutæ oratione scripti, linguâ Doricâ.* Nec enim mimi ejus poemata dici possunt, si non fuere carmen. Nostra hæc sententia est, vel locum esse corruptum, vel Suidam errare. Causam adduximus jam artis Poëticæ lib. I, cap. II, ubi fusè hæc excussimus. Quanti verò Sophronem fecerit Plato, arguit, quòd eos assidue lectitarit, quandoque etiam supposuerit pulvino. Virilium, ac muliebrium ejus mimorum, meminit Pollux lib. IV, cap. XXIV. Vti & Athenæus lib. III, & XI. Qui & *Παιδικὰ* adducit lib. VII, si recta est Casauboni emendatio. Nisi ea Sophronis Comici: de quo Olymp. CXXVII I.

Fuit & tum Simonides Ceus Simonidis Lyrici ex filia nepos. Sanè avus vixit temporibus Xerxis, Themistoclis, Hieronis Syracusani, ac cum

cūm isti, tum Simonides admodum senex adhuc in vivis fuere Olymp. LXXVII. At nepos dicitur Suidæ claruisse ante bellum Peloponnesiacum: quod incidit in Olymp. LXXXVII. Genealogiam tribus libris, ac totidem libris *Διγῆματᾶ* sive Inventiones perscripsit; ut ex Suida cognoscimus.

Olymp. LXXVI an IV Æschylus tragicus certavit, ac vicit Phineo, Perlis, Glaucō Potniensi, & Porthmeo: ut est apud Anonymum in Descriptione Olympiadum, ac meminit ejusce victoriæ etiam Scholiastes Æschyli in Persarum argumento. De morte ejus dicam Olymp. LXXXI.

Eodem tempore, quo vixit Æschylus, Eusebio teste, etiam claruit Pindarus Thebanus, Myrtidis Poëtæ discipulus. Apud alios legas, fuisse Olymp. LXV. Sed vitiosis codicibus puto deceptos. Sanè apud Suidam quidem reperias claruisse Olympiade LXV: sed additur, sub expeditione Xerxis; quæ in LXXV Olymp. incidit. Fuit non lyricus solum, & dithyrambicus Poëta: sed præterea tragœdias fecit, & Epigrammata, atque alia.

Æqualis Pindaro Corinna Thespia, vel Corinthia, discipula Myrtidis, cognomento Musa-Lyrica: imo quinquies fertur Pindarum vicisse: ut est apud Helianum & alios.

Ab aliquibus etiam ad hæc tempora Onomacritus refertur, Orphaeorum auctor, quæ perperam ipsius Orphei dicuntur. Eum rectius, ut puto, referebamus antea ad Olymp. LXVI.

Olymp. LXXVII claruere Sophocles, & Euripides: ut est apud Eusebium in Chr. Nempe Socratis temporibus. Sed de his etiam postea.

Circa Olymp. LXXVIII nonnullis fuisse dicitur *Panyasis*, Poëta heroicus, Herodoti avunculus, vel patruelis. Diximus de eo Olymp. LXXII. Meminit quoque ejus Artemidorus lib. I, cap. LXVI*.

Stesimbrotus Panyasi æqualis fuit. uti argumento est, quod Antimachus Clarius Panyasim, & Stesimbrotum audivit: ac Platonem interea ætate antecesserit, cujus juvenus in Antimachi incidit senectutem: quemadmodum in Antimacho ad Olymp. xci i i dicemus.

Circa Olympiadem LXXX imperare coepit Perdiccas Macedoniæ rex, & imperium usque ad extremam Olympiadem LXXXVIII, qua Archelaus ei successit. Hujus Perdiccæ temporibus, Suida teste, claruit Melanippides junior, qui lyricos, & dithyrambos reliquit: natus è forore ejus Melanippidæ, itidem Lyrici, de quo in Olympiade LXV dicebamus.

Olymp. LXXXI an. I cum Callias archon foret, mortuus est Æschylus, ut traditum est Scholiastæ Acharnensibus. Porro à morte etiam

fabulæ ejus, sed emendatiores, à Poëtarum aliis actæ sunt in Dionysiis, atque ita qui vicerat vivus, etiam mortuus aliis prælatus. Id voluit Philostratus in Apollonii vita lib. vi, cap. vi: *Ἐκάλεον ἢ ἢ πεθεωῶτα ἐς Διονύσια. τὰ ᾗ δὲ ἔ. Αἰσχύλῳ ψηφισαμένων (αὐτῶν) ἀνεδιδάσκειτο, καὶ ἐνίκαιεν καὶ κρινῆς.* Quæ non satis cepit interpret regius, Fred. Morellius, cum sic vertit: *Et in Dionysii festis etiam mortuum convocat. Quæ enim ab Æschylo inventa fuerunt, ediscuntur, ac præ cæteris habentur in pretio.* Sed non est asssecutus Philostrati mentem. Quæ hujusmodi est. Etiam mortuum advocant ad Dionysiorum festum, (quo tragœdiæ etiam agebantur.) Nam ex decreto Atheniensium iterum ejus fabulæ docebantur, denuoque vincebat Æschylus. Nempe idem dicit ac Fabius lib. x: *Tragœdias primus in lucem Æschylus protulit, sublimis, & gravis, & grandiloquus, sæpe usque ad vitium: sed rudis in plerisque, & incompositus: propter quod correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus Poëtis Athenienses permiserunt. Suntque eo modo multi coronati.* Idem legas in vita Æschyli, quæ à Scholiaste præmittitur Poëtæ. In iis, qui sic vicerint, coronamque meruerint, fuere duo ejus filii Euphoriion, & Bion: quæ de re dixi lib. i i artis Poëticæ, cap. xii, §. iv.

Olympiade lxxxix anno i i, ut in Chronico Eusebii est, claruit Cratinus Atheniensis, veteris comœdiæ Poëta; qui cum fabulas xxi scripserit, novies vicit, Suida testante. Ejus *Θεσπίας*, sive Thressas, vel Threicias, Pollux memorat lib. x, cap. xix: item *Ὠρας* lib. vi, cap. ii, & lib. vii, cap. xxx: ad hæc Athenæus lib. ix, & Harpocratio in *Εὐσείδῳ*, Hesychius in *Κήλον*, & *Μυσικάρῳ*. Etiam ejusdem Cratini bubulcum laudat Athenæus lib. xiv. *Πιπύνη* Pollux lib. x, cap. xiv, & Priscianus lib. xvi i i. Cratini Junioris Omphala Athenæo lib. xv. *Πυλὴν* Cratini acta Olymp. lxxxix an. i, ut inferius dicam. Sed hic alius, ut infra videbimus.

Eadem Olymp. lxxxix an. i i, ab Eusebio memoratur Plato, Comœdiarum scriptor, sæpe, cum Polluci, Athenæo & aliis memoratus. Illustre in eo dicendi genus agnoscit Athenæus. Duo de triginta fabulas reliquisse ait Suidas. Adonis ejus citatur Iulio Polluci lib. x, cap. xxiv, & Athenæo lib. x. *Αἱ αἶψ' ἱερῶν*, sive mulieres Deo sacrae, quasi *ἱεροδόλως*, nuncupes, Polluci lib. vi, & Hesychio in *Δίον*. *Γρύπας* laudat Harpocratio in *Πλεισταεράσωνες*. *Εὐροπὰ* Athenæus lib. vii. *Λάκωνας* Athenæo lib. ix, quam tamen fabulam alii Sthenelo adjudicaverunt, ut ex Harpocratiione constat. Ionem idem advocat alibi. *Λακωνες* Athenæus lib. ix, sed dubitante de auctore Harpocratiione. Legatos Athenæus lib. vi, & Harpocratio in *Αποκλήροντες*, & *Ζητητής*. *Μαμμάκθυμ*, teste Hesychio in *Μαμάκῳ*. Mox Longa Polluci lib.

lib. vi, cap. xxxiii. Phaonem Athenæo lib. iv, & Harpocrati in *Αἰώνες*. Pisandrum Plutarcho in vita Antiphontis, (ubi ἐν Πεισάνδρῳ scribendum, ut monitum Casauboni) & Athenæo lib. ix. *Σύρφακα* five *Μωμολήραν*, Athenæo lib. vii, Harpocrati in *Καὶ ἑρμῆς*, & Hefychio in *Παλινδορία*. *Δία πακέρμυον*, Athenæo lib. i, & Polluci lib. vii, cap. xxix, ex Casauboni correctione.

Ad annum proximum in eodem Chronico Hieronymiano refertur Aristarchus Tegeates, Poëta tragicus. Docuit tragœdias LXX : bis solum vicit. Ultra annum centesimum vixit. Suidam sis adi. Alius ab eo Aristarchus Grammaticus qui Homerum correxit. De hoc in Ptolomæi Philometoris temporibus dicam.

Ad ejusdem Olymp. LXXXII an. ii, Eusebius in Chronicis refert Bacchylidem Ceum Lyricum, è Simonidis fratre natum. Idem tamen postea refert ad Olymp. LXXXVI an. ii. Nempe nihil prohibet, quominus utroque tempore claruit cum tantum sit quinque Olympiadum, five xx annorum intervallum. Hujus Bacchylidæ poemata in Pythiis ab Hierone prælata fuere Pindaricis; ut est apud Pindari interpretes. Magnopere etiam eo delectatum Julianum Imper. dicit Ammianus Marcellinus. Hymnos ejus, qui dicuntur *ὑπερμετρικοί* memorat Menander Rhetor.

Ad ejusdem Olymp. LXXXI an. ii, ab Eusebio in Chronicis refertur Crates Comicus. Aristoteli quoque in Poëtica laudatus. Atheniensis & Aristophani in Equitibus. Hujus *Γέροντες* memorat Athenæus lib. ix, & Pollux sub finem lib. vii, item lib. x, cap. xxvi. Lamiam Pollux lib. ix, *Παιδαίς* five Lusiones Athenæus lib. xi, Synaristufas Pollux lib. vi, cap. xvii. Planè alius à Cratete Thriasio, de quo Olymp. CXIII.

Eadem Olymp. LXXXI an. ii, vixisse ab Eusebio dicitur Telephila, poëtria Argiva, ex qua quædam adducit Hephæstio. Poëtriis melicis accenset Censorinus in Fragmento cap. ix. Hæc Argivis feminis tantum animi inspiravit, ut Spartiatis fugarent. de quo etiam Clemens Alexandrinus lib. iv Stromat. * De statua ejus vide Pausaniam, Suidam, ac imprimis Plutarchum lib. de mulierum virtutibus.

Item eidem Eusebio vixisse tum dicitur Praxilla, poëtria Sicyonia, ab Antipatro Thessalo in novem poëtriis Lyricis noto Epigrammate memorata. Meminit ejus inter alios Athenæus lib. xiii. Dithyrambos reliquisse & ab ea metrum Praxillium esse dictum, ex Hephæstione constat. De ejus Adonide vide Zenodotum in Proverbio, Stolidior Adonide. De Carne quid scripserit, dicit Pausanias in Laconicis. Superest ejus Carmen ad puerum Calain.

Ad

* pag. 380,
edit. Lug-
dun.

Ad hanc LXXXII Olympiadem etiam ab Eusebio videas referri Cleobulinam Lindiam, ut puto, ex Rhodo. Sed ea antiquior fuerit, si pater ejus Cleobulus Soloni fuerit familiaris. Vide, quæ diximus Olymp. LXVI.

Verius ad ea tempora, refertur Dionysius Pheræus, Plutarcho, ut Poëta memoratus. Ætatem indicat, quod filium habuerit Hieronem, cujus consilio & hortatu magnas res gesserit Nicias, Atheniensem Dux. Satis autem constat Niciam claruisse tempore belli Peloponnesiaci.

C A P V T V I.

De iis, qui à Pace Antalcidæ claruere, usque ad captas à Lyfandro Athenas.

Sequitur tertium Imperii Persici tempus; quod statuamus inter pacem Antalcidæ, & captas à Lyfandro Athenas: estque intervallum annorum XLVI. Fuere interea hi Poësi celebres: Aspasia Milesia, Hermippus Comicus, Empedocles, Epicharmus, Simonides Junior. De Archelao expensum. Aristophanes, Thearus, Eupolis, Teleclides, Morychus, Parmenides, Phrynichus Comicus, Lycus & Amipias Comici, Euphorio, Euripides, Theodectes, Nicomachus, Theognis Comicus, Philocles, Cephisodorus, Diocles, Sibyllius, Philonides, Nicochares, Aristylus, Bacchylides, Apollodorus, Aristomenes Comicus, Pherecrates, Agathon, Euenus, Archippus, Timotheus Milesius, Dinolochus, Philistion Prusænsis, Charophon, Charemon, Theophilus, Antiphanes Carystius, Dionysius tyrannus, Antimachus Clarius.

De singulis pauca subjungam.

Aspasia Milesia etsi magis celebretur ut Σοφίστρια, καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν *, sicut est apud Suidam: tamen & carmine celebris fuit, quod ex Athenæo cognoscimus. Ætatem satis inde cognoscimus, quod Periclis prius amasia, postea & conjux fuit, & bellum concitavit Samiacum, ac Peloponnesiacum: quorum illud cæpit Olympiadis LXXXIV an. IV, hoc Olymp. LXXXVII an. II.

Tum etiam claruit Hermippus Comicus Luscus, qui in Periclem scripsit Anapæsticos, & Aspasia accusavit, quod cum Pericle faceret lenoci-

* Sophistria,
& eloquentia magistra.

lenocinium. Quadraginta scripsisse fabulas, auctor est Suidas. Ex quibus Comœdiis Pollux lib. vii, citat Μαίρας, & Δημότας, quarum & Athenæus meminit lib. vii. idemque Athenæus lib. xii, laudat Αἰσχυρίδας, lib. xv, ~~Θεοφάνους~~. Aliæque cum apud eodẽm tum quoque apud Stephanum & alios legere est.

Olymp. LXXXIV in pretio erat Empedocles Agrigentinus : ut testis Diogenes Laërtius, & Anonymus in Descriptione Olympiadum. Agellius lib. XVII, cap. XXI, ait Empedoclem in scientiæ naturalis studio floruisse circa id tempus, quo ad Cremeram cæsi Fabii trecenti. Id fuit Olymp. LXXVII an. 1. Vt falli putem, qui Parmenidis discipulum credunt : ut dicam in Olymp. LXXXVI an. 1. Vitam ejus scripsit Laërtius. Poëta uterque Physicus fuit. Fragmenta in poësi Philosophica collegit Henr. Stephanus. Etiam libellus exstat de sideribus octavi orbis, qui Empedoclis Sphæra inscribitur. Elegantissime Senariis Latinis reddidit recensitque Q. Septimius Flor. Christianus, ac Sphæram veterem Græcam inscripsit *. Credat aliquis, esse particulam ex tribus libris, quos de rerum natura Empedocles scripsit : unde multa citant Aristoteles, Plutarchus, Athenæus, Sextus Pyrrhonius, & è nostris Clemens. Sed obstat, quod ea fuerint heroico versu scripta : hæc jambris content. Quare verisimilius est auctorem esse Demetrium Triclinium, cujus scholia habemus in Sophoclem. Vel auctoris, vel saltem *δοξωγράφου*, quod præmissa indicat *υπερθεωρητα*. Aliqua etiam de Empedocle dixi in Olymp. LXXI, & alibi plura dicemus. Quam varii veterum Empedoclis versus citent, liquet ex Collectaneis H. Stephani in poësi Philosophica. Iis scriptoribus adde Philostratum lib. 1 de vita Apollonii, cap. 1, ubi duos versus adducit, & Pachymerii Commentarios in Aristotelem, ubi multos ejus elegantissimos versiculos reperire est.

Eodem, ac Empedocles, tempore claruit Epicharmus, uterque nimirum Siculus, & Pythagoræ auditor. Vterque etiam Poëta Physicus. Hujus itidem vitam à Laërtio, fragmenta ex Henrici Stephani poësi Philosophica petere est. Duas ab eo literas Θ, & Χ, repertas ab Aristotele, & Plinio proditum est. In epithetis excelluisse legas apud Demetrium libro *ἑξ ἑμνησίας*. Vixit annis xcvi i, teste Luciano in Macrobiis. Vnde est, quod aliqui Perficis temporibus, alii ante ea vixisse memorant. Fabulæ ejus multæ celebrantur. In iis est *Ελπίς ἡ Πάστ* Athenæo lib. vi. Priori nomine vocat Pollux lib. x, cap. xxxvi. Item *Περύαλ*, Athenæo lib. iv. Nisi *Περύαλ*, vel *Περύαλλ* scribendum, ut corrigunt homines doctissimi. In iisdem *Ορύα*, vel *Ορύα*. Fabulæ cuidam nomen *Αρχαῖν*. Quid mirum? Sic Siculi dixere, pro eo, quod Græcorum aliis *Αρχαῖν*, h. e. rusticus. Etiam scriptus Epi-

* *Exerudit*
Morellianus
Lustetia an.
1587. Qu
& Graca
primus edi-
derat in lu-
cem anno
1586.

charmo geminus. Οδυσσεύς, Αὐλόμολος καὶ Ναυαγός. Adhæc Δόγας, ἡ Λογίνα. Item Buliris, de qua Athenæus lib. x. Et Megaris apud eundem lib. vii, & initio ix. *Εν περικαίῳ Πεομνθεῖ* citat Pollux lib. x, cap. xxi. Idem verò *περικαίς*, ἢ *πεφόρος*, quo nomine Æschyli fabula fuit. Ex Epicharmi Hebes Nuptiis. quædam legas apud Athenæum lib. iii. Item alii ex aliis.

Olymp. LXXXIV etiam claruit Simonides Iunior, Simonidis Lyrici è filia nepos. Sed ambigo, an & in Poëtis ei sit locus. Dixi de eo in iv de Hist. Lat. cap. vi.

Etiam Olymp. LXXXIV fuit Archelaus Athenienſis five Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus; qui primus Philoſophiam naturalem ex Ionia tranſtulit Athenas, & eo dictus eſt Phyſicus, quia in hoc quodammodo deſiit Philoſophia naturalis, Socrate diſcipulo moralem introducente. Quamquam & Archelaus de morali quædam docuit: ſed quæ auſpicatus ille, ea Socrates perfecit. Atque iſtorum quidem auctor nobis Laërtius. Idem, ut ait Suidas, *συνέταξε φυſιολογίαν* *. Id ſic Lilius Gyraldus vertit in iii Dialogo de Poëtis †: *quæ naturæ propria ſunt, multis verſibus collegit*. Itaque & Archelaum inter Poëtæ recenſet. Sed addit, Poëtam phyſicum eſſe alium ab Socratis magiſtro. At unde id adſtruat, non video. Nam Suidas clarè ait *φυſιολογίαν* conſcriptam ab Archelao Phyſico, Socratis magiſtro. Imò nec video, unde colligat, quempiam Archelaum carmine ſcripſiſſe de rerum natura. Saltem ex verbo *συντάττειν*, quo Suidas utitur, id colligi nequit. Et Laërtius, cùm dicat tres præterea Archelaos fuiſſe, non tamen Poëtam in iis memorat.

Olymp. LXXXV an. iv, ut Euſebius ait, *Ariſtophanes clarus habetur*, & *Sophocles Poëta Tragicus*. Verum Sophocles jam claruit Olymp. LXXVII, ut antea dictum. Ariſtophanis ætas ſatis cognoscitur vel ex eo, quòd æqualis fuerit Socratis, quem in Nebulis ſædè conſpectus proſcidit. Item Cleoni, & Niciæ, principibus civitatis, quorum illum in Equitibus exagitavit, hunc in fabula Georgia. Sed & propter ejus maledicentiam in proceres Alcibiades legem tulit, ne quis Comicus nominatim aliquem in fabula reprehenderet. Ita factum ut Ariſtophanes induceret medium Comœdiæ genus inter veteris maledicentiam, ac novæ delicias. Hoc homine mihi *ἀφιχώτερον*, vel *πολυκώτερον*: nec facile aliud æquè culpâris, quam quòd nec pepercerit Socrati, Philoſophiæ parenti. Vide de Ariſtophane etiam Olymp. LXXXIX, & xci.

Periclis & Ariſtophanis tempore, ut ex Plutarcho, & aliis, conſtat, claruit Teleclides, Athenienſis Comicus. Cujus *Περικλέης* citat Athenæus lib. xi, Sterrhos idem Athenæus lib. ix, & ex eo Suidas. Fuere & qui ei tribuerent Hiftoriam Telchiniacam: ut autor eſt Athenæus lib.

* *Compoſuit Philoſophiam.*
† pag. 108.

lib. vii. Aristophanis etiam æqualis Morychus Tragicus, à Comico illo derisus. Ab hoc proverbium, Morycho stultior.

Etiam Olympiadis Lxxxv anno quarto archonte Euthymene actæ Eupolidis Νεμυνίαν : ut est apud Aristophanis Scholiastem in argumento Acharnensium. Id quarto erat anno post decretum factum, ne deinceps Athenis Comœdiæ ullæ agerentur. Nam id corrigi Olympiadis Lxxxv an. i, archonte Myrrichide, sive Morychide : ut est apud Anonymum in Descriptione Olympiadum. Sanè inter hunc Myrrichidem, sive ut Suidas vocat, Morychidem, & quem dixi Euthymenem, sub quo id decretum est abrogatum, duo solum fuere archontes, Glaucides, & Theodorus. De Eupolide plura dicam Olymp. Lxxxvii an. iii.

Olymp. Lxxxvi an. i, ut est apud Eusebium in Chronicis, floret Parmenides, Poëta Physicus, Xenophanis discipulus, ut etiam apud Themistium est. Ejus nomine Dialogum inscripsit Plato. Fragmenta habes in poësi Philosophica, quam H. Stephanus collegit. Vitam videre est apud Laërtium. Apud Suidam legas, à quibusdam credi præceptorem Empedoclis. Hoc non video, quomodo consistat cum iis, quæ de Empedoclis ætate antea dicebam. Quare iis malo subscribere, qui putant, ut apud eundem Suidam dicitur, Empedoclem fuisse discipulum Telaugis ejus, qui Pythagoræ filius fuit.

Olympiade etiam Lxxxvi, Suida teste, fuit Phrynichus veteris Comœdiæ Poëta. Cujus hæ Comœdiæ memorantur à Suida, Ephialtes, Connus, Cronus, Comastæ, Satyri, Tragœdi, sive Apeleutheri, Monotropus, Musæ, Mystes, Poastriæ, & Satyri. Vbi si error non est, geminum Satyrorum nomine fabulam scripserit. Κρόνον laudat Athenæus lib. ix, Tragœdos idem lib. vi, & Arpocratio voce Διδασκός, Μονότροπον Pollux lib. vii, cap. v, atque ultimo, & Aristophanis Scholiastes ad Aves. Ποαστρίαι (quomodo dictæ feminæ sarrientes, ac herbas noxias evellentes) memorantur Polluci lib. iii, cap. x, & lib. x, cap. xxxix, Athenæus lib. iii, imo & x, cum pro ποαστρίαι scribi debere Ποαστρίαι rectè viderit Casaubonus, adhæc Harpocratio in Εξέλις. Κυριασται, ut postea dicam, actæ Olymp. xci an. ii. Musæ ejusdem Olymp. xcix an. i. Meminere hujus Poëtæ etiam Pausanias, Hephæstion, atque alii.

Eadem ac Phrynichus ætate vivere etiam Lycus vel Lycis, & Ameppias, Comici ambo, sed frigidi & ab Aristophane derisi. Ameppias ut Socratem traduxerit, dicit Laërtius in ejus Philosophi vita. De ejus Comœdiis dicam & Olymp. Lxxxix, & xci.

Olymp. Lxxxvii an. i Euripides Phœnissis editis cum Euphorione certavit, & Sophocle : ut Anonymus Olympiadum scriptor testis est.

Tum quidem ingenii sui factum primò edidisse, etiam Chronicus Eusebii canon testatur. Eum esse Poëtarum *πρωτεύωντα*, ait Aristoteles in arte Poëtica. Auditor Anaxagoræ Physici fuit: in Rhetoricis Prodicum. Cum audivit: in moralibus doctore usus Socrate. Quæ non alio fine commemoro, quàm ut liqueat, quantis doctoribus usi sint Poëtæ, qui ad grandem Poëticæ laudis artem adfurrexerint. Sepultus est in Macedoniam, cum ad regem ejus Macedoniam esset profectus: ut ait Pausanias in Atticis. Sed videtur dubitasse de pervulgato mortis genere.

Euripidi fabulam scripturo ejus argumentum ac faciem primam delineabat Theodectes. Vnde sic Antiphanes:

Ὅ τ' ἐκφάλαια συγχεῖσθαι Εὐριπίδῃ.

Qui prima capita Euripidis delineat.

Sed hic nequit esse Theodectes, Aristotelis condiscipulus: de quo Olymp. ciii.

Nicomachus Atheniensis iisdem fuit temporibus. Vt qui etiam Sophoclem, & Euripidem aliquando vicerit. Oedipo imprimis est celebratus.

Tum etiam Theognis Comicus: sed frigidus aded, ut *Χιών* sive Nix diceretur. Ætatem indicat, quod cum Euripide à Nicomacho sit victus.

Euripidi æqualis fuit Philocles Comicus, ex Æschyli sorore natus, teste Suida, & Aristophani ob deformitatem capitis derisus in Thesmophoriazulis. Hujus *τηδὺς ἡ ἔμψ* memoratur à Scholiaste Aristophanis, & Stobæo ferm. x, atque aliis. Ejus filii Morsimus, & Philippides, Poëtæ: de quibus postea.

Cephisodorus Atheniensis veteris Tragediæ Poëta fuit, quales Æschyli temporibus, vel circa eavixerunt. Ejus fabulæ Antilais, Amazones, Trophonius, Sus. Auctor Suidas. Alius ab eo est Cephisodorus, qui nomen adeptus historia sua belli sacri, sive Phocici. Vti & alius ejus nominis est, Ilocratis discipulus: ut diximus in tercio de Historicis Græcis.

Socrates fabulas Æsopicas versibus reddidit: quos apud Platonem laudat Cebes.

Circa hæc etiam tempora fuit Diocles Atheniensis, veteris Comœdiæ Poëta: cujus Melissas laudat Athenæus lib. x, & Pollux lib. x, cap. xxiv. Atque iidem etiam memorant ejus *Θάλατταν*.

Item Philyllius, veteris & ipse Comœdiæ Poëta: quem *ἐν Φεραιῶν* citat Athenæus lib. xiv, & Pollux lib. vii. Alias ejus fabulas recenset. Est & alter Philyllius, item Poëta, de quo dicam in Poëtis ætatis incertæ.

Item

Item Sannyrio (pro quo *Samyrian* perperam editum est apud Lili-um) fuit veteris Comœdiæ Poëta , ob gracilitatem à Strattide Comico dictus *Canabus* , ut è Polluce cognoscimus. Hujus fabula *Γέλως* memoratur Athenæo lib. vii. Sed præterea ab eo scriptæ *Δανάη*, *Ιώ*, *Ψυχασώ*, ut ait Suidas.

Adhæc Ænicus, cujus Antea Polluci refertur.

Præterea & his temporibus itidem veteris Comœdiæ Poëta Philonides Atheniensis , quem & ipsum more suo ridet Aristophanes. Prius fullo fuit. Sæpius memorat Athenæus : etsi sit, ubi id nomen in Philochorum mutarit Dalecampius.

Philonidæ verò ejus filius Nicochares fuit, & ipse Comicus, quem itidem exagitat Aristophanes. Philonidæ *Κοθύνης* laudat Pollux lib. ix, & Athenæus lib. vi. Sed de hoc ad Olymp. xcvi.

Aristylus Poëta non magni momenti à Comico Aristophane ridetur, ut neutiquam sit verisimilis eorum opinio, qui fuisse hujus filium arbitrantur.

Ejusdem Lxxxvii Olymp. an. ii. *Bacchylides carminum scriptor agnoscitur* : ut est in Chronicis Eusebii. Sed de eo jam dictum Olympiade Lxxxi an. ii.

Ejusdem Olympiadis Lxxxvii an. iii Archonte Apollodoro, (quo tempore Platona Philosophum fuisse natum, ab Athenæo traditum est) fabulas docuit Eupolis : ut est apud Scholiastem Aristophanis in Prologomenis, & Anonymum in Olympiadum descriptione. Sed & Olymp. Lxxxv an. iv, h.e. sexennio ante spatium proximè assignatum claruisse, superius ex aliis auctoribus dicebamus. Contra juniorem facere videtur in Chronicis Eusebius : cui Olympiadis Lxxxviii an. i, *Eupolis & Aristophanes ; scriptores Comœdiarum agnoscuntur*. Sed tres hæ sententiæ facile conciliantur, cum inter extremas sententias tantum sit interval- lum annorum decem. Ejus *Δῆμοι* memorantur Athenæo lib. iii.

Olymp. Lxxxviii claruit Aristomenes Atheniensis Comicus, unus eorum, qui *ὑποδέπτοι*, sive secundarii vocabantur. Auctores Suidas, & Anonymus in descriptione Olymp. Ac convenit hoc, quod Suidæ dicitur vixisse tempore belli Peloponnesiaci : quod cæpit Olymp. Lxxxvii an. i. Lilio non assentio : qui vult post id bellum fuisse, Olymp. xcvi. Cognomentum habuit *ὑποποιός, januarum fabricator* ; ut est apud Suidam. Vbi aliqui malunt *υποποιός, caseos parans*. De Ad- meto ab eo acta dicam Olymp. xcvi an. iv.

Olymp. Lxxxix an. i, Archonte Isarcho, actæ primò Aristophanis *Νεφέλαι*, Cratini *Πύλη*, Amipsiæ *Κόννος* : ut idem Olympiadum scrip- tor tradit, & Scholiastes Aristophanis in Nubium Argumento. Anno

11 actæ secundo Aristophanis Nubes, item Vespæ : ut testes idem Anonymus in Olympiadum descript. & Scholiastæ Aristophanis in fabularum argumento. De Amiptiæ Κοιμαστὴς dicam Olymp. xci an. 11. Ejusdem Σφειρόνῃ memoratur Athenæo, & Polluci. Pro quo, ut Casaubono monitum, corruptè interdum legas Φείδων, aut Φένδων.

Theorus Poëta ridetur ab Aristophane, cujus æqualis fuit.

Olymp. LXXXIX an. 111, Eupolidis Atheniensis Poëtæ Comici Κόλακες acta, archonte Alcæo, ut est apud Athenæum lib. v, & Anonymum in Descriptione Olympiadum. Νυμνῖα ejusdem, actæ Olymp. LXXXV anno IV, uti dictum. Αὐτολύκος ejusdem acta anno seq. Septendecim annos natus docere fabulas cœpit : quas XVII fecit, vicit autem septies. Ejus Ἀῤῥμα Capræ citatur Plutarcho Symposiacōn lib. IV, Polluci lib. IX, cap. XXIV, Macrobio, Erotiano in Περόμυλον, & Scholiasti Aristophanis in Vespas. Ejusdem Δῆμοι Polluci lib. VII, cap. XXVII, & XXX, ac lib. IX, Harpocrati in Οξυθymία, Prisciano lib. VIII. Εἰλότης Athenæo lib. IV, & Polluci lib. IX. Φίλοι Athenæo lib. VI, & Harpocratio in Παρθέσις, ac Parœmiographi in proverbio, Οὐδέ ποτ' ἴσθ' ἡ γῆρας. Προσπάλλοι (quod nomen à Prospalta, Atticæ populo) Athenæo lib. VII, Πόλες Polluci lib. VII, cap. II. Ejusdem Eupolidis Ταξιάρχοι, vel Ταξιάρχαι, laudantur Athenæo lib. IV, & Polluci lib. VII. Similiter memoratur Χρυσῶν ῥήθ, sive Χρυσόρῃς Polluci lib. VII, cap. XXI, & Aristophanis Scholiastæ in Ranas. Fortasse & dramatis nomen *Maricas*. Quintiliano : *Apud Eupolin Maricas, qui est Hyperbolicus, nihil se ex Musicis scire, nisi literas confiteatur*. In bello Læconico militans naufragio periit in Helleponto : unde, ut Suidas nos docet, decretum, ne postea Poëtæ militarent. Alii volunt ab Alcibiade in mare conjectum, quod in eum scripisset Baptas. Aliqui id agnoscunt : sed tandem ajunt eluctatum. In Ægina mortuum refert Ælianus libris de Animalibus.

Olymp. LXXXIX an. IV archonte Aristione, (perperam apud Diodorum Aristone) Eupolis docuit Αὐτολύκον, & Pherecrates Αργείας, ut tradit Anonymus in Descript. Olympiadum, & Athenæus lib. v. Sed perperam apud Anonymum illum est Αργείας, pro Αρχείας, ut est apud Athenæum, & alios. De ætate Pherecratis etiam firmat, quod Eupolis, Aristophanes, Plato Comicus, Phrynichus, & Pherecrates, eadem ætate floruisse, dicat Suidas in Πλάτων. De Platone jam dictum Olymp. LXXXVI. Vbi & de Phrynicho actum. Pherecratis αὐτόμολοι citantur Athenæo lib. III, & Suidæ. Δελοδιδασκαλός eidem Athenæo sæpius. Κεραυτολάστ ejusdem eopse libro. Γπνὸς ἡ Παννυχίς, ejusdem lib. XII, & Pol-

& Pollucis lib. x, cap. XLVIII. Ἀγρὺς laudat idem Athenæus sæpius. Μετὰ αὐτῆς Athenæus lib. IIT, & Erotianus in Ἀγρῶν. Sed Eratosthenes Nicomacho adjudicabat : ut est apud Harpocrationem. Μένδης Pherocratis citantur Athenæo lib. VI. Nisi pro Μένδησι legendum ἐν Ἀγροῖς, ut Casaubono visum, cui adfentio. Eundem ἐν Περί τῆς citat Athenæus lib. VIIT. Pollux lib. VII, cap. xxx, & lib. x, cap. xx, item Priscianus lib. xviii; Hesychius in Μετὰ δεινόν. Pherecrati etiam Chiron, incerti licet auctoris tribui solet : ut constat ex Athenæi lib. ix, & xiv, Χείρωνας vocat Priscianus lib. xviii. Etiam in Etymologico Magno, voce Βοηδρομιῶν, ubi citatur Pherecydes ἐν Αὐλόχουσι, doctissimo Sylburgio adfentio, qui pro Φερεκύδης legere malit Φερεκράτης. Licet non ignorem eodem opere Pherécydem citari in Ἀγρῶν, & Παλάδιον, & Πολέμων, & Ὑψ. Sed de Pherecyde alibi dictum.

Olymp. xc an. i Agathon Tragicus vicit Lenæis : ut est apud Anonymum in Descript. Olymp. & Athenæum lib. v. Ejus τὰ ὀπινύκια ἐστὶ ἀπὸ τῶν apud Platonem in Convivio. De hoc Poëta sic Philostratus libro i de vitis Sophistarum in Gorgia * : Ἀγάθων ὃ ὁ τραγωδίας ποιητὴς, ὃν ἡ * pag. 497, καμψοῖα, σφόδρ τε, καὶ καλλιπῆ. οἶδε, πολλὰ καὶ ἴαμβέων χορηγᾶν. edit. Paris. an. 1608. Agathon autem, tragicus Poëta, quem comædia sapientem, & elegantem, esse novit, in jambicis suis plurimum æmulus est Gorgia. Vide etiam, quæ dicam ad Olymp. c i.

Olympiade eadem xci fuit Euenus, Poëta elegiacus. Ætatem ejus inde cognoscimus, quod fuerit præceptor Philisti historici, qui Olymp. xciii an. iiii, cum Dionysius Senior ab Syracusanis multaretur ob rem malè gestam adversus Carthagenenses, se prædam pro illo dedit. Pluraque de Philisto illo diximus lib. i de historicis Græcis, cap. vi. Eueni versum etiam Aristoteles adducit, ut ostendat consuetudinem esse alteram naturam. Etiam Eueni dico supersunt Epigrammata in Cnidiā Venerem, & tertium in Myronis vaccam.

Olymp. xci an. i, archonte Aristomnesto, Archippus Comicus unicā vicit fabula : ut est apud Suidam in Ἀρχιπῶν, & Anonymum, qui Olympiades descripsit. Idem Pisces edidit, quos Iulius Pollux laudat lib. x, cap. v, ac sæpius Athenæus. Præterea scripsit πᾶν, ut liquet ex Polluce lib. vii, cap. xiv, & Aristophanis Scholiaste ad Vespas. Ejus fabularum aliquæ Aristophani tributæ. Auctor vitæ Scholiastis : Ἐγραψε ὃ δράματα μὲν (Suid. vδ) ὧν ἀνὴλόμεται τέσσαρα ὡς ἐχὶ ὁντὶ αὐτῷ. ἐστὶ δὲ πάντα Ποίησις, Νῶα, Νῆσι, Νίοβις. Ἀπὸ πνὲς ἐφάσαν. εἶναι δὲ Ἀρχιπῶν.

Aristophani item æqualis Strattis ut ex Plutarcho in Isocrato colligo:
ubi

ubi ait, ab utroque eorum, Aristophane inquam, & Strattide, Theodorum, Isocratis patrem ob filiam fuisse notatum in Comœdiis. In Strattidis fabulis fuere *ψυχασαί*: quo & nomine fabula fuit Sannyriónis. Cæteras ejus fabulas recenset Casaubonus in Athen. lib. vii, cap. xxi: ubi & refellit errorem Suidæ existimantis Strattidem fuisse tragicum, qui Comicus fuit. Nec minùs Gyraldo aberratum, cum duos Strattides, unum Comicum, alterum Tragicum facit.

Olympiadis ejusdem anno 11, Archonte Chabria, actæ Aristophanis Aves Athenis, ut Anonymus ait in Olymp. Descript. item Amphiarus ejusdem, teste Aristophanis Scholiaste in Avium argumento. Imò & actæ tum Amphiæ *Κωμασαί*, & Phrynichi *Μονότροπος*, ut in altero Aristophanicæ ejus Comœdiæ argumento legere est.

Olymp. xcii an. 111, Archonte Glaucippo, acta Sophoclis *Φιλοκλήτης*: ut tradit Anonymus in Olympiadibus, & Scholiastes in ejus fabulæ argumento. De natali ejus dictum Olymp. lxxi an. 11.

Hac etiam Olympiade, vel aliquanto antè Dinolochus (*Δεινολόχος*) Syracusanus aut Agrigentinus, Poëta Comicus: qui Doricâ dialecto xiv fabulas scripsit: ut auctor Suidas. Sed addit, vixisse *ἔπὶ τῆς οὐλυμπιάδος*, Olymp. lxxiii. Quod esse nequit, si ut proximè subdit, Epicharmi fuerit, vel filius vel discipulus: vel si fuerit Epicharmi *ἀνταγωνιστής*, five adversarius: ut Ælianus ait lib. vi de Animalibus, cap. li. Nam is claruit anno lxxxiv; ut superius vidimus.

Olymp. ejusdem anno 111, Archonte Callia, Sophocles, & Euripides, obiere: ut de utroque testis Diodorus Siculus lib. xiii, & Anonymus in Descriptione Olymp. Eusebius in Chronico refert ad hujusce Olymp. an. i. Chronicon Alexandrinum ad Olympiados proximæ an. 111. Apulejus verò ait Sophoclem fuisse superstitem Euripidi: & quidam demum, si Suidam audimus, sexennio post eum obiisse. Eopse anno Aristophanes docuit Ranas, teste Anonymio in Descriptione Olympiadum: item Phrynichus Musas, & Plato Comicus Cleophonem: ut ait Aristophanis Scholiastes in argumento Ranarum.

His etiam temporibus vixit Philistion Prusænsis, vel Sardianus: ut qui tempore Socratis obierit. Scripsit, Suida teste, Comœdias *βαιολογικάς*, vel potius *βιολογικάς*, h. e. mimicas. In fabulis fuit *ὁ φιλογέλως*, five risus amans. Alius ab eo Philistion Locrus vetus medicus, & nobilis: ut eum vocat Agellius lib. xvi, cap. xi. Ac fortasse apud Fulgentium lib. i Mythologicon, cap. de lauro, ubi citatur Philocrus de Somniorum interpretatione reponi *Philistion Locrus* debet.

Chærophon Tragicus, patriâ Atheniensis, iisdem, Philippi nempe Macc-

Macedonis temporibus vixit : ut est apud Vlpianum Rhetorem : ut arguit , quod fuerit Socrati & Demostheni familiaris. Is de Heraclidarum descensu scripsit Tragoediam. Etiam mentio ejus fit apud Aristophanem in Nubibus , Athenæum , Philostratum in Sophistarum vitis.

Chæremon Comicus etiam tum vixerit : si quod apud Liliū legas , Socratis discipulus fuerit. Aristoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro , omne metrorum genus miscuit. Meminit & Athenæus ; uti etiam Vrei & Alphefibœæ : pluresque fabulas recenset Suidas : atque addit , diversum ab eo esse Hieroglyphicorum scriptorem.

Theophilus , Medicus Epidaurius , Comicus Poëta , extremis Euripidis temporibus vixit : atque ejus epitaphium scripsisse dicitur : quod alii Thucydidi tribuerunt. Ejus Pañcratiasta ab Athenæo citatur lib. x. Sed & alias memorant idem , ac Suidas.

Olymp. xciii an. i , archonte Euctemone , claruit Antiphanes Carystius , Mediæ Comœdiæ Poëta , ut est apud Suidam in *Ἀντιφάνης* , & Anonymum in Descript. Olymp. Atque addit Suidas , reliquisse filium , Comicum & ipsum. De hoc Antiphane Athenæus initio lib. xiii *Deipnosophisticôn* : *Ἀντιφάνης ὁ κωμοδοποιὸς ὡς ἀνεγίνωσκε πινὰ τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ ἢ ἑαυτῇ κωμῳδιῶν* (ὁ ᾧ δῆλ' ἦν ἕπ' ἅνυ π' ἀποδεχόμενος) *δεῖ γὰρ εἶπαι , ὃ βασιλεὺς τὰ πάντα ἀποδεχόμενος , ἀπὸ συμβόλων τε παιδάκις διδιδειπνέειν , καὶ παρὰ ἐταίρας παλεονόκους , καὶ εἰληφέναι , καὶ δεδωκέναι παληγὰς*. *Antiphanes Comicus , cum suarum comœdiarum quandam Alexandro recitasset , & non admodum acceptum fuisse Rex præ se ferret , Oportet inquit , ὁ Rex , has qui probaturus sit , è symbolis crebrò cenâsse , & sæpius apud scortum plagas multas & accepisse , & intulisse*. Plurimæ Antiphanis citantur ; ut *Ἀκέρεια* sive Sartrix Athenæo lib. vii , ix , & xiii , & Polluci lib. iv , cap. xix. *Ἀλιδιομένη* Polluci lib. ix. *Archestrata* , - - - - *Ἀντὶ ἑρῶν* , sive Seipsū amans , Athenæo lib. x , & Polluci lib. x , cap. xxxii. *Æsculapius* Athen. lib. xi , *Ἀντὶ τῶ* Athenæo lib. xii , *Βομβυλίδος* , à poculi genere , Athenæo lib. iiii. *Βοιωτὶς* Polluci lib. x , cap. xxi : pro quo perperam *Βιωπον* apud Athenæum , ut obfervatum Casaubono. Etiam laudatur in *Κνοίθιδι ἢ Γούτρωνι* Athenæo lib. x : nisi scribendum *Σκροίθιδι* , de quo ad Athenæum Casaubonum *Animadv.* lib. vii , cap. ix. *Κύκλωψ* memoratur Polluci lib. vii , & ix. *Κύριος Κώρυκος* Athenæo lib. iv. *Δραπέττωγος* , sive servum retrahens è fuga , Athenæo lib. iv. *Milanion* Athen. lib. x. *Μυστίς* Polluci lib. x , cap. xix. *Παιδεραγῆς* Athen. lib. vii. *Προβατὶς* sive Opilio ,

vel Pastor, Athen. lib. vii. Problema Athen. lib. x. Rusticus sive Butalio Athen. lib. vii, Sappho Athen. lib. x. Scythæ Polluci lib. vii, cap. xiii, & Athenæo lib. vi. Θουκυκίων, Athen. lib. iv. Traumatias Polluci lib. iv, cap. xxv. Θωρακίος, Athenæo lib. xii. Obiit in Chio annos natus LXXIV filium relinquens Stephanum, itidem Comicum Poëtam.

Olympiade XCIII an. iv, Dionysius Siciliæ tyrannidem invadit: obiit verò Olymp. ciii anno i. Præter historias, etiam Comoedias & Tragoedias scripsit. Dionysii tyranni Adonidem citat Athenæus. Imo & Θεσμοφρόν. Nam adsentio Casaubono lib. ix rescribenti Διονύσιον ἐν Θεσμοφρόνι, ubi vulgo Διονύσιον.

Dionysio æqualis fuit Antipho Rhamnusus quem, ut Poëtam, etiam laudat Aristoteles libro de Poëtica. Cumque Dionysio, & domi solus Tragoedias fecit. Comicum etiam fuisse ait Philostratus. Artem etiam oratione sanandi morbos profitebatur. Imò idem quoque orator fuit. Ac vitam fuscè describunt Plutarchus de x oratoribus, & Philostratus in Sophistis. Ex Plutarcho cognoscimus, temporibus vixisse Socratis, Alcibiadis, Critiæ, ac interfectum esse à xxx tyrannis, sicut antea retulerat Theopompus xv Philippicà. Alii tamen ajunt, ut ibidem legas, in Sicilia occisum à tyranno Dionysio majore, sive quia dixisset optimum esse illud æs, unde Harmodii, & Aristogitonis statuæ essent conflatæ, quo pacto ad necandum regem incitare videbatur; sive quia Dionysii regis comoedias convitiis proscinderet. Siquidem Dionysium fuisse Poëtam, antea diximus. Interim ista etiam de tempore conveniunt. Sed ut de Dionysio verius putem, facit, quòd Aristoteles lib. de Poëtica ait, cum Dionysii jussu ad supplicium duceretur cum aliis, & hi caput velarent præ pudore, rogasse eos, ecquid metuerent nequis eos crastino conspiceret.

Iisdem temporibus claruit Sthenelus tragicus, memoratus Aristoteli in Poëtica, & Harpocrati. De ætate ex eo cognoscimus, quòd ejus, ut æqualis, meminit Lyfias, qui Periclis, Peloponnesiaci belli, & xxx tyrannorum temporibus vixit.

Etiam Olymp. xciii an. iv, archonte Alexia, floruit Antimachus Clarius, (Clarium Poëtam vocat Ovidius) sive, secundum alios Colophonius. Vicinæ sunt Clari & Colophonis civitates. De ætate est apud Anonymum in Descriptione Olympiadum. Arque hoc eo firmatur, quòd æqualis fuerit Lyfandro, à quo Nicerato Heracleotæ posthabitus: item Platoni Philosopho, quo, audiente, Thebaida suam recitavit: sed adhuc juvene: unde Suidas ait fuisse Platone antiquiorem: uti juniorem dicit Panyasi, & Stefimbrotò, quos audiverit. In heroico secundas

secundas ei ab Homero Grammatici dedere, teste Fabio. Reprehensus tamen, ut tumidus, & verbofus: qua de re non est animus Liliū in Poëtarum historia exscribere: vel etiam Turnebum Adversariorum lib. xxviii, cap. xxxviii. Hic cum Hadriani Cæsaris tempore à plurimis ignoraretur, usque aded tamen illi placuit, ut cogitaret de abolendo Homero, inque ejus locum substituendo Antimacho: quemadmodum ex Dione narrat Xiphilinus*.

Alius est ab Antimacho Heliopolita, qui Κοσμοποιῆται ter mille septingentis octoginta † versibus descripsit. Alius item ab Antimacho Melico Poëta, cui cognomen Ψεαῖ, quia familiaribus colloquiis, instar Ψερό-
 ⚙, sive minutissimæ pluviae, irrigaret atque aspergeret, nec nisi doctiores à se dimitteret.

* pag. 258.
 edit. H.
 Steph.
 † Perperam
 in Wolfii
 translatione
 de sex mille-
 niis præteri-
 tur. Nam
 Græcè est
 χίλι.

C A P V T V I I.

De Poëtis Græcis, qui post captas à Lyfandro Athenas
 claruere, usque ad Μοναρχίαν Græcorum.

*Supereft quarta imperii Persici pars: ubi dicendum de Poëtis,
 Siqui florere post captas à Lyfandro Athenas, usque ad Mo-
 ναρχίαν Græcorum, sive Darium Codomannum ab Alexandro
 devictum.*

Quod spatium est annorum LXXIII. Nempe ab Olymp. xciv
 an. i, usque ad Olympiadis cxii an. ii; quo coepit Μοναρχία Græ-
 corum.

*Hoc intervallo claruerunt Antilochus, Critias, Morsimus,
 Isocrates vel Aphareus, Aselepiades Tragicus, Strattis, Astyda-
 mas Tragicus, Iophon, Socrates, Melitus, Diogenes sive Oeno-
 maus, Melanthius, Timotheus Milesius, Philoxenus Cytherius,
 Telestes Selinuntius, Sophocles, Amphiphan Comicus, Aristophanes
 Comicus, Nicophon, Alcaus, Nicochares, Apollaphanes, Lyfif
 Pythagoricus, Carcini duo, Eudoxus Cnidius, Anaxilas, Ana-
 xandrides, Eubulus Cettius, Mnesimachus, Araros, Philetarus
 Comicus, Agathon, Astydarnas, Theopompus Comicus, Nicoftra-
 tus, Theodeftes, Pigres, Ephippus, Epicrates, Philippus, Erinna*

Poëtria, Xenocles, Æschines, Philetas Cous, Sosicles Syracusius, Myrtilus, Hermippus, Euphantus, Crantor Solensis.

Hos etiam suis singulos Olympiadibus distinguemus.

Olymp. xciv in honore erat Antilochus : qui cum carmine Lyfandri laudes scripſiſſet , ab eo , Plutarcho teſte , donatus eſt pileo Laconico argenti pleno . Lyſander iſ Athenas cœpit Olymp. xciv an. i .

Olymp. eâdem claruit Critias , unus eſt xxx tyrannis , Athenienſium civitati impoſitis à Lyſandro ; imò eorum facile princeps : quem loquentem in Dialogis inducit Plato . Poëta fuit elegiacus ; ut arguit , quòd ad Alcibiadem etiam elegiam ſcripſit . Sed cum id carmen non admittat tres continuas breves , quales in *Αλκιβιάδῳ* , jambicum pro pentametro ſubſtituit . Luculentum Critiæ fragmentum Iambicum apud Sextum Philoſophum ſuperest . Alium Critiam puto , Callæſchri filium Poëtam : cujus verſus refert Athenæus lib. i , x , xi i i .

Claruit & tum Morſimus , filius Philoclis , qui ex ſore Æſchyli natus fuit . Eum ridet Ariſtophanes hoc verſu :

Καὶ διδασκοίμην προσαδεν Μορσίμῃ Τραγῳδίαν.

Atque accinere condocerem Morſimi Tragœdiæ.

Ejus filius Aſtydamas fuit : de quo deinceps .

Olymp. xcv , ac deinceps , claruit Iſocrates : natus Olymp. lxxxvi , ſeptennio ante Platonem . Suidæ interpres Portus errat , quando tum claruiſſe ait . Natum debuerat dicere . Græcè eſt : *Γενόμενος ἔτη δ' πρὸς Ὀλυμπιάδῳ* , ὃ ἐστὶ μὲν τὰ Πελοποννησιακά . Sanè hic dicitur id tempus incidere poſt bellum Peloponneſiacum . At id finitum captis à Lyſandro Athenis Olymp. xciv an. i : ut non poſſit per Olymp. lxxxvi intelligi alia , quam quâ natus . Iſocratis verò meminimus hoc loco , quia Gyraldus cenſet eundem fuiſſe Poëtam tragicum : idque ex uno Plutarcho in Rhetorum Vitis : de quo in Aphareo mox dicam . Ibidem legas in Mauſoli funere certafſe eo in certamine , quod Artemiſia conſtituebat . Sed verius , ut puto , Suidas ; qui putat eum fuiſſe alium Iſocratem huius Iſocratis diſcipulum , ex Ponto Apolloniatem , vel ut alii volunt , Heracleotam . De certaminis ejus tempore dicam in Olympiade ciii .

Aphareus , privignus Iſocratis , ſcripſit Tragœdias xxxvii : ut eſt legere apud Plutarchum in vitis x Rhetorum , ubi de Iſocrate . Lilius tamen Gyraldus Dialogo vii de Poëtarum hiſtoria ait vitrici opus fuiſſe : atque hoc ex Plutarcho relucere . Equidem planè metuo , ne eum fugerit ratio . Nam quæ Plutarchus dicit de Tragœdiis , ejusdem eſſe ait , ac ejus cujus fuere orationes , de quibus anteceſſit . At illas iſtic Apharei dici , ſatis eſt apertum .

His

His etiam temporibus claruit Strattis; tragicus Atheniensis : cujus fabulæ memorantur Athenæo, & Suidæ. Ætatem ostendit, quod Theodorum, Isocratis parentem, propter filiam, Isocratis sororem, Aristophanes, & Strattis notarint in Comœdiis. Isocrates verò natus Olymp. LXXXVI, annis VII ante Platonem. Ac xxx tyrannorum tempore claruisse, ex Plutarcho in x Rhetorum vitis, satis est apertum. Tyrannis ea cœpit Olymp. xciv.

Asclepiadis, Tragœdiarum scriptoris, qui Isocratis fuerit discipulus, meminit Plutarchus in Vita Isocratis, libro eo, quo x Rhetorum vitas est complexus.

Olymp. xciv anno I archonte Aristocrate, Astydamas Tragicus fabulas suas edere est exorsus : ut est apud Diodorum Siculum lib. xiv, & Anonymum in Descriptione Olympiadum. Fuit Isocratis auditor : sed ab Eloquentiæ studio se ad Tragœdiam scribendam convertit. Fecit fabulas c c XL : sed vixit solum xv. De utroque testis Suidas. Filium habuit cognominem : de quo Olymp. cii.

His etiam temporibus clarescere cœperit Iophon Tragicus, Sophoclis Tragici, ut Suidas ait, filius, præter quem & alter ei filius, fuit, sed nothus nomine Ariston. Alius ab eo Iophon Gnosius, qui vatium oracula carmine expressit Heroico, teste Pausania in Atticis *.

Socrati etiam aliquis hic est locus : ut qui paullo ante finem vitæ, scripserit Hymnum in Apollinem, & fabulas Æsopicas carmine reddiderit. Plato in Phædone †. ὁ δ' ἔν Κέβης ὑπολαβὼν, Νηΐ Τ. Δία, ἔφη, ὦ Σωκράτης, εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. πῦλ γάρ τοι τ' ποιημάτων ὧν πεποίηκας, ἐνλείνας τὰς ἑλισώπας λόγους, καὶ τὸ εἰς Ἀπόλλω προοίμιον, ἡ ἄλλοι πνίς με ἤροντο ἤδη, ἀπὸρ καὶ Εὐνὸς πρῶτω, ὁ, π ποτὲ Διγενήθεις, ἐπειδὴν δεῦρο ἤλθες, ἐποίησας αὐτὰ, πρὶν περὶ εἰδὲν πῶ πωλε ποιήσας. Cebes igitur sic excepit, *Per Iovem, inquit, bene factum, quod mihi hæc in memoriam revoces. Quippe de poematis, quæ nuper fecisti, innuebat autem fabulas Æsopicas carmine redditas, & hymnum Apollinis, & alii ante me interrogarunt, tum & nuper Euenus, quâ de causâ, postquam huc venisti, istos versus feceris, cum antea nunquam feceris versus.*

Etiam Olympiade hac, quâ Socrates cicutam bibit, vixit Melitus Orator, atque idem Tragicus Poëta; sed, ut veteres tradidere, ὑποψυχῶ, q. d. subfrigidus. Est hic ille, qui cum Lycone, & Anyto, Socratem accusavit; ut est apud Suidam. Aristophanes etiam ridet eum; qui tamen non minus Socrati fuit infestus, ut ex ejus Nebulis liquet.

Olymp. eadem, ac seqq. nempe cum xxx tyranni Athenis imperarent, claruisse Suidæ dicitur Diogenes, aliter dictus Oenomaus, Atheniensis Tragicus, Octonas ejus fabulas memorat idem Suidas. Laudat

* pag. 64,
vers. 4.

† Tom. 1,
pag. 60,
edit. Henr.
Steph.

& Athenæus lib. xiv. Obscurus erat, quia confectaretur voces priscas, ut in Melanthio dicam.

Diogeni huic æqualis Melanthius: qui de quadam Diogenes Tragœdia rogatus iudicium, respondit, se eam non conspicerē tot vocum obscurarum involucris obtectam. Auctor Plutarchus libro de audiendo. Tragicus fuit, & elegiacus, ut ex Athenæo constat. Simleriana epitome Tragicum, & elegiacum diversos facit: sed causam non video. Meminit & semel iterumque Melanthii Plutarchus in Cimone: ubi & distichon ejus in Cimonis laudem citat. At alius Μελάνθιος, qui
 * pag. 592. περιμνησίων scripsit. Citat Aristophanis Scholiastes *. De Melanthio etiam dixi lib. iiii de Historicis Græcis.

Ejusdem Olympiadis xcv anno iiii Ithycle archonte, claruere quatuor insignes Poëtæ Dithyrambici, Timotheus Milesius, Philoxenus Cytherius, Telestes Selinuntius, & Polyeidus: ut est apud Diodorum lib. xiv, & ex eo apud Anonymum in Olympiadum descriptione. Sed legas utrobique Τιμόθεον Φιλήσιον, pro Μιλήσιον, ut ex Stephano in Μιλήσιον, & Suida legi oportere vidit Meursius lib. iiii de Archontibus cap. xvi. Vbi & Stephani de eo verba sic corrigat: Τιμόθεος ὁ κιθαριστής ἐποίησε Νόμων κιθαριδικῶν βιβλὸς ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπὶ τὸν οὐρανὸν χιλίων ἢ ὀκτωβίων καὶ πεντάκοντα αὐλῶν χίλια. Perperam vulgò pro αὐλῶν legitur ἄλλων. Apud Suidam verò est versibus scripsisse νόμους, five modos Musicos xix. Imò apud Clementem lib. i Στρωματίων legas, primum esse, qui in choro citharâ cecinerit νόμους. Idem Suidas addit, etiam fecisse Dithyrambos xviii, hymnos xxi, προοίμια xxxvi, ὑποσώματα, five apparatus vel descriptiones viii. Adhæc Dianam, Encomium, Phinidas, Laërtem, & Persas, five Ναύπλιον, sic rectè legitur apud Suidam. At perperam apud Athenæum lib. viii pro Ναύπλιον est Ναυίλιον. Atque eodem libro ab Athenæo citatur Timothei Charon ὁ ἐκ Νιόβης. Vide & quæ de hoc Poëta diximus Poëticarum Institut. lib. iiii, cap. xiii, §. iv, & cap. xvi, §. iiii, & ix.

Est verò hic Timotheus ille, qui decimam, & undecimam chordam Lyræ addidit, ac veterem Musicam fecit molliorem: & contra quem Spartanorum decretum existat apud Boëthium. Nam eum vixisse temporibus Euripidis, & regis Philippi Macedonis, apud Suidam legas: qui & ait, decessisse annos natum xcvi. Ac satis convenit quòd ab Archelao rege dicitur fuisse perstrictus ob avaritiam. Idem & Tragicus Poëta fuit: interque alia edidit Σήμελης ὠδὴν, Semeles partum: in qua fabula induxerat Semelen, dum parit, indecorè ejulantem. Eoque nomine à Stratonico fuit reprehensus: ut observatum Paulo Leopardo.

do. Vide & Casaubonum Animadv. in Athenæum lib. viii, cap. xi. At alius Timotheus, mediæ Comœdiæ Poëta: cujus hæc dramata à Suida memorantur, Πύκνης, sive Pugil, Παροικαὶ Τήκη, Depositum, Μετβαλόμην, ἡ Μετφερόμην. Mutatus sive Translatus, Κυνάρεον sive Catellus, cujus meminit Athenæus in vi. De Timotheo utroque satis.

Timotheo Milesio δμῆλικα faciebamus Philoxenum Cytherium: à quo dithyrambos esse inventos putavit Pindari Scholiastes. Sed hac parte magis fidem meretur Herodorus in Clio. Is Arionem Lesbium sive Methymnæum, fabula de vectore delphino nobilem, primum fuisse ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Aristotele: ut testis est Proclus in Chrestomathia. Sanè Philoxenus Cytherius multo post Herodotum vixit: nempe Platonis temporibus. Nam & is Syraculanorum tyranno Dionysio juniore familiaris fuit; ut Pausanias in Atticis ait. Sed idem ab eo est interemtus, postquam eum ἐρχηματομολῶς * deriserat in Cyclope suo, sive de amoribus Cyclopi, & Galatææ. Meminere Athenæus lib. i, & Ælianus lib. xii Var. Hist. cap. xliv. Idem Convivium scripsit: unde quædam adducit Athenæus lib. iv, & xiv. Cujusmodi ejus dictio, & ingenium fuerit Isaacus Casaubonus dicet Animadversionum in Athenæum lib. iv, cap. xi. Nempe planè ad lasciviam, & nugas comparata.

Tertius eorum, quos ex Diodoro æquales fuisse dicebamus, Telestes Comicus erat. Cujus dithyrambos ab Harpalo esse dono missos Alexandro Magno, in hujus vita refert Alexander Magnus. A Suida duæ ejus fabulæ ex Athenæi decimoquarto memorantur, Argo, & Æsculapius.

Quartus erat ὁ Πολύειδος, qui, ut loco ante memorato Diodorus Siculus ait, etiam Pictoriâ, & Musicâ arte excelluit.

Olympiadis ejusce xcv anno iv, Lyfiade archonte, fabulas edere cœpit Sophocles, Sophoclis filius, ut tradidit Anonymus in Olymp. descriptione.

Iisdem temporibus fuit Amphis Comicus. Sanè Platonis ætate vixisse, ex Laërtio cognoscimus. Amphidis ὑναικομανίαν laudat Athenæus in xiv.

Olymp. xcvi, an. iv, Antipatro archonte, Aristophanes edidit Plutum; ut ait Anonymus Olympiadum scriptor. Item tum edidit Aristomenes Admetum; Nicophon, Adonidem; Nicochares, Lacones; Alcæus, Pasiphaën; ut ait Scholiastes Aristophanis argumento Pluti. De Aristomene dictum Olymp. lxxxviii. Nicophon (Νικεφῶν) veteris Comœdiæ Poëta memoratur Athenæo lib. iii ἐν τοῖς Χειρογράφοις. Vti & lib. ix ac xiii. Suidæ Poëta vocatur Νικέφρων, fabula ἐχχειρογράφου.

γάρσρες. Nicophonti itidem Πανὸς Γοναὶ & Pandora tribuuntur à Pol-
luce lib. vii, cap. x, & lib. x, cap. xxxiv. Adhæc Athenæo, & Scho-
liaſte Ariſtophanis ad Aves, At Nicophronti non uno in loco adſignat
Suidas. Præterea, ut eſt apud Suidam ſcripta ab eo, Εἰς ἄδ' ἀνιῶν, ab
inferis veniens, & Sirenes.

Etiam ætate Ariſtophanis, ut dixi, claruit Alcæus : non ille lyricus, de
quo antea dictum ; ſed comicus : quem decem Comœdias reliquiſſe
autor eſt Suidas. Earum Endymio memoratur Polluci lib. ix. Paſi-
phaë eidem lib. x : qua cum Ariſtophane Athenis certavit. Athenæo
etiam citantur Palæſtine, Nuptiæ ſacræ, Sorores ſtuprum paſſæ, Gany-
medes, & Calliſto.

Claruit & tum, ut puto Calliſtratus, Athenienſis Comicus, Ariſto-
phanis præcipuè æmulus.

Ariſtophanis etiam temporibus, ut item dictum à Suida, fuiſſe Nico-
chares, dicitur, Athenienſis Comicus, filius Philonidæ illius Comici,
de quo dicebamus Olymp. lxxxvii. Ejus Nicocharis hæ fabulæ eidem
Suidæ memorantur : Amymone, Pelops, Galatea, Hercules uxorem
ducens, Hercules choragus, Cretenſes, Lacones, Lemniæ, Centauri, &
Χειρογάρσρες. Herculem Choragum nominat & Pollux lib. vii, cap.
xii : Herculem Γαμμέλμον, ſive Nubentem idem lib. vii, cap. xi :
Lemnias idem lib. x, cap. xxiv, & Athenæus lib. vii : Chirogaſtoras
Athenæus lib. xiv. Deliada præterea Ariſtoteles memorat in Poëtica.

Apollophanes ab his temporibus non poteſt multum abſuiſſe, cum
antiquum eum Comicum ſtatuat Suidas : qui & quinque ejus fabulas
recenſet. Etiam Comicum dicit Ælianus lib. vi Hiſtor. Animalium
cap. lxi. Cæterum etiam Apollophanem in Epico carmine recenset
Fulgentius lib. i Mythologicòn *. Alius ab eo Apollophanes memo-
ratur Plinio, qui Stoicus fuit.

* pag. 161.

Olympiade xcvi claruit Lyſis Pythagoricus, qui cum Thebas
profugiſſet, præceptor fuit Epaminondæ ; ut eſt apud Lærtium in
Pythagora. Atque hujus ſunt, quæ vulgo dicuntur aurea carmina
Pythagoræ. Operæ eſt ipſum Diogenem † audire : Τὸ δὲ φερόμενον, ὡς
Πυθαγόρας, Λυσιδὸς ἐστὶ Πυθαγορεὺς, φερόντας εἰς Θήβας καὶ Ἐπαιμινώνδαν
καθ' ἡγήσασθαι. *Quod autem nomine Pythagoræ legitur, Lyſidis eſt Tarentini
Pythagorici : qui cum Thebas profugiſſet, Epaminondam inſtituit.*

† p. 571.

Olymp. c, atque ante claruit divinus Plato : qui & ipſe ut Lærtius
prodidit, Tragedias ſcripſit : ſed ipſe poſtea, ut cum Catullo loquar,
inſeſcibus uſtulavit lignis.

Ad eandem c Olympiadem, eoque ad tempora Philippi Macedonis
reſertur à Suida, ut & Anonymo in Deſcriptione Olympiadum, Car-
cinus

cinus Tragicus Atheniensis. Hujus fabulæ Achilles, & Semele ab Athenæo memorantur. Nec Tragicus modò, sed & lyricus fuit: ut liquet ex Athenæi lib. vii. Acerbè eum exagitat Aristophanes. Alius ab eo Carcinus Agrigentinus, apud eundem Suidam. Hujus Πλάτης, memorat Athenæus lib. i. Alii eam fabulam Πλάτων nuncupant: quomodo & fabulam suam Aristophanes inscripsit. Iisdem verò temporibus vixit ac prior: siquidem, ut à Polycrito Mendefio proditum est cum Æschine Socratico Syracusis apud Dionysium fuit. At Dionysius pater decessit Olymp. ciii.

His etiam temporibus fuit Eudoxus Cnidius, clarissimi nominis Astrologus, Platonis æqualis: qui hoc loco refertur Suidæ fide: nam is Astrologiam ab eo scriptam ait δι' ἐπών, sive carmine hexametro. Mortuus est anno ætatis suæ liii, Olympiade cliii, ut est apud Laërtium, qui ejus vitam perscripsit. Atque idem memorat ibidem & alterum Eudoxum Siculum, Poëtam Comicum: qui ter certamine vicit urbano, quinquies verò in Lenæis, ut ab Apollodoro scriptum in Chronicis.

Anaxilas itidem (quod nomen idem, ac Anaxilaus, ut Pterelas idem ac Pterelaus, Arcefilas, ac Arcefilaus) temporibus, ut puto, Philippi M. vixit: Platonem quidem perstrinxit fabula, quæ Botrylion dicta. Ab Athenæo lib. iv citatur ἐν Λυροπιδί, nisi legendum μυροπιδί, quod apud Stobæum ferm. lv, vel Λυτροπιδί, à quo non abhorret Casaubonus: sed sic ut Λυροπιδίς magis probeat, eamque vocem etiam restituat Athenæo lib. xii, ubi vulgo legitur Λυροπιδί. Idem Athenæus lib. vi citat ἀνὰ δρεῖαν, h. e. copiam fortium virorum. Etiam Anaxilaῖς Μονόχορτος citatur Athenæo. Sic verò dixerat. σιληρόν καὶ δουρεῖν, καὶ πρὸς ἀνὰ δρεῖαν ἀντιλείποντο, ut est apud Galenum lib. i. de differentia pulsuum.

Olymp. ci an. ii, archonte Chariandro, claruit Anaxandrides, Rhodius, vel Colophonius, Poëta Comicus: ut testantur Suidas, & Anonymus Olympiadum scriptor. Nec sanè junior esse vel Platone possit, quem ab eo vexatum, ex Laërtio constat; vel etiam Aristotele, qui eum citat in i. Rhetoric. item in Ethicis. Et quid apertius ex eo, quod Philippi Macedonis ludis interfuisse dicat Suidas? Ejus Ὀδυσσεύς Athenæo laudatur. Cum autem lxxv fabulas scripserit, decies vicit. Idem, ut apud eundem Suidam est, πρῶτον ἐρωίαις, καὶ παρεγένον φθογῆς εἰσήγαγον. *Primus amores, & supra virginum introduxit in scenam.* Athenæo lib. xv citatur Alexandridæ Ὑβρις ἢ Κόνδυλος. Eundem arbitror. Sanè Anaxandrides & Alexandrides sæpe confunduntur: qua de re Casaubonus in Athenæum lib. vi, cap. xvi. i.

G

Itdem

Itidem Olymp. ci fuit Eubulus Cettius, itidem Comicus : ut retulerunt iidem ; Anonymus inquam Olympiadum scriptor , & Suidas , cui dicitur μεθύεας τ' μέσης Κωμωδίας καὶ παλαιᾶς , in veteris mediæque Comœdiæ confinio constitutus. Fabulas docuit xxiv , teste Suida. Nutrices Eubuli citat Athenæus lib. vii , & viii , Cercopes item lib. x. Calatophoros Ammonius : Clepsydram Athenæus , sic dictam à meretricula Metiche , quæ Venerem amantibus ad clepsydram admetiretur.

Fuit tum quoque Mnesimachus , mediæ Comœdiæ Poëta , Laërtio etiam laudatus initio vitæ Socratis. Suidas ait memorari ab Athenæo ejus ἰπποπόρφον , Βύσιον , καὶ Φίλιππον. Nempe ἰπποπόρφος , five equifonis , meminit lib. ix , Busridis lib. x , Philippi lib. viii , & x. Videtur autem apud Suidam excidisse , δόσολον , five Morosum : quam Mnesimachi fabulam idem Athenæus citat lib. viii.

Etiam Olymp. ci fuit Araros (Ἀραρός) Comicus , qui fabulas edidit , Cænea , Campylon , Panos partum , Hymenæum , Adonidem , & Parthenidium , five Virgunculas. Aristophanis Comici filius fuit ; Suida teste. Hymenæum idem citat in Αναδείναι. Etiam Cocalum ei tribuere : quam tamen alii adtribuerunt patri. Vide , quæ de isto Casaubonus ad Athenæum lib. iii , cap. ii. Adi & cap. xxxv : ubi de illo , Ψυχρότερος Ἀραρότῳ. *Frigidior Ararote.* Frigidus enim Poëta fuit.

His temporibus etiam fuerit Philetæus Athenienfis Comicus : quod tamen non aliunde colligitur , quam quia filius fuerit Aristophanis. Sed quid si alterius fuerit filius ab Aristophane illo inclyto Comico. Fabulæ ab eo viginti exaratae dicuntur : in quibus Κυνηγίς Athenæo , five , ut Suidæ dicitur , Κυνηγίαι.

Agathon Tragicus , itemque Agathon Comicus his fuere temporibus : nempe Platonis æquales , quantum ex Suida cognoscere est. Tragicus tamen antiquior , ut colligo ex iis , quæ dicta Olymp. xc an. i. Comici , ut puto , Agathonis est hic versus apud Aristotelem * , & Simplicium † ;

Τέχνη τίχλει ἐσεξε , καὶ τίχνη τίχλει.

Fortunaque artis , arsque Fortuna est amans.

Circa Olymp. cxi claruit Astydamas junior , Poëta tragicus , ejus tragici Astydamantis filius , de quo Olymp. xcv an. i i dicebamus. Ejus hæ fabulæ memorantur à Suida : Hercules , Satyricus , Epigoni , Ajax furens , Bellerophontes , Tyro , Alcmene , Phoenix , Palamedes.

Hisce etiam temporibus claruit Theopompus , non ille Isocratis discipulus , nobilis orator , & historicus , de quo in Historicis Græcis diximus ; sed alius , veteris Comœdiæ Poëta , paullo junior Aristophane , æqualis

* lib. 6.
Ethic. cap. 4.
† in 2. pho.
nagios.

æqualis Platonis, quem & perstrinxit. Iunior tamen sit, si, ut quidam voluere, ejus fuerit Theodectæ filius: de quo in Ptolemæi Philadelphi temporibus dicemus. Hujus drama Ἡδυχάρης citatur Athenæo lib. vii, & xv, item Laërtio in Platone. Etiam Ἀλθῶ memorantur eidem Athenæo, vel potius Ἀλθῆ, ut est apud Hesychium. Item Pamphila refertur Athenæo lib. xi, ac Medus ibidem. Irenen quoque scripsit; ut indicat Pollux lib. iii, cap. xxvi, & xxvii. Suidas ait fabulas scripsisse xxiv. Cæterarum nomina vide apud Ioannem Meursium Notis in Apollonium Δύσκολον. Hephæstion ab eo carmen Θεοπόμπειον dictum ait. Meminit & Fulgentius Placiades carminis ejus Cypriaci. Alius ab hoc Theopompus Colophonius, ἐποποιός, Athenæo celebratus: cujus opus Ἀγμάλιον.

Circa hæc tempora, ut arbitror, etiam vixerit Nicostratus, Poëta Comicus, cognomento, ut Laërtius ait, Clytemnæstra. Cujus fabulas aliquot memorat Athenæus. Etiam Pollux lib. v, cap. xvi, Nicandrum, & Nicostratum vocat Κομῳδιδασκάλους, sive comicos magistros. Nec alius est, qui, eo quod histrioniam optime exerceret, (unde in proverbium abiit ποιῆσω πᾶντε καὶ Νικέσσω *) Κῆρυκευς fuit nuncupatus. * Omnia, ut Nicostratus, faciam. Quomodo eum vocat Stephanus in Ἀσκλη: ubi & versum ejus citat hexametrum. Ac meminit quoque Nicostrati in Γάγγρα. Quamquam non ignorem & alterum fuisse Nicostratum Macedonem oratorem, quem Æsopæis & dramaticis fabulis delectatum ait Hermogenes. Puto is fuerit, cujus meminit Dionysius Halicarnassensis in præceptis de oratione nuptiali; ubi in ejusmodi oratione jubet, uti stylo tenui, Xenophontis, & Nicostrati exemplo. Ex libro ejus de Nuptiis fragmentum citat Stobæus in præceptis nuptialibus: item in sermone de petitione uxoris.

Olymp. ciii anno i Theopompus, Naucrates, Isocrates, & Theodectes in Mausoli funere, -postulato Artemisæ, certarunt, ac vicit Theodectes: ut ait Anonymus in Olympiadum descriptione: sed Theopompus vicerit, si audimus Suidam in Θεοδέκῃς. De tempore interim ambo conveniunt. Fuit Theodectes patria Phaselites ex Lycia, Platonis & Isocratis discipulus. Ajunt & Aristotelis fuisse discipulum. De quo ambigo plurimum. Nam grandior natu Aristotele fuit. Siquidem eo tempore, quo Theodectes in funere certavit Mausoli, Aristoteles annum agens duodevigesimalum Athenas venit ad audiendum Platonem, eumque annis audivit xx. Sic sanè Anonymus, quem dixi. Vel potius Athenas venit anno sequenti; ut est apud Dionysium Halicarnassensem epistolâ ad Ammæum. Obiit verò ante Alexandrum M. ut

ex eo cognoscimus, quod cum Alexander adversus Persas proficisceretur, ac Phaselidem, Lyciæ urbem veniens, in foro conspexisset statuum Theodectæ jam defuncto à civibus suis positam, ipse à cœna temulentus egrediens coronas ei crebras imposuerit consuetudinis memor, quæ cum illo per Aristotelem, & Philosophiam intercessisset. Tragœdias reliquit L, Rhetoricam metro exaratam. In Tragœdiis fuit Mausolus: de qua Agellius lib. x, cap. xviii, atque addit: *In hac enim magis, quam in prosa placuisse, Hyginus in Exemplis refert.* Quia verò dictum de Artemisia non omittam hoc loco de fratre ejus, cui nomen Pigres vel Tigres: qui Iliados singulis versibus hexametris pentametrum de suo subjunxit atque ita Iliadem in Elegiam convertit. Etiam ei, ut ex Suida constat, tribuerunt Margitem, & βατραχομωχίαν, atque alia. Aliis is Tigretus. Sane & Henricus Stephanus lib. ii schediasmate xxii refert, se in exemplar quoddam incidisse ubi adscriptum foret Batrachomyomachiae nomen Pigreti, vel Tigreti Cari.

Ephippus Athenienſis mediæ Comœdiæ Poëta dicitur Suidæ, ac, ut puto, circa Platonis vel Aristotelis tempora claruit. Ejus Codonem citat Athenæus lib. vii, & xiv. Item ex Philyra (à meretrice id nominis) & Obeliaphoris quædam adducit lib. viii. Alius ab eo Ephippus Olynthius, historicus; de quo in Græcis historicis * dictum.

* lib. 3.
cap. 9.

Mediæ item Comœdiæ Poëta Epicrates Ambraciota, in cujus fabulis Amazones, & Emporus; apud Suidam. Chorum ejusdem citat Ælianus in Animalium Historia. Platonem, & Speusippum ab eo exagitatos constat, tanquam nimis anxie curiosos in indagandis animalium ac plantarum naturis.

Par eidem vel suppar Philippus, itidem mediæ Comœdiæ Poëta: cujus fabulam *Καδωνίαςαι* memorat Suidas: idque, ut ait, ex Athenæi Dipnosophistis: ubi tamen hodie frustra quæras. Sed Ephippi Cydonem laudat, uti diximus. Ac lib. viii Ephippi *Καρωνίαςαι* vel *Καρωνίαςαι* citat. Itaque Suidam hæc confudisse arbitratur Casaubonus: idque eo magis, quia & alibi Philippi, & Ephippi Comicorum nomina confunduntur. Vide eum lib. viii Animadvers. cap. xv.

Olymp. cvi an. iv, *Erinna poetria agnoscitur*, ut est in Chronicis Eusebii: sed perperam, si Sapphus fuit amica, ut antea diximus, ex Tatiano, & Suida. Ac Erinna quidem hexametro superasse, Lyrico Sapphoni in veteribus est epigrammatis. Vide Olymp. xlii.

Hicce etiam temporibus Xenocles; quem ut Poëtam bonum laudat Demosthenes. Ejus interpretes Vlpianus ait fuisse Atheniensem, cumque prius in Macedonia versaretur à rege Philippo, Amyntæ filio, qui imperare coepit Olymp. cv, eâ jussu excedere.

Æschines

Æschines Atheniensis, priusquam ad eloquentiam ac Remp. animum appelleret, Tragicus Poëta fuit. Vide ejus vitam apud Plutarchum in x oratoribus, & Philostratum in Vitis Sophistarum.

Olymp. cx, multo etiam antè, ac post claruit Philetas Cous, quem Ovidius ac Propertius celebrant. Hic claruit non modò sub Philippo, & Alexandro: sed etiam admodum senex à Ptolemæo Lagide præfectus fuit studiis filii Philadelphi. Grammaticus idem ac Criticus fuit: & elegias, epigrammata, atque alia reliquit: quorum testis Suidas. Vide & quæ de Phileta diximus lib. I II de Historicis Græcis.

Item tum fuit Sosicles Syracusius Poëta Tragicus. Nempe Suida teste, claruit extremis Philippi temporibus item sub Alexandro M. imò eadem, qua Alexander, Olympiade decessit. Fabulas fecit LXXIII, ac septies vicit. Quibusdam habitus est unus ex Pleiade septem tragicorum: de qua postea dicam.

His etiam temporibus fuere, nempe, Aristophane, ut puto, paullo juniores, Myrtilus, & Hermippus, duo veteris Comoediæ Poëtæ: quorum Myrtilus docuit Amores, & Tetanopanes, sive arrectos, & cum rigido pene Panes. Iulius Pollux lib. VI, cap. VII, damnat vocabulum *Κατὰφάγας* *, ut *Πάμποννρον* †: etsi & Æschylus & Myrtilus eo usi sunt.

* Comedo.

† planè vitiosum.

Hermippus verò, qui luscus erat, Comoedias fecit XL. Ejus *Δημότας* Polluci citatur lib. VII, IX, X; & Athenæo lib. VII. *Δοῖραι* memorantur Polluci lib. VII, & X. Phormophori Athenæo lib. XV, & eodem, *ὁ Κωμωδοποιός. Θεοί*, lib. IX. Ætatem Hermippi indicat, quod accusârit Aspasiâ, quia cum Pericle lenocinium faceret.

Hicce item temporibus fuit Euphantus Olynthius, qui, præter temporis sui historiam, etiam plurimas scripsit Tragoedias, iisque maxime fuit in poëtarum certaminibus probatus: ut ait Laërtius. Atque idem tradit, præceptorem quidem fuisse Antigoni regis; discipulum verò Eubulidis, qui Aristotelis, & Zenonis temporibus claruit. De eo quoque in Historicis Græcis diximus.

Extremis etiam Philippi temporibus fuit Crantor Solensis, Xenocratis auditor, poëmata dicitur scripsisse, quæ obsignata in Minervæ templo deposuerit. Vide ejus vitam apud Laërtium lib. IV. Ætatem inde cognoscimus, quòd Xenocrates annos natus LXXXII decesserit anno I I Olympiadis cx.

De Poëtarum Græcorum ætate tertia; quæ fuit sub
Alexandro Magno, & ejus successoribus,
usque ad mortem Cleopatæ.

DEventum ad tertiam ætatem Poëtarum Græcorum, quæ sub
Alexandro Persarum Rege, & Syromacedonum, ac Ptole-
maorum regum imperio fuit: ut incipiat à pugna ad Arbela[m] qua
incidit in Olympiadis CXII an. II: desinat verò in morte Cleo-
patra sive Olymp. CLXXXVII an. III. Hoc intervallo clarue-
runt: Philippides, Neophron, Lycon Comicus, Alexis, Chæri-
lus, Agis Argivus, Æschion, Aristoteles, Cratetes duo, Thriasius
& Thebanus, Archedicus Comicus, Menander, Philemones
duo, Lycius Samius, Apollodorus Gelous, Philetas Cous, Euheme-
rus, Simmias Rhodius, Posidippus, Diphilus, Rhinton, Sophylus,
Zenodotus, Theocritus, Antagoras, Hermodotus, Anaxippus,
Posidippus, Callimachus, Heraclitus Halicarnassæus, Timon Phlia-
sius, Aratus, Sophron Comicus, Cleanthes, Damoxenes Comi-
cus, Myro Byzantia, Lycophron, Æantides, Philiscus Tragicus à
Philisco Comico diversus. Alexander Ætolus, Aristonymus,
Eratosthenes, Apollonius, Euphorio, Rhianus, Callimachus ju-
nior, Simonides Magnesius, Moschus Siculus, Nicander Ætolus,
Sositheus Syracusanus, Apollodorus Grammaticus, Antipater
Sidonius, Anaxipolis Thasius, Dionysius Scytobrachion, Archias,
Parthenius.

Ætates singulorum per Olympiades distinguam, ac prius per ipsum
Alexandrum: mox per reges Ptolemæos.

Olympiade cxi, qua regere cœpit Alexander, fuit Philippides, Athe-
nienfis, Morsimi, de quo dictum, frater, novæ Comœdiæ Poëta, qui fa-
bulas edidit XLV, ut est apud Suidam. Philippidæ Συμπλέσσει μὲμο-
rantur Athenæo lib. xv, sive Συμπλέσει, ut est apud Pollucem lib. ix.
Fuit, Plutarcho teste, familiaris regi Lysimacho, à quo rogatus, quæ
donacuperet, respondit, quæcunque πλὴν τῶν ὁμοειρητῶν, arcanis exceptis.

Cum

Cum præter opinionem victor esset pronuntiatus, præ gaudio est extinctus: ut narrat Agellius.

Sub eodem Alexandro claruit Neophon sive Neophron, Tragicus Sicyonius, qui cxx edidit Tragœdias. Ejus quoque credita est esse Medea, quæ Euripidi tribui solet. Primus induxit in scenam pædagogos, & fervorum tormenta. Callistheni Philosopho amicus fuit, ac propterea ab Alexandro, cum Callisthenem interficeret, unâ neci datus. Auctor omnium istorum Suidas.

Item sub hoc rege fuit Lycon Comicus: de quo Plutarchus in vita Alexandri, & lib. 11 de fortuna Alexandri.

Sub eodem Rege Alexandro claruit Alexis, mediæ Comœdiæ Poëta; qui, ut ex Suida cognoscimus, fuit πάτριος, sive patruus Menandri: de quo mox dicam. Εὐ Δολκιδίᾳ ἢ Δεσπέτειος citatur Athenæus lib. 111, & ut videtur, Pollux lib. x, cap. xxi, apud quem Δολκιδί scriptum. Ibidem Athenæo citatur Απὸ γλαυκώμενος, vel potius Απεργλαυκώμενος: de cujus fabulæ nomine vide Casaubonum Animadvers. in Athen. lib. 111, cap. xxxi. Γυναικὸς ῥαλεία memoratur Athenæo, eodem libro: sed apud Pollucem pro eo γυναικὸς ῥαλεία est lib. ix. Hoc imprimis muliebrem; prius expeditionem muliebrem sonet. Δραπέτης Athenæo lib. 14: sive Δραῖτις, ut est apud Pollucem lib. x, cap. xxvi. Ποιητής vel Ποιητὴς Athenæo lib. 111, & vi. Polluci vel eadem vel alia fabula Ποιήτρια lib. ix. Τίτη Athen. lib. vi, vel Τηθύς, ut est lib. x. Tocista Athenæo lib. x. Hippiscus, eidem sæpius. Κύκλῳ eidem lib. xi. Polyctea, lib. xiv. Βεβύλια, ibidem. Midda, sive Medon, apud Pollucem. Tarentini, Polluci lib. x, cap. xiii. Οδυσσεὺς ὑφαίνων, etiam memoratur, & Κυνιάδης. Sed hanc alii tribuerunt Amphidi.

Olymp. cxxii vixere duo hi Chœrilus, & Agis Argivus, Poëta uterque, malus. Iungit eos Curtius lib. viii: *Agis quidam Argivus, pessimorum carminum post Chærilum conditor.* De posteriori sic Horatius lib. ii Epistol.

Gratus Alexandro Regi Magno fuit ille

Chœrilus, incultis qui versibus, & male natis

Retulit acceptos regale numisma Philippos.

Vbi qui honos optimo Poëtæ Chœrilo Tragico contigit ab Archelao Rege: is ab Alexandro Rege habitus dicitur pessimo Poëtæ Chœrilo. Vt videatur Horatius duos Chœrilos confudisse. Vide quæ de altero Chœrilo dicebamus Olymp. Lxxv.

Æschryon Mitylenæus quoque tum fuit, Aristoteli imprimis carus: ut Lilio observatum, qui testem prodit Nicandrum in lib. de disciplina Aristotelis.

Nec

Nec penitus nobis prætereundus Aristoteles. Qui, ut apud Laërtium est in vita Philosophi, præter tres libros de re Poëtica, alium item de Poëtica, librum item de Tragœdiis, præter item præana in Hermiam eunuchum, geminum condidit carmen quorum prius ad Democritum scripsit, si fidendum Ambrosio, & Brognolo interpretibus. Sed scripserat Aristoteles πρὸς Φιλόξεον, α. πρὸς Δημόκριτον α. *Ad Philoxenum librum scribit unum: unum item ad Democritum.* Qui libri, ut qui præcedunt, prosa fuere scripti. Deinde de duplici poemate subiungit. Prius fuit epicum: quod sic ait cepisse:

Ἄ γνὲ θεῶν, πέτρ' ἔδωτ' ἐκατίβολε· —

Sancite Deum, longæque senex jaculans. —

Alterum erat elegia, cujus initium tale:

Καὶ διπύχνη τέχνη θυγάτηρ. —

Artibus exculta genitricis filia. —

Subdit deinde Laërtius: Μυράδες σίχων πέπλες, καὶ πεπλεγμένον πρὸς τοῖς πεντακταλίοις ἢ διακυσίοις ἐξδομήκοντα. Quæ Ambrosius & Brognolus sic reddidere: *Plus minus quadrages quinquies mille trecenti, & triginta.* Primum illud *plus minus* non est in Græcis. Præterea pro *trecenti, & triginta*, vertendum, *ducenti ac septuaginta*. Valde autem errant, qui existimant, elegiam hanc, vel poema utrumque, tot versuum fuisse. Quantum nec Homerus scripsit. Sed post commemoratum librorum Aristotelis indicem, mox, quo de magnitudine omnium constaret, subiungit, quot versuum, h. e. (ut vulgo parum Latine dicunt) quot linearum, aut regularum fuerint opera Aristotelis universa. Nam ut Latinis versus, sic Græcis σίχος, non in carmine duntaxat, sed etiam in prosa oratione locum habet.

Sub Alexandro & Ptolemæo claruere Cratetes duo. Vnus fuit Thriafus, Philosophus Academicus, Polemonis auditor, successoremque in schola habuit Arcesilam, Mediæ Academiæ conditorem. Thriafus vero vocatus à pago Thria, inter Athenas, & Eleusina. Librum de Comoedia conscripsisse, testis est Laërtius: qui & novem alios memorat Cratetas: in his unum, Poëtam Comicum: alium epigrammatum conditorem. Lilius Dialog. vi, & Cratetis Tragici meminit: atque eum putat eundem ac Cratetem Thebanum Philosophum Cynicum. Thebanum hunc versus scripsisse, liquet ex Demetrii Phalerei libro de Elocutione: ac imprimis ex vita ejus in sexto Laërtii: ubi claruisse dicitur Olymp. cxi. ut liqueat eodem fuisse tempore, ac Crateta Thriafum, de quo prius agebamus. Non occurrit verò, unde hauserint, quod de Cratete Tragico ajunt. Sed de Comico testes etiam Aristophanes

stophanes in Equitibus, & Aristoteles in Poëtica. Eum Olymp. LXXXI vixisse; monitum superius. At Crates Mallotes non tam Poëta fuit, quam Poëtarum cealor. Is Ptolemæi Philometoris, ac Aristarchi temporibus fuit.

Etiam tum viguit Heraclides Ponticus prius Speusippi, exinde Aristotelis auditor. Hic, ut ex Aristoxeno Musico Laërtius in ejus vita refert, Tragœdias fecit, iisque Thespidis nomen præfixit. Varia etiam ad Poëticam & Poëtas pertinentia idem memorat: in his de Homero & Hesiodo: sed quæ Chamæleon sibi suffuratum diceret.

Ad hæc etiam tempora refero Archedicum Comicum: in cujus fabulis Thesaurus. Multa scripsisse dicitur de Demochare, qui è Demosthenis fratre natus erat.

Primi Ptolemæi, sive Lagidæ imperium numeramus ab excessu Alexandri, qui erat Olymp. CXIV an. 1. Et si aliquot post annis demum diadema adsumserit.

Olymp. etiam CXIV viguit Menander, Diopithis * filius, Theophrasti discipulus, novæ Comœdiæ princeps. Et tamen cum scripserit fabulas CVIII; octonis solum vicit. Tantum valuit judicum gratia, atque ambitus; ut ait Agellius. Olymp. CXIV an. III, Archonte Diocle, vel Philocle, primam docuit fabulam, cui nomen Οἰζυς: ut cognoscere est ex Anonymo Olympiadum scriptore, & Aristophanis Scholiaste, Prolegomenis de Comœdia: sive uno post anno, ut est in Chronicis Eusebii: Natus erat Olymp. CIX anno III Sosigene Archonte: mortuus vero Olymp. CXXI, anno IV; anno XXXII Ptolemæi Lagidæ: ut est in Chronicis Eusebii: vel potius Olymp. CXXI an. 1, Lagidæ an. XXXII; ut Vetus inscriptio indicat. In Collectaneis Gruteri pag. CIO XXVII, num. 11. Operæ autem est videre, quæ de hoc differit ὁ μακρότης Meursius lib. IV de Archontibus, cap. XVI. Sepultus fuit in via, quæ ex Piræo Athenas ducit: ut est apud Pausaniam in Atticis. Apud Michaëlem Neandrum lego, in Constantinopolitanis Bibliothecis exstare XXIV Comœdias Menandri cum explicatione Michaëlis Pselli. Ac meminit quoque Leo Allatius libro de Psellis *. Sed non injuriâ metuo, ne illi à plano quopiam Neandro fucus factus sit. In hujus Comœdiis fuit Πρωγή, ἢ Ροδίας, Athenæo laudata lib. XIV, & Polluci lib. X, cap. XXXI. Item Παροικαθήκη, eidem Athenæo lib. XII. Adhæc Ἀλιδίς, ut vocatur Athenæo lib. XI; sive Ἀλιεύς, ut dicitur Iulio Polluci lib. X, cap. XXX. Qui & ipse tamen etiam singulo vocat numero. Item Συναρµύσση, Plinio lib. XXI. Αναξιδίγναθος, qua fabula insignem descripsit Lurconem. Vide de ea Casaubonum in Athenæi lib. VI, cap. XI. Ἀδελφοί item, quo nomine & Hegesippus, ac Diphilus

* Pausanias in Atticis, Diog. Laërtius in vita Theophrasti.

* pag. 63.

lus fabulam scripsere, è Latinis Terentius. *Επιτεποντες* Athenæo lib. xiv, Harpocrati in *Ματρυλεῖον*, & *Εχῶνον*, Stobæo serm. xxx: è Latinis etiam Sidonius Apollinaris lib. iv, epist. xii. Casaubono etiam assentio apud Priscianum lib. xvi i i, ubi citatur Menander in *Επιτεποντες*, legi debere *Επιτερόπις*, vel *Επιτερώσι*. *Δύσκολος*, Athenæo lib. iv. *Οργή* Athenæo ibidem, & Polluci lib. vi, cap. xvi i. Naclerus Athenæo ibidem: fortasse idem drama, quod *Γυδερήτη* Polluci. *Επίκληρος* prior, Athenæo lib. ix. *Επίκληρος* posterior, Harpocrati. *Δίδυμοι* five Geminæ, eidem Athenæo lib. ix, & Harpocrati. *Καρχηδόνιος*, five Carthaginensis, vel plurali, *Καρχηδόνιοι*, Athenæo lib. ix, & Scholiastæ Aristophanis ad Vespas, *Ἀρήφóρος* Polluci lib. x, cap. xlv. Philadelphi, Polluci eodem libro. Etiam Thrasyleontem memorat Athenæus. Menandri Phalima memorat Atilius Fortunatianus initio fragmenti de carmine Soradeo.

col. 2672,
in vetr.
Grammat.
edit. Pat-
schiana.

Iisdem ac Menandro temporibus, sed natu paullo grandior, claruit Philemon novæ Comoediæ Poëta, vel ut Appulejus ait, mediæ. Filius fuit Damonis, qui claruit sub Alexandro M. uti Philemon sub Antigono rege. Proximum meruit locum à Menandro, cui & sæpe prælat: unde aliquando & Menander: *Quæso, Philemon, bonâ fide dic mihi: cum me vincis, non erubescis?* Ejus in fabulis fuit *Εμπερος*, cujus imitatione Plautus fecit Mercator. Ipsum audiamus Comicum:

Græcè hæc vocatur Emporos Philemonis.

Eadem Latine Mercator Marci Accii.

Etiam memoratur Philemon Comicus *ἐν Μελίοντι*, five potius *Μελιόντι*, ut aliqui jamdudum apud Athenæum emendarunt. Item *ἐν Λεπτιζομύῳ*, ut est apud Athenæum lib. xiv, & Pollucem lib. x, cap. xxiv: vel *ἐν Λεπτιζομύῃ*, ut est apud eundem Pollucem lib. vi i, cap. ix. De morte Philemonis mirè variant veteres: credo, quia plures Philemones fuisse, in iis & Philemonis superioris filius, qui lrv fabulas reliquit: ut refert Suidas.

Etiam cum Menandro in agone Poëtico certavit, eumque vicit. Theophrasto fuit familiaris. Fabulas ejus citat Athenæus. Præter quas etiam scripsit *ὁψωνηκτικὴ τέχνη*, *obsonandi artem*. Theophrastus condidit de Comoedia librum, item alterum de eoplæ argumento, alium item de Comoedia, item librum de metris: ut auctor est Laërtius.

Apollodorus Gelous eodem, ut Suidas ait, tempore vixit, quo Menander Comicus: & septem ejus fabulæ sunt, *Ἀποκαρτερῶν* five inedia sibi mortem consciscens, quæ & dicebatur Philadelphi, *Δάσπιοι*, five Tinctores, *Γερεῖα*, five sacra, *χαμματοδεννος*, Pseudeas, Sisyphus, & *Æschion*.

Æschion. Ex hifce prima memoratur Athenæo lib. xi, qui & libro iiii adducit ejus *Απολιπῶσιν*, five fœminam animo defectam. Nifi *Ἀπολιπῶσι* legendum: quando & Suidæ memoratur ἐν Καρυστίοις Ἀπολιπῶσι. Iulius Pollux lib. x, cap. xxiii, citat ejus *χαμματιποιδόν*, five potius *χαμμαλιδιοποιδόν*, ut vocandum cenfet Casaubonus Animadversionibus in Athenæum lib. vii, cap. vi. Idem Pollux lib. x, cap. xxxi, memorat ejus *Ψευδαίαντα*, five *falsum Ajacem*. Diversus ab eo Apollodorus Atheniensis, qui, ut apud eundem Suidam legas fabulas fecit XLVII: sed quinquies solum vicit. Apud Scipionem Tettium commentario de Apollodori legas fecisse Comœdias XLVI. Sed Suidas ait μζ. Ex iis Festus Pompejus in Urbis etymo citat Euxenidem: Ephebon Ammonius libro de similibus & differentibus vocibus. Ambigo Geloi, an Atheniensis sit ἡ τῆς νεῶς πόλις, *de templo poësis*, Polluci memorata lib. x, cap. li. Alius item Apollodorus Tarsensis Tragicus: cujus sex hæ fabulæ eidem memorantur, *Ἀκάνθη πλῆξ*, five spinâ percussus, *Τεκνοντόν*, five liberorum interemptor, *Ἑλῆνες*, five Græci, *Θυέσης*, *Ἰκελίδες*, five supplices, & *Ὀδυσσεύς*, *Ulysses*. Denique alius ab his Apollodorus Asclepiadæ filius Grammaticus Panætii Rhodii Philosophi, & Aristarchi Grammatici discipulus, repertor versuum tragijamborum, ut idem Suidas auctor est. Deque eo Plinius lib. vii. Estque is cujus habemus Bibliothecam, five de Diis libros iiii. Athenæus lib. vi citat Apollodorum Carystium ἐν Γεγραμμάδιοποιῶ, five potius *Γεγραμμάλιδιοποιῶ*, h. e. litium procuratore, cujus erat *χαμμαλίδια* facere. At Pollux lib. x, cap. xxiii tribuit Apollodoro Geloo. Vnde idem videri possit Carystius, & Gelous. Sed Pollux eos apertè distinguit. Quare potius statuendum, nec veteres satis convenisse in eo, utrius Comici fabulæ hæc foret. Vide de his Casaubonum Animadvers. in Athen. lib. vii, cap. vi. Ex Apollodoro Comico Phormionem, & Hecyram transtulit Terentius: ut ait Donatus.

Tum etiam claruit Euhemerus, cujus de Deorum historia opus transtulit Latine Ennius. Memorat inter Poëtas Gyraldus: incertus tamen an carmine scripserit. Sed Censorinus in Fragmento cap. ix clarè elegiariis accenset. Ætatem arguit, quod Cassandro regi familiaris fuit: ut est apud Eusebium lib. ii Præparationis Evangelicæ: sed Trapezuntius ea in translatione sua, ut alia plurima, præterit. Vide de eo, quæ diximus in Historicis Græcis lib. i, cap. xi.

Simmias Rhodius claruit, quantum videre possum, temporibus Prolemæi Lagidæ: multum sanè junior esse nequit, cum Hephæstio statuat antiquiorem Philico, seu Philisco, uno τῷ πλαίῳ, quem sub Phi-

ladelpho floruisse, mox dicam. Exstat hodieque Ovum hujus Simmiæ, quod Theocriti subjici solet. Erudit is Notis Salmasius illustravit. Sed de ætate objici nobis possint Suidæ verba, qui ait Simmiam fuisse Samium, postea Amorginum dictum, quia à Samiis esset missus ad Amorgum condendam. Addit id factum annis ccccv i à capta Troja: quod fuerit, si Eratosthenem audimus, anno ante cœptas Olympiades. Sed omnino Suidæ is locus est corruptissimus. Nam Simmias, & Simonides, conflantur in unum, quod facile videbit, qui de ætate Simonidis eadem legi sciat in Simonide Amorgino. Numerum etiam esse vitiatum, & pro $\mu\varsigma$ debere $\nu\varsigma$ legi, diximus: in Olympiade xxix, cum de tribus illis, Archilocho, Simonide, & Aristoxeno loqueremur. Simmiæ Rhodio Parthenius debet historiam xxxi i i. Exstat ejus poematium quod Πέλεκς sive Securis inscribitur. Nempe est quasi inscriptio securis Minervæ ab Epeo dicatæ, postquam ea fabricasset equum Darium. Genninum esse arguit, quod Hephæstio citat Simmiam ἐν πελέκῃ. Etiam exstat ejusdem Ovum, quod vocat Doricæ lusciniæ, ut suum significaret. Nam lusciniæ dixit pro Poëta, Poëtarum more, qui eos nunc lusciniæ, nunc olores solent appellare. Atque hoc quoque poematium, ut Simmiæ, idem Hephæstio agnoscit. Vtrumque autem erudit is notis illustravit Salmasius. Ex quo etiam versum illud, quo auctor Securis Bion Rhodius prædicatur, non à Simmia esse, sed ineptè ab alio assutum.

Fuit tum quoque Posidippus, Cassandri Poëta, & à Menandri excessu in nova Comœdia princeps. Ejus fabulæ fuere xxx; in quibus Pomoboscus, sive leno meretricem alens. Agellius lib. ii sic orditur cap. xxiii: *Comœdias lætissimas nostrorum Poëtarum sumas ac versas de Græcis, Menandro, ac Posidio, aut Apollodoro, aut Alexide, ac quibusdam item aliis Comicis.* Vbi, ut observatum Lilio Gyraldo de Poëtarum Historia dialogo vii, pro Posidio legendum Posidonio: qui Menandro subjungitur, quia mortuo illo in Comœdia nova tenuit principatum. Alius ab eo Posidippus Epigrammatum scriptor: quem citant Athenæus, Scholiastes Apollonii, & Stobæus.

Diphilus Sinopenfis paullo fuit junior Menandro. Inter alias Comœdiam scripsit Synapothnescontes: quam è Plauto transtulisse ait Terentius. Fecit Ἀδελφῆς ut & Menander, ac Hegesippus. Item Ἐμπορον sive Mercatorem: quo nomine & Philemon scripsit fabulam. Ejusdem Ἀπολιπῶσι Athenæo citatur lib. iv: uti & Ἐναγίζοντες, sive Parentantes, quæ fabula alibi dicitur Ἐναγίσματα, sive Parentalia. At lib. vi citat ἐν Ἐλενηφορῇσι: nempe à festo, cui nomen Ἐλενηφόρια, ut ex Pol-

lucis

lucis lib. ultimo videre est. Lib. xi citat Athenæus in Πιθερίῳ, pro quo Τιθερίῳ, à vici Attici nomine, legendum putat Casaubonus. Libro xi Athenæi memoratur Αἰρησιλεχθῆς: quæ fabula emendatior ab auctore facta, iterumque edita, dicta est Εὐνέχῳ, ἡ Στεφανιώτης. Sed & Μνημάπον Diphili memorat Athenæus: & Hecaten Pollux lib. x, cap. xx.

Sub eodem Lagide, Suida teste, claruit Rhinton Tarentinus, figuli filius, qui xxxvi i i reliquit fabulas partim comicas, partim tragicas. Idem est auctor fabulæ, quæ dicta ἱλαροτραγωδία, atque est Φυλακουργαφία, ut vulgo quidem legitur apud Suidam, quasi nomen foret ab excubiarum descriptione: vel potius Φλυαουργαφία, à descriptione jocorum & ridiculorum.

Lagidæ etiam tempore fuit Sophilus Sicyonius, sive, juxta alios, Thebanus, Poëta Comicus: ex cujus Comœdia, quæ Γάμῳ dicebatur, Laërtius in Stilpone versum citat jambicum, quo reprehendit Stilponem Megarensē. Is Stilpo, uti & Crates, præceptor fuit Zenonis Citti: unde & Sopyli ætatem cognoscimus.

Item tum fuit Stephanus, mediæ Comœdiæ Poëta, filius Alexidis Comici: quem patrum fuisse Menandri tradiderunt.

Præterea sub primo Ptolemæo fuit Zenodotus Ephesus, discipulus Philætæ, ac Lagidæ filiorum præceptor. Nempe in hoc munere, Philætæ successit, ex magistri, ut puto, commendatione. Nam & Philetam docuisse eos, antea diximus. Is intelligendus in hoc Furii Bibaculi adversus Valerium Catonem:

En cor Zenodoti! en jecur Cratetis.

Sub eodem Lagide, & Ptolemæo Philadelpho, qui patri successit Olymp. cxxxiii an. iv, viguit Theocritus Syracusanus. Decem fecit eclogas rusticas: ut & Servius monuit. Postque earum editionem fecit σὺλλα, sive inscriptionem, quæ fistulam referret: ac σὺλλα, sive fistulam, propter eam similitudinem vocavit. Quamquam verò fistula solet disparibus septem compingi cicutis: ut apud Maronem est, nihilominus constare eam voluit denis versibus, quia ipse decem fecisset eclogas: ac Pani Sylvestri numini dicavit, velut instrumentum, quo Sylvestrem Musam cecinisset.

Antigoni hujus, Macedoniæ Regis temporibus, etiam claruit Antagoras Rhodius, eique per familiaris fuit: ut ex Pausaniæ Atticis, ubi de Poëtis, qui Regibus familiares fuere, loquitur, item ex Plutarcho, & Athenæo, cognoscimus. Thebaida scripsit. Superest ejus in Crantora epigramma.

Item fuit temporibus Antigoni Poëta Hermodotus ; ut ex Plutarchi constat Apophthegmatis, ac libro ejus de Ifide & Ofiride.

Claruit & tum Anaxippus, novæ Comœdiæ Poëta : nempe sub Antigono , & Demetrio Poliorcete ; ut est apud Suidam. Citharoedum, aliasque ejus fabulas citat Athenæus.

Item Posidippus Comicus , qui fabulas reliquit xxx : ac tertio à Menandri morte anno docuit, ut idem Suidas ait.

Olymp. cxxv sub Philadelpho usque ad Ptolemæum iiii, sive Euergetem, claruit Callimachus Cyrenensis : quod vel cognoscimus ex carmine de coma Beronices , Latine reddito à Catullo. Fere hymnos, vel elegias, vel epigrammata scribebat. Quo nomine iniqua experiebatur judicia : unde ipse in Apollinis hymno :

Ο Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς ἅατ' ἀλάδεται εἶπεν.

Οὐκ ἄγομαι, ἢ αἰοιδόν, ὅς ἐδ' ὅσα πῶλ' αἰείδει.

Quibus contra aggerabat Callimachus μέγα βιβλίον μέγα εἶναι κακόν, magnum librum magnum esse malum. Ac planè subscripserim Scaligero , ac Casaubono , quando censent , eo respexisse Martialem, cum ait :

Cui legisse satis non est epigrammata centum,

Nū illi satis est Cæditiæ mali.

Sic enim legendum, non *Seditiæ*. Assiduus tamen convitiis victus, *Hecalen* scripsit : ut Scholiastes indicat ad verba, quæ ex hymno Apollinis adduximus. Imò & Ἀῖνα ejus majus ipsa Hecale opus. Alius verò ab hoc Callimachus Colophonius, memoratus, inter alios Tatiano orat. ad Gentes, & Eusebio lib. x Præparat. Evangelicæ †.

† pag. 289,
edit. Rob.
Steph.

Callimachi hujus ætate fuit quoque Heraclitus Halicarnassæus : qui & epigramma in ejus obitum scripsit , quod legere est apud Laërtium lib. ix in vita Heracliti.

Item Philadelphi temporibus erat Timon Phliæsius, Poëta Physicus, secta Pyrrhonius , diversus omnino ab illo μισανθρώπων, qui Peloponnesiaci belli temporibus vixit. At hic Phliæsius carus fuit Antigono Gonatæ : qui quarto Philadelphi anno regnare cœpit, atque annis xxxv imperium tenuit. Scripsit hexametra, Tragicæ LX, Comoedias xxx, Satyras, Sillorum libros iii, & Cinædos. Περὶ τῆ Τιμωνος Σίλλων * scripsit Sotion : ut videre est ex Athenæi xii. Credo, opere eo occurrere voluisse convitiis , quibus Philosophos impetierat. Satis hoc inde verisimile est, quod idem Sotion etiam scripserat περὶ Ἀριστοχράτ' : sive de Philosophorum successionibus : ut ostensum operis de Historicis Græcis lib. ii , cap. vii. Plura de Sillis Timonis dicebamus libro ii de arte

* de Timonis
Sillis.

arte Poëtica cap. xx : quæ repetere hoc loco nihil attinet. Vitam Timonis Laërtius narrat. Fragmenta quædam ejus in Poësi Philosophica exhibet Henr. Stephanus.

Olymp. cxxvii an. i , Ptolemæi Philadelphi an. vi , Aratus Cilix, quippe Solensis, cognoscitur : ut ait Eusebius in Chronicis. Atque hoc firmatur, quodd interfuerit nuptiis Antigoni , Gonatæ regis , Demetrii Poliorectæ filii , cumque eo permanserit ad finem vitæ : ut ex Suida scimus. Sanè Antigono huic familiarem fuisse , etiam apud Pausaniam in Atticis legas. Mirum , quàm multos fuerit nactus interpretes : ex deperditis sunt Aristarchus Samius , Aristylli duo Geometræ , Crates , Euæneti duo , Crates , Numenius Grammaticus , Pyrrhus Magnesius , Thales quispiam , & Zeno.

Olympiade cxxvii anno ii obiit Epicurus : non cvii , ut est apud Laërtium. Nimirum εικοστής sive vigesimæ librarii culpâ excidit. Vt satis ex eo liquet , quodd Pytharato prætore id factum fuit : quemadmodum est apud Ciceronem de Fato. Et clarè de Olymp. cxxvii est apud Suidam. Idem ex eo consequitur, quodd moriens fuerit annorum Lxxii. Quàm ridiculè igitur nunc apud Laërtium legitur natum Olymp. cix anno i i i , Sosigene Archonte : at annos natum Lxxii , obiisse Olymp. cxxvii , Pytharato auctore. Atque hæc non tam propter Epicurum scripsimus , quam Sophronem , qui circa hæc floruit tempora. Nam amavit Danaën , cui mater Leontium fuit , Epicuri amica. Porro inter alia non mimographi Sophronis. De quo dictum Olymp. Lxxv , sed hujus Comici esse censeo fabulam Νυμφοπόνον , sive sponsæ ornatricem , quam citat Pollux lib. x.

Olymp. cxxix an. i , Zenoni Cittico , Eusebio teste , in schola successit Cleanthes , Poëta Physicus ; versus ejus partim hexametros , partim jambicos in Poësi Philosophica H. Stephanus collegit, vitam Laërtius enarrat : in qua etiam de Poëta librum scripsisse refert.

Sub hoc Philadelpho etiam vixisse censeo Damoxenum , ac fuisse extremis Epicuri temporibus , ac deinceps. Is vero decessit xiv anno Philadelphi , annorum Lxxii : de quo mox pluribus. Fuit hic Damoxenus Atheniensis Comicus : cujus ad Lxx versus nobis conservavit Athenæus lib. i i i , ubi inter alia ait coquus , se artem suam esse doctum ab Epicuro. Ejus σύντροφοι sive simul educati ; & εαυτὸν πενθῶν , sive seipsum lugens , ex eodem Athenæo citantur à Suida.

Tum etiam fuerit Myro Byzantia , si fuerit mater Homeri Tragici , de quo mox loquar. Sed ut paullo juniorem putem facit , quodd Suidæ dicitur Ομήρου ἔ Τεσθικῆ θυγάτης , γυνὴ Ἀνδρομάχης ἔ ἐπικληθεῖσθαι Φιλολόγῃ.

λολόγῃ. Reliquit versus elegiacos, ac melicos: multumque Athenæo celebratur.

dicit

Etiam sub Philadelpho claruit Lycophron. Sed varios fuisse ejus nomine dicit Tzetzes Chil. vii i Hist. cciv. Is, de quo nunc sermo nobis fuit Chalcidensis, idem Grammaticus, ac Poëta Tragicus, sed ut ex Alexandra ejus, sive Cassandra liquet, valde obscurus: unde Papinius lib. v Sylv. in Epicedio Patris:

Carmina Battiadæ, tenebrasque Lycophronis attri.

verò |

Sanè & in eum commentatus olim Dection, cujus meminit Etymologici magni auctor in voce Ἡφῆστον. Item Orus, & Theon. Sed perire pariter. Ex iis sua congeffit, sed subinde nugis suis admistis, Isacius Tzetzes. Quæ præterea Lycophron scripserit, dicit Suidas. Porro & hic Lycophron, & quinque isti antea memorati, Theocritus, Nicander, Callimachus, Apollonius, & Aratus, ac præterea Homerus junior, Tragicus Poëta, Myrus Byzantiæ poëtriæ filius, constituunt celebrem illam Poëtarum πλειάδα, ita dictam quia sic in Poësi relaxerint Ptolemæi Philadelphi temporibus, uti stellæ septem in fidere Pleiados. Septem veri illos memoravimus, ut facit Isacius Tzetzes suo in Lycophronis Cassandram commentario. Sed aliter Scholiastes Theocriti, qui ex septem memoratis omittit Nicandrum, ac Callimachum; proque iis reponit Æantidem, & Philicon. At Hephæstionis Scholiastæ sic vocantur, Homerus junior, Sositheus, Lycophron, Alexander, Philicus, Dionysiades, & Æantides. Sed homines doctissimi pro Φίλικον, tum apud Theocriti, tum etiam Hephæstionis Scholiastem, reponunt Φίλισκον, idque auctoritate impulsu Suidæ, qui, sex ordine Philiscos memoratis, huic secundum tribuit locum; ac ne diversum putet, ait patriâ fuisse Corcyreum, vixisse sub Philadelpho, esseque unum ex illis septem qui πλειάδα constituerent. Credo id moverit quoque magnum Turnebum, ut licet, Mss codices secutus in ipso Hephæstione, & ejus Scholiastæ Φίλικον edidisset, tamen in Indice reponeret, Φίλισκον Κερκυραῖον. Sed omnino Φίλικον retinendum. Nam quis melius nomen nōrit, quam Poëta ipse? At is se Φίλικον vocat secundâ brevi. Facit id versu isto ab Hephæstione adducto, quo gloriatur à se esse inventum id carminis genus, quod quinque constat choriambis, & bacchio. Versus

* p. 31. est iste*:

Καινὸ γὰρ φῆς | σὺν θεσπῶς | τῆς Φίλικῃ | γὰρ μάλλινῃ | δῶρε φέρω |
 πρὸς ἡμᾶς. |

Vel hoc solum omnem nodum possit dissolvere. Est verò in hoc nomine

nomine etiam peccatum apud Atilium Fortunatianum in Arte Medica : ubi cap. vi sic incipit : *Phalacius versus ex duplici pede constat , quem Bachisium musici, choriambicum grammatici vocant. Habet longam, & duas breves, & longam. Omnino rescribendum Philicus. Sequitur deinde : Hoc autem Phalacius conscripsit hymnos Cereri, & Libero, tali genere metro : quod scilicet est :* - - - - -

deorum convenire venerationi credidit. Primum pro *Phalacius*, & hinc, & deinceps, *Philicus* reponi debet. Præterea hiatus ille sic supplendus :

Τῇ χθονὶ μουσικὰ Δὴμῆλ' ἐπὶ τε Περσεφόνῃ, καὶ Κλυμένη τὰ δῶρα.

Sic enim carmen illud in Cererem ac Liberum incipiebat : ut locuples nobis testis est Hephæstio *. Apud Marium Plotium in Arte de Metris † carmen hoc *Philicum* vocatur. Corrige *Philicum*. Gloriabatur Philicus se hoc metrum reperisse : ut videre est ex versu ejus antea adlato. Sed hanc jactantiam ejus refellit eo Hephæstion, quod eo metro usus antea sit Simmias Rhodius in Securi : unde versum hunc adducit :

Ἀνδρογεία | δῶρον ὁ Φω | καὶς κρατερεῖς | μηδοσύνας | ἥρα τίνας
Ἀθήνας.

Atque item in Alis :

Ἀδίατε τιῶ | γὰρ τε βαθυ | στέρεα ἀνα | κτ' ἀκμονίδαν | τ' ἄλκυ-
δις ἐ | δράσκου.

Vnde colligit, Philicum non tam hoc metrum invenisse, quam tota eo scripsisse poemata.

Et hæc de Philico.

Vidimus autem in Pleiade ista etiam reponi tum Homerum junio-rem, tum Alexandrum.

Homerus Poëta Tragicus fuit, filius Myrûs Byzantiæ, de qua dictum. Patria fuit Hieropolitanus : ut est apud Stephanum ; qui quatuor Hierapoles statuit : unam inter Phrygiam, & Lydiam, alteram in Græcia, tertiam in Syria, quartam in Caria, atque ex quarta illa junio-rem hunc Homerum fuisse ait.

Intelligendus verò Alexander Ætolus, Grammaticus, quem in septem tragicorum pleiade idem Suidas reponit. Ex ejus Apolline elegantissimum carmen adducit Parthenius Eroticôn cap. xv. Tres item versus refert Strabo lib. xxi ; quos ipsos etiam adfert lib. xiv. De Sositheo dicam in Olymp. clxvi. Paullò aliter Pleiada enarrat Hephæstionis Scholiastes alter, qui pro Homero reponit Διονυσιάδην, sive Διονυσίδην, ut Strabo vocat lib. xiv : nempe ut qui uni Hephæstionis Scholiastæ est Διανηάδης is alteri est Διανηίδης. Præterea qui uni Scholiastæ Σωσι-

Ἰεῖς, is alteri Σωσιφάνης. Imo Suidæ Soficles Syracusius, de quo dixi Olymp. cx, unus è Pleiade statuitur. Porro hæc diversitas scriptorum partim est ex eo, quod alii Poëtarum ἀπλῶς alii tragicorum πηλιάδω recensent, partim ex iudiciorum diversitate, qua alium alii præferrent.

Aristonymus Comicus, Suida teste, vixit sub eodem Philadelpho, pariterque sub successore ejus Philopatore, ac in Bibliothecæ cura, uti Eratostheni Apollonius, ita Apollonio hic Aristonymus successit. Ad Eumenem iturus stranguria obiit anno ætatis LXXVII, ut est apud Suidam.

Philadelpho successit tertius Ptolemæus, cognomento Evergetes, Olymp. cxxxiii, an. ii. Sub eo claruere hi tres Eratosthenes, Apollonius Alexandrinus, Euphorion. Nam eos fuisse συγχρόνους clarè ait Suidas in Ἀπολλώνιῳ. Dicam de iis ordine. Eratosthenes erat natus sub Ptolemæo secundo seu Philadelpho Olymp. cxxvi. Inter cætera etiam condidisse poëmata, satis ex Suida constat. Atque, ut idem ait, à tertio sive Evergete Athenis fuit Alexandriam arcessitus. Ac claruit non sub hoc modo rege, sed etiam successore Ptolemæo tertio sive Evergete, & inde usque ad annum ætatis Lxxx; h. e. Olympiadem cxlvi: cujus initium incidit in annum quinti Ptolemæi, sive Epiphanis annum Ptolemæi quinti octavum. Eratosthenem, ut Poëtam egregium etiam Strabo laudat in ultimo γεωγραφικῶν. Sed ille non modo Poëta, verum in omni disciplinarum genere subactus, sic tamen ut vix nulli principem ei locum adsignarent, sed πᾶσι Bῆται vocarent: quasi qui in secundis confisteret. Non, ut apud Suidam legitur, βάρμας, sive gradus. Atque hinc etiam liquet, cur primus acceperit *Philologi* nomen: uti apud Latinos postea Atteius. Testis de utroque Suetonius in Claris Grammaticis.

Apollonius Rhodius, Argonauticôn scriptor, discipulus Callimachi, sed ingratus; unde & præceptor eum carmine vexavit, in quo Ibidem vocavit. Atque hoc exemplum in Ibide sibi proposuit Ovidius. In Bibliothecæ Alexandrinæ curatione successit Eratostheni, teste Suida. Doctissimis eam commentariis illustravit Tarrhæus: prout Scholiasten illum etiam appellat Henricus Stephanus præfatione in Parrhasium de rebus per epistolam quæsitis.

Tertius erat Euphorion Chalcidenfis; qui natus fuit Olymp. cxxvi, quo tempore Pyrrhus in Italia victus; ut ait Suidas. Lacydæ fuit discipulus: qui scholam habere cœpit eadem Olympiade, qua hic natus: obiit vero Olympiade cxxx. Ad Antiochum Magnum profectus, ab eo Bibliothecæ fuit præfectus. Quam varia carmine heroico reliquerit,

rit, Suidas enarrat. Aliqua ejus fragmenta reperire est apud poetarum interpretes. Ciceroni de Divinatione lib. II dicitur Poëta obscurus. Nimirum ob tot fabulas, quas adducit. Sed idcirco gratior fuit Tiberio Cæsari; qui eum, uti & Rhianum, ac Parthenium maximè amabat: ut Suetonius ait in vita Tiberii cap. LXX. Eum cum Parthenio etiam conjungit Lucianus libro de conscribenda Historia. Eratosthenis quoque æqualis Rhianus, patria, secundum aliquos, Benæus, è Creta, qui carmine scripsit bellum à Lacedæmoniis annis xx gestum adversus Messenios. Sed & Thessalica, Stephano teste, & alia, consignavit. Sæpius ejus versus citat Apollonii interpres. Dixi de eo plura lib. I. Hist. Græc. cap. XVI I.

Præterea sub Euerpete claruit Callimachus junior, Poëta heroicus, è superioris Callimachi sorore natus: ut ex Suida cognoscimus.

Olymp. CXL an. I, regnare cœpit Ptolemæus quartus sive Philopater: biennio postquam imperare in Syria cœpisset Antiochus Magnus. Rexit Antiochus annis xxxv I, sed Ptolemæus solum xvi I.

Olymp. CXLVI, Eratosthenes obiit annos natus LXXX: ut antea ex Suida diximus. Ex quo & ætatem videmus discipuli ejus Aristophanis Byzantii Grammatici: Aristarchi autem præceptoris: ut sub Philopatore, & Epiphane vixerit. Hoc addidi, quia hinc aliorum quoque ætatem cognoscimus.

Olymp. CXLIX an. II, regnare cœpit Ptolemæus quintus, cognomento Epiphanes. Claruit tum Simonides Magnesi, qui carmine signavit res gestas Antiochi Magni. Vt satis liqueat omnino alium esse à longè antiquiore Simonide: qui inter IX lyricos numeratur.

Olymp. CLV an. I, imperare cœpit Ptolemæus VI, cognomento φιλομήτωρ. Sub quo claruere duo Grammatici bene de Poëtis meriti, Aristarchus Samius, & Crates Timocratis filius, Mellotes Philosophus Stoicus, cognomento Homericus & Criticus: qui libris novem scripsit διορθώσιν * Iliadis & Odysseæ: teste Suida. Ac Aristarchum quidem Philometor præfecit studiis filii sui Ptolemæi Lathyri, ac annis vixit LXXII, teste Suida: ut etiam claruerit sub Ptolemæo Physcone. Hujus Aristarchi ætate claruit Moschus Siculus, bucolicus Poëta: ut quem Aristarcho fuisse familiarem dicat Suidas.

Olymp. CLVIII an. III, regnare cœpit Ptolemæus septimus, sive Physcon.

Hujus temporibus claruit Nicander Colophonius, sive Ætolicus. Nam Anonymus vitæ ejus scriptor ait claruisse temporibus Attali, extremi regis Pergameni. At is regere cœpit Olympiad. CLX, an. III. Obiit

verò hæredē relicto populo Romano , Olymp. CLXI, an. iv. Exstant ejus *Θηριακά*, & *Αλεξιφάρμακα*. In *Θηριακά*, præter alios, commentarium scripsit Demetrius Phalereus : ut indicat Stephanus in *Κορόντι*. Quisquis ille, fatis temporum ratio docet non posse esse inclytum illum Demetrium Phalereum, qui Ptolemæi Lagidæ temporibus claruit; ac Bibliothecæ præfuit. Præter ea, quæ dixi, etiam scripsit *ἐπεροίμεια*, opus non absumile Ovidianæ Metamorphoseo. Meminere Athenæus, Antonius Liberalis, Tzetzes. Alia etiam multa reliquerat. De quibus dixi in Historicis Græcis lib. iv, cap. iv.

Sub eodem Olymp. CLXVI claruisse à Suida dicitur Sosithæus Syracusanus, vel Athenienfis, aut Alexandrinus. Poëta fuit Tragicus; imò unus habitus ex Pleiade Tragicorum: sicut superius diximus. Vt vel hinc liqueat, non una vixisse ætate, qui Pleiada illam constituere existimati. Alii verò serius vixisse ajunt: puta Olymp. CLXIV: quos sequitur Lilius. Sed hæc non pugnant, quia tempus hoc sub eodem fit Phylcone.

Olympiadis CLXV an. i, Ptolemæus octavus, cognomento Lathyrus, Phylconis filius, parenti in regno successit. At Olymp. CLXVIII an. ii, pulso Lathyro à matre Cleopatra suffectus frater Ptolemæus ix, sive Alexander. Olympiade verò CLXXI an. iv, pulso Ptolemæo ix, sive Alexandro, revocatus est Ptolemæus octavus, sive Lathyrus, ac quatuordecim hinc annis imperium tenuit.

Olymp. CLXIX an. ii, quo Consules fuere Marius iv, & Catulus, claruit Antipater Sidonius: de quo sic Cicero in libris de Oratore: *Quid si Antipater ille Sidonius, quem tu probe Catule meministi, solitus est versibus hexametros, aliosque, variis modis atque numeris fundere ex tempore tantumque hominis ingeniosi, ac memoris valuit exercitatio, ut cum se mente ac voluntate conjecisset in versum verba sequeremur.* Diximus de eo quædam lib. iiii de Historicis Græcis. Mirum est, quod de eo Valerius Max. ac Plinius prodidere quotannis non nisi semel febri solere corripi, idque natali die, atque eodem decessisse. Apollodorus Grammaticus, Asclepiadis filius, Aristarchi Grammatici, de quo ante dicebamus, & Panætii Rhodii Philosophi auditor. Atque hic est, qui reperit id carminis genus, quod tragijambum dixere.

Etiam ad Lathyri tempora referendus videtur Anaxipolis Thasius: modo sanus sit locus iste Plinii lib. xiv, cap. xiv, prout legitur in antiqua editione Parmensi *. Sic quoque diu (vina) transmarina fuerunt in auctoritate, ad atavos usque nostros: sicut apparet ex illo Comici versu Anaxipolis Thasii:

Quinque Thasii vini inde depromam, Falerni bina.

Anaxipolis inter rei rusticæ scriptores etiam memoratur Terentio

Var-

Varroni. Sed quanto sit Varrone antiquior, non aliunde colligas, quàm ex eo, quòd Plinius hîc (modò sanus is locus; aliter enim recentiores editiones) dicat sic Anaxipolidem scripsisse ætate atavorum: quod si generationi cuique annos demus xxx, id fuerit ante annos CL: quando Lathyrus regnabat.

Item eo regnante, circa Olympiadem CLXXIII, tum fuerit Dionysius Συμπροχίων, qui & Συμβός, sive futor. Paulo enim ante Ciceronis ac Cæsaris tempora floruerit, si ut à plerisque proditus ait Suetonius, in illius contubernio Alexandriæ vixit M. Antonius Gnifo: qui æqualis Cæsari ac Tullio fuit. Qua de re & aliquid dictum in Historicis Græcis lib. iv, cap. v. Milesium aliqui vocant: sed Suidas Mitylenæum: qui & vocat ἐμπιδν, ac scripsisse ait Bacchi & Minervæ expeditionem, & Argonauticorum libros vi: sed hæc esse quidem μυθικά, verum oratione prosa ad Parmenonam scripta.

Olymp. CLXXIV an. i i regnare coepit Ptolemæus x, sive Auletes.

Eo imperante, nempe Olymp. CLXXX, an. i, h. e. anno Urbis IOC XCII, Metello & Afranio Coss. Cicero dixit pro A. Licinio Archia Poëta: ut Sebast. Corradus colligit ex epist. xi i i lib. i ad Att. Descripsit bellum Cimbricum: ac carmen de consulatu Ciceronis fuerat exorsus. Hodieque aliquot ejus epigrammata in Ανθολογία supersunt. Meminere ejus etiam Fabius, ac Tacitus.

Item hoc tempore vivebat Alexander Poëta: tempore nimirum Ciceronis, qui sic de eo ad Atticum lib. vi: *Libros Alexandri negligens hominis, & non boni Poëta, sed tamen non inutilis, tibi remisi.* Et alibi eodem libro: *A Vibio libros accepi: Poëta ineptus: nec tamen scit nihil: sed est non inutilis: describo, & remitto.* Videmus, ut parum magnificè de eo sentiat Tullius. Ait Lilius Gyraldus se aliquoties dubitasse, an non is sit Alexander Ephesius, cognomento Lychnus, Poëta & Orator, quem Strabo lib. xiv dicit fuisse ex recentioribus: ut tempora videantur convenire. Cosmographiam carmine reliquit. Vide quæ de eo diximus in i i i de Historicis Græcis.

Etiâ Ptolemæi Auletæ temporibus floruit Theophanes Lesbius, magni Pompeii familiaris, in expeditionibus comes, & eorum, quæ gessit, Historicus. De Historia ejus diximus lib. i Histor. Græc. cap. xxxiii. Idem verò & nobilis Poëta fuit. Hodieque in tertio *Ανθολογίας* duo habemus Theophanis epigrammata: quæ Lesbii hujus esse, Lili Gyraldi judicium est dialogo iv Historiæ de Poëtis. Imò idem bellum Mithridaticum carmine epico scriptum tradit. Estque in eadem sententia Janus Douza Nordovix præfatione historiæ suæ metricæ de rebus

rebus à priscis Hollandiæ Comitibus gestis. Sed puto, id si esset, Plutarchus non eum vocasset συλχαφία, verum ποιητήν.

Claruit & Ciceronis ætate Philodemus, Poëta Epicureus, patria, ut ex Strabone constat, Gadaræus, Ciceroni memoratus orat. in Pisonem, ubi sic Asconius Pedianus: *Philodemum significat, qui fuit Epicureus illa ætate nobilissimus, cujus & poemata sunt.* Gyraldus suspicatur eundem, quem nominat Horatius.

Eodem Anlete regnante floruit Parthenius Poëta ἐρωτικός. Nam tempore belli Mithridatici captus fuit, eoque præceptore in Græcis usus est Virgilius; ut apud Macrobiū legere est lib. v Saturn. cap. xvii. Etiam quædam ex ejus carmine expressit: ut ibidem legas de versu istoc:

Glaucō, & Panopæa, & Ino Melicerta.

Quod ex illo Parthenii:

Γλαύκω, & Νηρεί, καὶ Ἰνῶν Μελικέρτῃ.

Quid quod in codice Bibliothecæ Ambrosianæ, quæ est Mediolani, ad P. Virgilij Moretum hæc adscripta leguntur, ut filio meo Isaaco cum Italiam lustraret, observatum: *Parthenius Moretum scripsit in Græco quem Virgilius imitatus est.* Quod valde adversatur Scaligero, poema id, licet elegantissimum, Virgilij esse neganti. Nec enim imperiti hominis commentum esse potest: sed ex scriptum sine dubio ex codice venerationis antiquitatis. Quod si Virgilij fuerit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberij usque tempora vixisse, ait Suidas. Nisi eo placet ad Tiberij tempora referri à Suida, quia dicarit suum opus Tiberio; quod facere potuit, simulac rem bello præclare gerere coepit: id verò fuit annis xxxix ante principatum ejus. Vide, quæ diximus de eo lib. xi, cap. i Historiæ Historicorum Græcorum.

Olymp. clxxxii an. xi, regnare coepere Ptolemæus xi, sive Dionysius, ac soror Cleopatra.

Horum tempore fuit Theodonis Poëta, qui varia scripsit interque alia versus in Cleopatram; ut est apud Suidam.

Item Boëthus Tarsensis, qui carmine celebravit victoriam M. Antonii apud Philippos: ut refert Strabo. Videtur idem Boëthus, cujus in Ἀνθολογία quædam habemus epigrammata.

Augustum Cæsarem etiam Græcos versus fecisse, cognoscimus ex Suetonio in vita ejus cap. xcvi, Plinio lib. xxxv, cap. x, & Macrobio lib. xi Saturn. cap. iv.

C A P V T I X.

De quarta Poëtarum Græcorum ætate à morte Cleopatrar
usque ad Constantinopolin à Muhammede captam.

Sequitur quarta Poëtarum Græcorum ætas: quæ incipit ab
Ægypto in Provinciam à Romanis redacta; siue morte Cleo-
patra, quæ postrema successorum Alexandri imperium tenuit.
Extenditur verò ad captam à Turcis Constantinopolim, quæ res
incidit in annum C I O C C C C L I I I.

Ætatem singulorum subjungam: sed ut res planior sit, non tam
Olympiadibus, distinguam, ut antè: quam Imperatoribus, sub quibus
vivere.

Augusti ætate fuit Hemitheon Sybarita, Philoni *, ac Luciano †, me-
moratus: ex quibus constat versus ejus fuisse, ac Sybaritica urbe con-
dignos. Conqueritur Ovidius quod sibi solum fuerit vertendum magis,
quam Poëtæ, qui multo scripserat impudicus. Locus est lib. Tristium
I I ad Augustum:

* in vita
Mosis.
† lib. de in-
erudito mul-
to: emenda-
libros.

Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.

Sybaritidem eam signat Martialis lib. XII, epigr. xcvi ad Rufum:

Musci putidissimos libellos,

Qui certant Sybariticis libellos.

Domitius Calderinus ait Sybariticos dici vel à Sybari Poëta, vel ur-
be ejus nomen. Sed ejus nominis Poëta fuit nullus.

Augusti temporibus claruit quoque Iuba, rex Mauritaniae, qui inter
alia etiam carmine gaudebat. Ejus versus in Leontem Argivum, ex
Amaranti libris de scena refert Athenæus lib. VII.

Nicolaus Damascenus Augusto Cæsari carissimus fuit, inque omni
studiorum genere excelluit. Sanè Comœdias etiam, & Tragoedias,
scripsit, easque *ᾠδικαίμυς* *, ut ait Suidas. In iis fuit Tragoedia Susa-
na, cujus meminit Eustathius in Dionysii *Περὶ ἑρμηνείας*, ubi de Tigride:
καὶ καὶ ὁ γράψας τὸ δράμα τὸ Σωσαννίδας, οἷμυ ὁ Δαμασκηνός †. In iis
quæ prosa exaravit fuit liber de Vita sua. Item de Institutione Cæsaris
Augusti. Adhæc Historia *καθολική*, siue universalis. Ex quibus omni-
bus Henricus Valesius primus edidit excerpta, quæ desumpsit ex Con-
stantini Porphyrogenniti Collectaneis, libro de Virtutibus ac Vitiis.
Addidit verò & quæ ex Historia universali hauserat Stobæus. Plura de
hoc Nicolao dixi lib. I I de Historicis Græcis.

* Dosto-
ram judicio
probatas;
siue minime
centemem-
† quemad-
modum &
scripser dra-
matu de
Susana,
Damascenus
ut arbitror.

Anti-

Antipater Theſſalonicenſis vixit tempore Auguſti Cæſaris : ut qui ſaltantem viderit Pyladem pantomimum : ſicut conſtat ex quodam ejus epigrammate *Ανθολογίας* lib. iv. Tit. *εἰς ὀρχηστίδας*. At eum ac Bathyllum primos fuiſſe pantomimos, ac ſub Auguſto claruiſſe, ſatis notum ex Dione, Zoſimo, Suida, atque aliis. Alius eſt ab Antipatro Sidonio. Vtriuſque multa epigrammata habemus in Græcorum Epigrammatum collectione.

Boëthius ejuſdem ætatis Poëta eſt : ut qui & ipſe Pyladem viderit ſaltantem, ſicut indicat ejus epigramma, quod eſt lib. i *Ανθολογίας* Tit. *εἰς ἀνελκτοῦς, καὶ ὀρχηστῶν* *. Condidit & carmen in victoriam, quam de Bruto Caſſioque conſecuti Octavius Auguſtus, & Antonius, in campis Philippicis : quemadmodum auctor eſt Strabo lib. xiv, ubi eum vocat, *κακὸν* * ᾧ ποιητὴν, κακὸν ᾧ πολίτην. Vt & alia de eo legas, quæ de ætate non ſinant nos dubitare.

* in tibicini-
bus, & pan-
tomimos.

* malum &
Poëtam, &
civem.

Auguſti, vel ſaltem Tiberii temporibus vixerit Dionyſius Alexandri-
nus, cujus hodie habemus *ᾠδὴν*. De eo ſic in vita ejus Anonymus
Scholiaſtes hætenus ineditus : *Διονύσιος ὁ ᾠδολογῆτης γεννῆς υἱὸς Διονύ-
σιου Ἀλεξανδρέως. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῇ Ῥωμαϊκῶν χρόνων μὲν Ἀύγουστον Καίſαρος,
ἢ ἐπὶ αὐτοῦ*. Diximus de eo pluribus in Græcorum Hiſtoricorum Hiſto-
ria lib. i i, cap. i i i : Vbi de Auguſto Plinii verbis firmavimus. In quo
ſi fallimur, proximum eſſe, ut dicam vixiſſe ſub diviſ fratribus, M. Au-
relium, & L. Verum : ut hos ipſos intellexerit, cum Romam vocat
magnum domum ſuorum dominorum, ſive, ut Græcè apud eum eſt,
ἀνάκλων. Quomodo conſules nunquam vocaſſet. Igitur intelligit Impe-
ratores. Sed quos ſignet, non ſatis paret. Joſephus Scaliger in Animad-
verſionibus Eufebianis ad an. cIo ccxv per *ἀνάκλων* ſignari cenſet Seve-
rum cum filiis Geta, & Caracalla : quos ipſos per *triplicem poteſtatem* in-
tellexit Tertullianus libro de Pallio. Sed cauſæ nihil video, cur tam
ſero vixiſſe credamus, contra veterum omnium opinionem. Nec ne-
ceſſe cenſeo, ut per *ἀνάκλων* intelligamus Cæſares : cum poſſit ſignaſſe
principes imperii Romani : & fortasſe cum Auguſto Antonium, non-
dum hoſtem. Sed ſi omnino eapere placet de iis, qui Cæſares diceren-
tur, non de Severo & filiis interpretabor, verum diviſ fratribus, quos
dixi. Nam non Severi demum, ac liberorum temporibus claruiſſe ar-
guit, quod antiquior ſit Oppiano, qui Severi ætate floruit. Hoc liquet
ex Tzetſæ, vel alterius ineditæ paraphraſi Oppiani *ἐξ ἀνελκῶν*, ſive de
Aucupio librorum : quæ ſic deſinunt : *Τοσούτῳ μοι, κατὰ τὴν βασιλεῦ
ᾠδὴν ἔβλεψα καὶ τὸ ὄργιστον ἐστὶν εἰπεῖν. Διονύσιος ᾧ αὐτοῦ ᾠδὴν ἔβλεψα
ἁπλῶς ἀπὸ δῶν διδάχῃν φασί. Ἡς, optime Imperator, de vita, &
captivitate*

captura avium, habui dicere. Dionysius verò ait, homines ea esse edoctos ab Apolline, Latonæ filio. Vbi vix alium putem intelligi, quàm Dionysium antea memoratum nobis. Quamquam Eustathius tradat *ὀνειδιστὰν*, quidam à quibusdam Dionysii ἔπειρηται, ab aliis verò Dionysii Philadelphensis existimari. Sed de Dionysio satis.

Tiberius Cæsar non Latinos modò, sed Græcos etiam versus fecit. Suetonius in Vita ejus cap. LXX: *Fecit & Græca poemata, imitatus Euphorionem, & Rhianum, & Parthenium, quibus Poëtis admodum delectatus scripta eorum, & imagines, publicis Bibliothecis inter veteres, & præcipuos auctores dedicavit.*

Cæsar Germanicus, Drusi ex minore Antonia filius fuit. Eum veneno per Pisonem in Syria sustulit Tiberius Cæsar: Hic, ut ait Tranquillus lib. iv, cap, xxi, *inter cætera studiorum monumenta reliquit & Comædias Græcas.* In Ἀνθολογίᾳ etiam Græci exstant versus in Themistoclem: dubium hujusne Germanici, an Domitiani Cæsaris.

Neróni poema elegiacum de Theriaca inscripsit Andromachus pater, patria Cretenfis, professione Medicus. Sæpius meminit Galenus, qui & integrum carmen recitat libro ad Pisonem de Theriaca, & in primo de Antidotis.

Titum Cæs. versibus polluisse ac poemata, & Tragœdias, Græcè scripsisse, testes Eutropius, Isidorus, Suidas. Imò Tranquillo etiam, Latinâ Græcâque lingua *in fingendis poematis promptus & facilis* fuisse dicitur. Vt non ab adulatione profectum videatur illud Plinii senioris præfatione quam ad eum Naturali Historiæ præmisit: *Quanto tu ore parvis laudes,onas! quanto fratris amas! Quantus in Poëtica es! O magna fecunditas animi. Quemadmodum fratrem quoque imitaberis excogitasti.* Extremis verbis significat, exemplo fratris Domitiani, licet minoris natu, se contulisse ad Poëticam.

Sub Diocletiano vixit, ac encomium ejus, Suida auctore, scripsit Soterichus Asites, Poëta heroicus: Diocletiani etiam encomium carmine scripsit: item Bassarica, sive Dionysiaca, vitam Apollonii Tyanei, atque alia.

Sub Nerva etiam & Trajano claruit Serapio Atheniensis, Poëta & Medicus, Plutarcho amicus: quem de eo vide lib. de Oraculo Delphico.

Tum etiam fuit Rufus Ephesius, qui, præter alia, sex libros de herbis versu scripsit hexametro: ut ait Galenus lib. vi de facultatibus simplicium medicamentorum. Sæpe ejus meminere, Orobusius, Ægineta, Aëtius.

Caninius Rufus municeps C. Plinii Novocomensis fuit: ut liquet

ex epistola tertia libro primo. Vbi eum hortatur, ut missis curis humilibus & sordidis curis se in alto pinguique otio studiis assereret: quippe jam tempus esse, hoc ut agat. Idem verò ad eundem lib. vii, epist. iv scribit. Eam sic epistolam orditur; *Optimè facis, quòd bellum Dacicum scribere paras*. Id carmine aggressum, & quidem Græco, sequentia ostendunt. Vtrum vero hoc opus absolverit, inque hominum manus venerit, dicere vix habeo. Non arbitror, quando ut scriptorum quos habemus, altum de eo silentium est.

Ptolemæus Alexandrinus, Hephæstionis filius, cognomento Chennus, vixit sub Trajano, & Adriano Imperatoribus, ac præter Historiam admirabilem, scripsit drama historicum, quod Sphingem vocavit: item *Ανθύμωρον*, quod poema xxiiv libris constabat. Item alia. Auctor Suidas. *Ανθύμωρον* vero appellavit, non quia adversus Homerum scripsisset, sed quia adæquasset numerum librorum Iliados Homericæ: ut alibi * etiam diximus.

* lib. 2. de
Histon. Graec.
cap. 10.

Trajani, & Adriani tempore etiam fuit Admetus: sed indignus, cui insistam, quando *ποιητής φαῦλος*, *Poëta ineptius*, Luciano dicitur in *Demonacte*: ubi & versiculus ejus memoratur, quem voluit monumento suo inscribi. Is hujusmodi fuit:

Γαῖα, λαῖ' Ἀδμήτη ἔλυττον, βῆ δ' εἰς Θεὸν αὐτός.

Terra cape Admeti spoliunt. Cælum ipse petivit.

Quo audito, Demonax dixit, esse epigramma elegans, ac magno se ementurum, ut diu fuisset inscriptum. Eo indicabat præstitisse, si ante multo mortuus esset. Demonax ille Epictetum audivit, & locutus cum Phavorino, Peregrino, Herode Attico, atque etiam Luciano. Quid mirum, quando penè centenarius evasit: ut idem Lucianus auctor est.

Adriani Cæsaris epigramma in *ἡμίξηρον*, sive semiaridum, habemus in *Ἀνθολογία*. Item versiculum in tumulum Pompeji, ibidem. Spartianus in vita ejus non habuit pro bono Poëta. Sed sunt versiculi ejus, qui exstant, satis elegantes.

Adriani Cæsaris, Suida teste, libertus velè præcipuis amicus fuit Mefomedes Cretensis lyricus: interque alia celebravit Antinoum, delicias Adriani.

Ejusdem Adriani temporibus claruit . . . Poëta Epicus. De ætate testis Eustathius *. Scripsit *ἔργα θαλάσσια*, unde fabellam de pompilo pisce vide apud Athenæum lib. vii t. Apud eundem lib. xi * legas scripsisse *Κογχορηίδος*.

* pag. 1618
edit. Rom.
† pag. 283
edit. Græcol.
* pag. 478.

M. Antonini Cæsaris temporibus claruisse à Suida dicitur Marcellus Sidites, à Sida Pamphyliz civitate ita dictus: qui artem medicam

XLII duobus libris versibus heroicis perscripsit. Hieronymus contra Iovinianum: *Legat, qui velit, Aristophanem, & Theophrastum prosa, Marcellum Siditen, & nostrum Flavium, versibus differentes.*

M. Antonini Philosophi Imp. claruit Isagoras, Poëta Tragicus, discipulus Chresti Byzantius. Meminit Philostratus.

Sub Severo fuit Nestor Larandensis, qui panxit *Ιλιάδα λειπράμυλον* *: ita ut libro primo deesset prima litera, puta A; in secundo nusquam inveniretur litera secunda, videlicet B; in tertio tertia deesset, Γ, atque ita in cæteris. Similiter Odyssæam *λειπράμυλον* scripsit Tryphiodorus: ut dicam inferius.

* *Iliada Hecaterum aliquam carmen.*

Oppianus Cilix vixit sub Antonino non Philosopho, quod in Eusebii Chronico Hieronymiano perperam scriptum, sed Caracalla, cui & sua *Ἀλιόληνα*, vivo adhuc patre Severo dicavit. Ut *κονηζελικὰ* eidem obtulit patre mortuo. Ac circa finem imperii ejus Caracallæ lue excessit. Ut Scaliger adversus Hieronymus, & Oppiani Scholiastem Græcum observat Euseb. Animad.

Alexander Severus Imp. teste Lampridio, *vitas principum bonorum versibus scripsit.* Græco autem id fecisse sermone, colligo inde quod initio vitæ dicat, *In Latinis non multum profecit, nec valde amavit Latinam facundiam.* Ac postea: *Facundiæ fuit Græcæ magis quàm Latinæ; nec versu invennissus.* Ac post multa sequitur: *Lectioni Græcæ operam majorem dabat.* Ac item postea: *Habebat, quum privatim convivaretur, & librum in mensa, & legebat; sed Græca magis. Latinos autem Poëtas leſtitabat.* Sed qui isti boni principes, quorum vitas Alexander descripsit? Docet id nos Vopiscus in Aureliano his verbis: *Ab Augusto in Diocletianum, Maxianumque, principes, quæ series purpuratorum sit, index publicus tenet. Sed in his optimi, ipse Augustus, Flavius Vespasianus, Titus Cocceius Nerva, divus Trajanus, divus Adrianus, Pius & Marcus Antonini, Severus Afer, Alexander Mammææ, divus Claudius, & divus Aurelianus. Vide quæso, quàm pauci sint principes boni: ut bene dictum sit à quodam mimico scurra Claudii, In uno annulo bonos principes posse describi atque depingi.* Quamobrem ita statuo, vitas octo eorum, quos ante Alexandrum ipsum refert Vopiscus, Imperatorem eum versibus consignasse.

Sub Alexandro hoc Mammææ filio, Suida teste, fuit Pisander Larandensis, aut Lycaon, *ἑποποιός*, qui carmine conscripsit variam historiam libris VI, eamque inscripsit *ἡρώων θεογαμίων*, quia nempe Iovis & Iunonis nuptias celebraret. Alius & Pisander Poëta fuit, sed multo antiquior: de quo dictum in Olymp. xxxi i r.

Opilius Macrinus, qui post Antoninum Bassianum, Cæsar fuit, ver-

sus ac epigrammata scripsit: etiam à quodam Græcis versibus impetratus, jambico carmine respondit. Vide ejus vitam à Iulio Capitolino perscriptam.

Sub Diocletiano vixit Soterichus Oasites, Poëta epicus, qui & Diocletiani encomium scripsit: & hassarica sive Dionysiaca. Suidam adi, & quæ dixi in Historia Historicorum Poëtarum lib. 1 r.

His etiam temporibus fuit Triphyllius Episcopus Cyprius, discipulus Spiridionis qui Tremithuntis Cypriorum fuit Episcopus. Hic Spiridionis ejus miracula, ac vitam versibus descripsit Iambicis: ut est apud Suidam. Spiridionis ætatem ex eo cognoscimus, quod Concilio interfuit Niceno. Vide de eo lib. 1 Tripartitæ Hist. cap. x.

Sub Constantini liberis, item Iuliano, ac imprimis Valentiniano & Valente claruit Apollinaris Laodiceæ in Syria Episcopus: imò & attigit tempora Theodosii M. Hic nulli suæ ætatis variâ ac solidâ doctrinâ cessit: & quod Theologorum Græcorum non paucis defuit, Hebraicæ linguæ admodum peritus fuit. Vtinam extarent xxx ejus libri adversus Porphyrium: quæ inter opera ejus maximè probari ait Hieronymus in scriptoribus Ecclesiasticis. In iis Eusebii etiam, ac Methodii industriam vicisse, ait Philostorgius. Qui & hunc & Basilium, ac Nazianzenum, inter se confert uti, & ex eo facit Suidas. Hoc loco autem memoratus nobis, quia & sacrâ poësi fuerit inclutus. Superest Psalmorum paraphrasis, sanè luculenta. Etiam Christus Patiens à quibusdam hujus esse, non Nazianzeni, putatur. De hoc Apollinare ita Ioannes Saresberienensis lib. vii r de Nugis Curialium cap. xxi *:

* p. 570.

Apollinaris, vir doctus, & ingeniosus, heroicis versibus, pro Homeri poemate, Hebraicam antiquitatem, & in alio opere imitatus est Comœdias Menandri fabulofitate deductâ. Euripidis quoque Tragoedias, & lyram Pindari secutus est, & absolute dicendum, quia ex divinis scripturis argumenta sumens, endeticas

† encyclical.

lectiones tempore parvo composuit; numero virtute, moribus, conscriptione, caractere, & dispositione Græcorum valde pares. Tantis vir non parum de ingenii doctrinæque laudibus detrivit novo dogmate, quo statuit, Λόγον non mentem adsumsisse humanam sed solum corpus animâ præditum sensivâ. Nempe eo differebat ab Arrianis, quod hi putarent, adsumsisse corpus αΨυχον, ille autem ἐμψυχωµένον ψυχῇ ζωικῇ: quia, ut aiebat, nihil attineret ab ea assumi ὡν, quia anima sensiva gubernaretur à Λόγῳ. Ut rationali anima nihil illi opus foret, qui aliquid haberet longè excellentius ac perfectius. De quo ita Vincentius Lirinensis in Commonitorio: Quid illo præstantius acumine, exercitatione, doctrinâ? Quam multas ille hæreses multis voluminibus oppresserit, quot inimicos fidei consu-

confutaverit errores, indicio est opus illud triginta non minus librorum nobilissimum, & maximum, quo insanas Porphyrii calumnias magnâ probationum mole confudit. Longum est universa ipsius opera commemorare, quibus profecto summis & edificatoribus Ecclesiæ par esse potuisset, nisi profanâ illâ hæreticæ curiositatis libidine novum nescio quod adinvenisset, quo & functos labores suos velut cujusdam lepræ admixtione scædaret, ut doctrina ejus non tam ædificatio, quàm tentatio potius Ecclesiastica, videretur. Audiamus & Theophilum, Alexandrinum Episcopum, libro I Paschali: Cessent Apollinaris discipuli ea, quæ contra Ecclesiasticas regulas est locutus, propter alia ejus scripta defendere. Licet enim adversus Arrianos, & Eunomianos, scripserit, & Origenem, aliosque hæreticos, sua disputatione subverterit, tamen, qui memor est illius præcepti *, Non accipies personam in judicio; veritatem semper debet deligere, non personas, &c. Plura de Apollinari si voles, adde, quæ dixi libro secundo de Historicis Græcis cap. xviii.

* Deuter. 1. 17.

A Constantio consors imperii factus est Iulianus anno ccclvi, sed solus imperavit anno ccclxi, ac sequenti. Hujus tempore fuit Eudæmon Pelusiotes, ut qui Libanii Rhetoris fuerit æqualis. Præter ea, quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam, pertinerent, varia poemata condidisse, ex Suida cognoscitur.

Domini sui Iuliani Imp. gesta Callistus, qui eum in Persica expeditione comitabatur, carmine heroico descripsit: ut est apud Socratem Hist. Eccles. lib. iiii, cap. xviii, & Nicephorum lib. x Historiæ Ecclesiasticæ, cap. xxxiv.

Sub Iuliano Imperatore etiam claruit. Milesius è Smyrna Joniæ, quem Anatolius, vir summus maximo amore complectebatur. Poësi se dabat & quidem omni carminis generi; ut auctor est Eunapius.

Item, eodem Eunapio teste, tum fuit Ionicus Sardenfis, idem Medicus, & Poëta.

Gregorius Nazianzenus, qui eadem ac Apollinaris ætate fuit varia scripsit versibus hexametris, atque aliis: quæ hodieque supersunt. Major octogenario, anno Theodosii Magni xiii excessit è vita. Meminit & in scriptoribus illustribus Hieronymus, cujus præceptor fuit. Quanti semper habitus sit, arguit, quod κατ' ἐξοχὴν Theologi nomen meruit.

Tum etiam claruit Amphilocheus Iconii Episcopus, cui Basilius librum de Spiritu S. dicavit. Inter alia carmen jambicum scripsit ad Seleucum, quinam Scripturæ libri sint legendi. Latine id habes in Bibliotheca sanctorum PP. tom. viii, edit. ii.

Arcadii, & Theodosii junioris temporibus enitueri Eusebius Scholasticus, & Ammonius. Ambo autem carmine descripserunt bellum,

quod adversus Gainam, Gotthorum regem, gestum fuit. Meminit utriusque Socrates lib. vi, cap. vi, & exinde Nicephorus lib. xiii, cap. vi. Dixi de utroque etiam in Historicis Græcis lib. iv, cap. xvi.

Venio ad tempora Theodosii Iunioris.

Ejus conjux fuit Eudocia, Leontii Sophistæ Atheniensis filia, antequam Christiano fonte tingeretur ac Imperatori nuberet, Athenais dicta, tum deinde nuncupata *Eυδοκία*, quia licet humili esset loco nata, ob eximias tamen animi ac corporis dotes sic placuisset Imperatori, ut eam sibi connubio jungere dignaretur. Hoc factum cum & ipsa & Imperator essent vicennes; Anno sequenti peperit Eudoxiam, quæ postea Imperatori Valentiniano iii nupsit. Vigesimo quarto Imperatoris anno, suoque Eudocia, renunciatur Augusta. Anno ætatis xliiv incidit in Imperatoris indignationem deprehensa in mendacio ob *μῆλον Εἰδο*, ut vocat Nicephorus, h. e. malum Eridis, ubi Langus perperam *contentionis ovem* vertit, ut multis observatum. Anno lxx decessit in Palæstina: cum antè jurasset se puram esse criminis à Paullino. Quantum verò carmine etiam valuerit, docet Socrates lib. vii, cap. xxi: ubi vocat *ἐκλόγιμον**, aitque à patre Leontio institutam in omni literarum genere, & cum maritus victoriam de rege Persarum esset adeptus, de ea poema fecisse carmine heroico. Etiam ex Photii cod. clxxxiii, & seq. cognoscere est, eam reliquisse octateuchum, pro librorum numero, octo libris carmine heroico perscriptam. Operam hanc plurimum laudat Photius. Atque addit, simili artificio condidisse *μετὰ Φορσιν* metricam Zachariæ, & Danielis Prophetarum. Item libros tres carmine fecisse in laudem B. martyris Cypriani. At nulla apud hos mentio est Homerici Centonis de Christo, qui hodieque exstat. Et sanè eum Aldus Manutius †, & H. Stephanus*, tanquam incerti scriptoris edere maluerunt. Aliquorum opinio est esse Patricii Presbyteri: de quo in Zenonis temporibus dicemus.

† an. 1504.
* an. 1578.

Eodem Theodosio imperante claruit Cyrus Panopolita, carus ejus conjugi Eudociæ. ac ad Urbis præfecturam evectus, postea Cotyaci, Phrygiæ Vrbe Episcopus, ad usque tempora Leonis Imper. quemadmodum auctor est Suidas.

Item tum fuit Synesius Ptolemaidos Episcopus: imò ad Theodosium hunc scripsisse, testem habemus Euagrium lib. i Histor. cap. xv. Præter alia hymnos reliquit decem: quorum trina tralatio Guilhelmi Canteri, Francisci Porti Cretensis, & Dionysii Petavii. Fortassis certiora quis ex eo colliget, quod apud Suidam legamus Ausonium Sophistam epistolas, & alia quædam scripsisse ad Nonnum.

Ejusdem

Ejusdem Imperatoris temporibus floruisse arbitror Nonnum Panapolitem, cujus paraphrasin, & Dionysia habemus. Agathia esse antiquiorem certum est, cum hic ejus meminerit. Vixit verò Agathias sub Cæsare Iustiniano; ut mox dicam. Chrysostomo esse juniorem inde colligo, quod usque adeo multis Chrysostomi vestigiis, in Ioanne interpretando, insistere amet. Præterea id dictio indicat Sophistica; qualis seculo quinto fuit ac deinceps: uti ex Heliodoro, Synesio, & aliis liquet. Ac similes è Poëtis Quinctus, Thrypiodorus, alii; de quibus mox dicam. Vixit tum, ut jam dixi, Synesius, Cyrenes Episcopus; qui epistola XLIII ad Anastasium exarata meminit Nonni, bona patris sui Sosænæ ad alios transferentur. Etiam tum claruit Nonnus Monachus & Episcopus è Taberonensium Monasterio: qui S. Pelagiam, aliter Margaritam vocatam, convertit: ut fusè in Pelagiæ vita narrat Iacobus, Diaconus Heliopoleos. Equidem vel utrumque, vel alterum eundem putem, quia tempora conveniunt: Alioquin non ignoro, complures ejus fuisse nominis. Et *nonni* vocabulum naturâ est commune, sive appellativum, ut vocant, ac significat sanctum, vel pietate & castitate celebrem: ac simile est *nonna*, unde Hieronymus ad Eustachium: *Castæ vocantur & nonnæ*. Hodieque virgines Christo dicatæ vocantur *nonnæ*. Atque ex his satis liquet, quantopere fugerit ratio doctissimum virum Carolum Paschalium lib. 1. Coronarum cap. XVI; ubi ex Ovidii Fastorum tertio, quatuor adducit Poëtæ ejus verus de corona Bacchi hederacea, ac deinde binos ex Nonni Dionysiacôn nono subjungit, atque ait, si Ovidius suos non verterit è Nonno, saltem inde sententiam desumisse: quale nihil dixisset, si magis constitisset de Nonni hujus ætate. Nam satis ex iis, quæ diximus, liquet. Nonnum Ovidio quadringentis esse annis juniorem.

Tum etiam Proclus Lycius vixit, Philosophus Platonicus, cujus hymni sunt pares illis Orpheo tributis. Fuit discipulus Syriani Alexandrini, & Plutarchi filii Nestorii: præceptor Marini Neapolitani. Quum varia scripserit, dicit Suidas. Multa hodieque supersunt. Scripsit quoque adversus Christianos: quibus Ioannes cognomento Philoponus, vel Grammaticus, respondit.

Anno cccc LVIII, ac deinceps, sub Leone in Oriente, Majoriano Cæsare in Occidente claruit Isaacus, sacerdos Antiochenus; de quo sic Gennadius in illustribus viris: *Isaac presbyter Antiochenæ Ecclesiæ, scripsit Syro sermone longo tempore, & multa: præcipuâ tamen curâ adversus Nestorianos, & Eutyrianos. Ruinam etiam Antiochiæ elegiaco carmine planxit, coadjutores imbuens sono, quo Ephrem Diaconus Nicomediæ lapsus. Moritur Leone, & Majorano regnantibus.*

Leonis

Leonis ac Zenonis temporibus Petrus Edissenus sacerdos claruit. De quo sic Gennadius in viris illustribus: *Petrus Edessena Ecclesiae presbyter, declamator insignis, scripsit variarum causarum tractatus, & in morem sancti Ephrem Diaconi psalmos metro composuit.*

* annalium
tom. 3. in
Vita Basilii
imperat.

Zenonis Imperatoris temporibus, ut ex Zonara *, ac Cedreno cognoscimus, claruit Pelagius Patricius, qui Ο'μρόκεντα, sive Homericos centones de Christo fecit. Etiam in Bibliotheca quondam Palatina num. cccxxvi, statuitur Patricii presbyteri poematum Homericis versibus de Christi incarnatione, vita, ac morte. Ac numero ccc lxxxii refertur Patricii Homerocontra, seu Christias ex Iliade & Odyssæa Homérica. Multis persuasum fuit esse opus Eudociæ Imperatricis: de qua in Theodosii Iunioris temporibus diximus. Sed ut tum monebamus, hoc si esset, meminisset ejus Photius, qui de scriptis Eudociæ loquitur cod. clxxxiii, & seq. Quare non displicet, quod in re incerta, nec Aldus Manutius, nec H. Stephanus, nec qui Parisinæ editioni anni cIo Io c ix præfuerunt, nomen vel hujus, vel illius apponendum putarunt. Magis tamen eò inclinât animus, ut Patricii, quam ut Eudociæ laborem arbitrer.

Sub eodem Zenone floruit Pamprepius Panopolitanus, etiam gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli discipulus, inque religione gentili perstitit, nec id dissimulavit, ubi omnes videret in Vrbe Christianos. Vide de eo multis differentem Suidam.

Item tum fuit Marinus Neapolitanus, Procli itidem discipulus: cujus & vitam descripsit, idque, ut Suidas ait, κατὰ λόγον, καὶ ὁμοίως, prosâ, & versu.

Sub Anastasio claruit, Suida teste, Christodorus: qui libris sex complexus Ἰουδαίας ἀλώσιν, sive de Isauria ab Anastasio subacta. Alia ejusdem refert Suidas.

Sub Anastasio Imp. quoque, ut est apud Suidam, vixit Timotheus Gazæus, Grammaticus, qui in Anastasium condidit Tragœdiam de Demosio, qui Chrysargyrus vocatur. Versu etiam de quadrupedibus, avibus ac serpentibus peregrinis & prodigiosis scripsit.

Etiam horum temporibus, puta post Marcianum, sub Leone, Zenone, & Anastasio, quantum videre possum, vixere Quinctus, Coluthus, Tryphiodorus, Musæus. Sanè ætate non admodum dispares esse, similitudo dictio ostendit.

Ex his Quinctus libris xiv scripsit τὰ μεθ' Ο'μηρον, sive Παράμυθια: quomodo inscripsit, quia Homerus historiam de Ilio non absolvit. Vulgo solent Calabrum vocare, quia eum Bessarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, maritimum Calabriae oppidum in perverusta æde

æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græca Constantini Lascaris Grammatica legere est. Nunc verisimilius Smyrnæum nuncupant : quia ipse lib. xiv dicat, se *σεμύνης* five illustribus Musarum ovibus Smyrnæ pascendis, operam dedisse : ex quo si de patria haud certò colligitur, saltem videmus scholam non infrequentem præstantium discipulorum habuisse Smyrnæ. At nullo nititur fundamento, quòd eum Ptolemæus Flavius † Romanum putavit.

† cap. 32.

Coluthus fuit Ægyptius, videlicet Lycopolites, ut fuerit ex Thebaide. Ejus librum de raptu Helenæ ibidem reperit Bessario. Tempore Anastasii Imperatoris clarè ait Suidas : qui & Calydonicorum ejus, & Persicorum meminit.

Tryphiodorus itidem Ægyptius fuit. Ejus de Trojano excidio poema primus divulgavit Aldus. Præterea verò alia multa reliquissè, ex Suida cognoscimus. Inter hæc est *Odyssea λειποχάρμυα* * : de qua & Hesychius Milesius testatur. In earum primo nullum erat A, in secundo nullum B, atque ita deinceps quisque *ὀδυσεΐας* liber eà carebat litera, quæ numerum libri indicaret. Ac similiter temporibus Severi Imperatoris temporibus fecerat *Iliada λειποχάρμυα* Nestor Larandensis : ut superius, & alibi quoque, nobis dictum †. Miror verò à Gyrardo dialogo de Poëtis tertio * memorari inter Poëtas, qui sub Ptolemæis vixere.

* *literarum aliquà carum.*† lib. 2. de Hist. Græcæ, cap. 4.
* pag. 122, edit. Basil. 1580.

Musæum, qui amores Leandri, & Herûs, conscripsit, Cæsar Scaliger (at quantus vir !) in suis de re Poëtica libris Homero præmisit, quia hunc putaret esse illum, cujus à Virgilio fit mentio in sexto magni operis. Sed nihil manifestius, quàm hunc vixisse sub Augustis, & quidem post quartum seculum. Itaque hic, de quo jam sermo nobis, in vet. libb. dicitur, *Μουσῆς ὁ Γεωμυαλῆς*.

Etiam sub Anastasio Imperatore, ut testis est Suidas, claruit Mariannus, Marfi filius : qui, ut idem ait, scripsit metaphrasin Theocriti jambis ter mille centenis & quinquaginta, item metaphrasin Apollonii Argonauticorum jamborum quinque millibus, sexcentis, & octo. Præterea metaphrasin Callimachi Hecales, Hymnorum, Caussarum, & Epigrammatis sexies millenis octingentis & denis, metaphrasin Arati jambis mille, centum, ac quadraginta, theriacorum Nicandri jambis mille trecentis septuaginta, ac similiter aliorum complurium Poëtarum.

Paulus Cyrus Florus Silentianus Justiniani tempore, vel paullo antè templum Constantinopolitanum carmine, descripsit : ut testatur Agathius lib. v, ubi & præclarum ejus elogium invenies, aliaque etiam poemata edidisse cognosces. De ætate auctor quoque nobis Suidas : qui

L

clarè

clare ait Agathiam cum Silentario, & Consule Macedonio, & Tribuniano, vixisse sub imperio Iustiniani.

Iustiniani Cæsaris tempore claruit Agathias Scholasticus Smyrnæus, qui præter Historiam de Belisario, ac Narsete: etiam carmine Daphniaca scripsit: ac compluria etiam Epigrammata supersunt in *Ανθολογία*. Vide Suidam.

Sub eodem Iustiniano fuit Tribonianus Sidetes, qui versibus reliquit commentarium in Canonem Ptolemæi. Item carmine scripsit de mensium permutatione. Atque alia, de quibus apud Suidam.

Eunomianus Suidæ memoratur verbo *Ευνομιανός*, atque item voce *Εὔνοσε*. Ætatem indicat, quod eum sub Iustiniano imperatore Belisarius è sacro fonte suscepit. Sed non satis est evidens, utrum hic sit Poëta ille Orthodoxus Eunomianus, cujus in historiam Philostorgii Arriani epigramma est in codice epigrammatum olim Palatino, nunc Vaticano; atque ab Iacobo Gothofredo præmissum accuratæ editioni Philostorgii.

Sub Heraclio, qui Phocæ Imper. successit, fuit Georgius Pisides, Constantinopolitanus Diaconus, & *Χαρτοφύλαξ*, sive Chartularius, ut Suidas auctor est, & Nicephorus lib. xvi i i Hist. Eccles. cap. xlviii. Iambicis trimetris scripsit de Vanitate; item de operibus sex dierum: ex quo solum supersunt versus cIo LXXXVIII: sed olim erant versuum tria millia: ut est apud Suidam. Interim ex deperditis pauca supersunt fragmenta apud Suidam in *Σταγυραίτης*, *Σφύζω*, *Τέλμα*, *Ηρακλεία* λιθ, *Σπίωνος* λιθ, *Κίβδηλ* λιθ, & *Αρχμήδης*. Item Georgium Cedrenium in Heraclio Imp. & Nicetam lib. x Theauri Orthodoxi, qui ipsi apud Nicephorum leguntur loco antè memorato. In Mso Codice Bibliothecæ Augustanæ inscriptio prologi est istiusmodi: *Γεωργίῳ*, Διακόνῳ τῷ αἰγίῳς Εκκλησίας τῷ Πισίδῳ προοίμιον τῷ εξαήμερῳ Διὰ ἰαμβῶν σίχων*. Ex eodem Suida discimus etiam scripsisse alia. Sed de his in Historicis Græcis diximus.

* Georgii, Diaconi sanctæ Ecclesiæ, cognomento Piside, prooimium episcopi sex dierum, versibus iambicis.

Leonis Isauri, & Constantini Copronymi temporibus fuit Ioannes Damascenus: qui imprimis inclaruit lib. iv de fide Orthodoxa: in quo Petro Lombardo Sententiarum Magistro, magnam partem prævit. Alia etiam multa scripsit, quæ exstant. Deperiit vero Susannæ drama: cujus meminit Eustathius commentario in *Περὶ ἡγήσιν* Dionysii Afri.

Iisdem temporibus floruit Cosmas Hierosolymitanus, cognomento *αἰγιοπλίτης*, Episcopus Urbis *Μαίεμα*. Ejus hymni tredecim Latine exstant in Bibliotheca SS. Patrum Tom. viii, edit. ii.

Michaël Pfellus vixit sub Constantino Monomacho, ac Michaële Stratiota,

Stratiota, & Isaacio Comneno: at floruit imprimis sub duobus Ducibus Constantino, & Michaële; quorum ille cœpit imperare anno cIo LIX: hic desit anno cIo LXXVIII. Verum & sub Nicephoro Botoniate fuerit, & Alexio Comneno; si ejus est præfatio præmissa Dioptræ à Philippo Solitario scriptæ versibus Politicis. Nam Philippus ait, se ea scripsisse anno Alexii decimosexto, à natali Christi cIo c v. Fuit Psellus omnijugæ doctrinæ, atque idem *πανταχούτιλος*; atque inter alia tam multa, quorum Catalogum doctissimus Leo Allatius texuit dissertatione de Psellis, compluria perscripsit carmine jambico, aut versibus politicis. Ut versus jambicos de vitiis, & virtutibus; quos Heraclidis Pontici Allegoriis subjunxit Gesnerus. Sanè huic Michaëli tribuit quoque Andr. Schottus præfat. in Cantica Cant. sed dissentiente collega meo doctissimo Ioanne Meurfio, qui Ioannis Pselli putabat. Vtrumque de isto, Michaëli exaravit carmina in Cantica Canticorum, synopsis legum versibus politicis, versus protosyncellum, ænigmata versibus politicis, versus politicos de Grammatica ad Constantinum Monomachum; item *ὅτι ἀντισηχων*: adhæc explanationem vocum obscurarum: ex quibus nonnulla citat Suidas: multaque alia, quæ ex eodem Allatio petere est, qui & versus ejus ineditos apposuit non paucos. Ad poësin quodammodo etiam referre possis, quod soluto sermone scripserit paraphrasin Iliadis Homericæ; cujus initium: *Τὴν ὁργὴν εἶπε, ὡς θεὸς, τὸ ὕμν' ὃ Πηλεΐδης.*

Michaël Ducas Imperator discipulus fuit Michaëlis Pselli: à quo variis excultus disciplinis. Imprimis vero se oblectavit versibus faciendis, ut Historici Græci testantur.

Initio seculi decimitertii claruit Ephraëm; qui carmine jambico Chronicon condidit de Imperatoribus Constantinopolitanis. Diximus de eo in Historicis Græcis lib. I I, cap. xxix.

Post hosce magis, & magis, jacere poësis studium cœpit, usque ad Constantinopolin redactam in potestatem Muhammedis: quorum iccirco nomina ac tempora referre haud opera putavi.

Præsertim quando curiosis hac parte satisfacere possit Lilius Gyaldu: uti & in priorum temporum multis: quos laudant Athenæus, Suidas, Stobæus, *ἀνθολογία* à Maximo Planude collecta, ut alios taceam. Is Planudes, cum triplex exstaret epigrammatum editio, una Meleagri, altera Philippi, tertia autem Agathiae; ex tribus illis collegit quæ maximè arriserunt, ac septem libris titulis *καὶ συχνα* dispositis, digessit. Et si autem propositum ei fuerit omittere impia, imò & obscena:

* vocat Maximus Planudes.

quædam tamen reliquit, quibus tectius aliquid lascivi contineretur. Ad poësin etiam pertinet; quod Ovidii Metamorphosin Græce reddidit, sed prosâ Catonis etiam disticha expressit versibus Græcis. Eorum censuram eruditam scripsit Iosephus Scaliger. Etiam ipsius Planudis quædam exstant carmina in Bibliotheca Bavarica. Assentiri verò non possum Possævino, qui in Apparatu sacro *, ait Maximum Planudem claruisse tempore Concilii Basileensis: quod inchoatum anno cō cccc xxxi. Potius adfentio Genebrardo in Chronicis, qui floruisse ait anno cō ccc lxx. Ac favet Raphael Volaterranus in Anthropologia sua, sive commentariorum Urbanorum lib. xvii. Vbi sic scribit: *Maximus Planudes, monachus Constantinopolitanus, vir planè doctissimus, vehementisque ingenii, abhinc annos fere cl, Romana ab initio favit: ob quam rem ab Imperatore Constantinopolitano multa passus, in custodiam tandem conjectus, contrà sentire coactus est, tribus edisis contra Romanam Ecclesiam argumentationibus. Quas ætate nostra Bessario, Cardinalis Nicenus perlegens mirari solebat, virum ceteris in scriptis excellentem, summumque Philosophum tam ineruditos infirmosque edidisse syllogismos, haud ob aliam putabat causam, quàm quòd ea, quæ metu perscripserit, animo improbaverit.* Ac plura de eodem inibi legas. Vti & apud Possëvinum in Apparatu Sacro.

Capta verò Constantinopoli, plus Græca Poësis in Italia, quàm Græcia vigere cepit.

Sanè præclarum Musuri Cretenfis ingenium satis testantur pauca illa epigrammata: inter alia illud Platonis operibus præfixum: cujus ergo maximè à Leone decimo factus putatur Archiepiscopus Epidaurensis. Non adspernanda iisdem temporibus illa Ioannis Lascaris, sed quæ tamen non augeant viri nomen. Et jam post Græcos Itali, & alii, feliciter tentare. Primus, ut puto, Angelus Politianus, etsi non omnia pari successu: non parùm verò laudis meruit epigrammate in Venerem Armatam, & imprimis illo, in Venerem Ἀνδρομένη†, quæ cum antiquis certant.

† Emergentem.

Anno cō io xxxi carmine Græco, quali nunc lingua utuntur Græci, Leonardus. Fortius Romanus scripsit de re militari, & instrumentis bellicis, additis etiam imaginibus.

DE

DE POETIS GRÆCIS INCERTÆ ÆTATIS.

Agathyllus Arcas, Poëta elegiographus ab Dionysio † Halicarn. laudatur in iis, quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit. Diximus & de eo in tertio de Historicis Græcis, ubi de Demagora.

† lib. 1.
Antiquit.
Rom.

Alcander Poëtane, an aliûs generis scriptor fuerit, non video unde colligi possit, nisi forte hoc ex loco Clementis Alex. in περ-
τρεπ. Τὰς ἡ Μῆσους*, αἷς Ἀλκάνδρῳ Διὸς καὶ Μνημοσύνης γένεα λογῆ, ἢ
οἱ λοιποὶ ποιητῶν καὶ συγγραφεῖς ἐκθεύαζοντο καὶ σέβοντο.

* Muson
vero, quas
Alcander
genus ducere
ait à Iove
& Mnemo-
syne, ac reli-
qui Poëta &
scriptores pro
diis habent
ac veneran-
tur.

Alcimenes duo fuere, Megarensis Tragicus, & Athenienfis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Posterioris Thesaurum, & Peccantes, citat Athenæus.

Ananius jambographus fuit. Meminit Athenæus in tertio, Dipnosoph. & Isaaci in Lycophronem, quo loco de jambographis agit.

Anthippus Comicus fuit.

Anyte Poëtria Tatiano memoratur. Superfunt ejus quidam versus in aves, & epigramma in Themistoclem.

Archestratus sive is Syracusanus, sive Gelous, Terpsionis discipulus, carmine conscripsit quæ ad gulam ac ventrem pertinent: eaque poëma id dicebatur γαστρονομία, γαστρολογία, ἡδυπάθεια, θεοπολογία, ὀψολογία, vel ὀψιπότης. Esse eam Epicureæ Philosophiæ metropolim dicebat Chrysippus.

Aristæus carmine ἡρωικῶν θεογονιῶν libros scripsit.

Ariston Chius Tragicus, qui cum in Menestheum, virum fortem Tragediam scripsisset, urbe Athenarum pulsus est; ut memorat Plutarchus. Meminit & Laërtius lib. vi 1, in extrema Zenonis vita.

Aristophon Poëta Philoctetem fecit, ejus meminit Plutarchus.

Asius Poëta, patriâ Samius fuit, filius Amphiptolemi, ac ἐξ γενεολογίας, sive genealogias conscripsit. De patre patriâque auctor Pausanias in Achaicis; de opere memorato, testis idem in Messenicis. Meminit quoque carminum Asii in priore Eliacorum, & Bæoticis. Binus quoque versus memorat pene initio Arcadicorum. Etiam Poëtam nominat in Corinthiacorum secundo. Athenæus item in tertio veterem vocat Poëtam: ac in duodecimo septem memorat versus, quos ex eo citat

Duris historicus. De Metabi, & Menalippes fabula carmen reliquisse, auctor est Didymus, sive alius, scholiis in *odyss.*

Augeas Atheniensis, mediæ Comœdiæ Poëta, cujus fabulæ Rusticus, & Poëta. Vide Suidam. Stephanus verò & Augem *μελοπιδον* memorat. Sed is alius, patria Tegeates, ex Creta.

Autocrates Atheniensis Comicus, cujus fabula Tympanistes apud Suidam.

Axionicus memoratur Athenæo. Fabulæ ejus Phileuripides, Chalcidicus, & Tyrrenus.

Babrias fabulas Ælopicas Græcis jambis expressas in duo volumina coartavit : ut est apud Avienum præfat. fabularum Ælopicarum ad Theodosium Ambrosium. Aliis non Babrias, sed Gabrias vocatur. Verum *Babrias* auctoritate Suidæ comprobatur. Verum quæ fabulæ jambis scriptæ Gabriæ nomen præferunt, potius sunt Ignatii Diaconi : si quibusdam Mssis fides, ut in Oratoriis etiam diximus.

Batton Comicus, cujus fabulæ Androphonos, & Euergetæ. Meminere Athenæus, & Suidas.

Batalus Ephesius Poëta, vel, ut Libanius ait, tibicen : vel histrio, juxta Thomam Magistrum : quod nomen Demostheni ab inimicis datum.

Blæsus *πρωταγορευοίαν ποιητής*, natus fuit in Capriis, Italiæ insula, teste Stephano in *Καπείνη*.

Bæotus parodiarum Poëta fuit, alius à Tarsensi, de quo dictum Olymp. CLXXXII.

Boiscus Cyzicenus reperit jambicum tetrametrum octonarium : quæ de re diximus lib. I I de re Poëtica, cap. xxv.

Butas Poëta elegiacus de Romanorum rebus causas attulit fabulosas. Lupercalium causas inde adducit Plutarchus in Romulo. Meminit & Arnobius in V : *Sicut suis scribit in Causis Butas*. Perperam vulgo *putas*. Quod & Pithæus vidit, & ab eo monitus Heraldus ; cum prius eos secutus foret, qui pro *putas*, *Plutarchus* rescribunt ; perperam profectò, cum à Plutarcho Butas citetur ; quemadmodum vidimus. Diximus de eo quoque lib. I I de Historicis Græcis.

Callias Atheniensis, filius Lysimachi *χοινοπλόκω*, sive restionis, unde, & ipse *χοινίον*, sive funiculus, dicebatur. In ejus Tragœdiis fuit Grammatica, quam memorat Athenæus lib. x. Item scripsit Cyclopes : quas advocat Pollux lib. VI I, cap. xxiv, & xxvi. Præterea à Suida referuntur Ægyptius, Atalanta, Pedetæ (*Πεδήτη*) Ranæ, & *Σχυλάζοντες*.

Callinus *ἐν ποίσι ἐλεγείοις* citatur Athenæo lib. xii. Antiquior fuit iis, quæ adversa perpeffi Magnetes. Clemens Alex. lib. I Stromat.

Καλ.

Καλλίνου ὃ πρεσβύτερου ἔμακρῶ. τῶν δὲ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχύλοχος Σπυλολάων· ὁ δὲ Διημερέων μέρμηρ. Vide & de Callino Strabonem lib. xiii.

Cantharus Atheniensis Comicus, cujus fabulæ Medea, Tereus, Symmachia, Myrmeces, & Aëdones: ut est apud Suidam. Tereus citatur Athenæo lib. iiii, ac ejus nominis fabula scripta è Græcis Philetæro, è Latinis Livio Andronico.

Capito Alexandrinus Poëta ἐπιποδὶς ad Philopappum scripsit commentarios, quæ Athenæus citat lib. vii. i. item ἐρωτικῶν, de quibus idem lib. vii. Alium esse à Capitone, historico Lycio, dictum lib. iiii de Historicis Græcis.

Capnias Poëta memoratur Suidæ, dicitque nihil scripsisse præclari: ut nihil mirum, si omnia ejus abierint in fumum, qui Græcis κάπνιος, unde nomen Poëtæ Καπνίας.

Carneades, Poëta elegiacus, sed frigidus: alius à Carneade Philosopho. De utroque est apud Laërtium lib. iv. Suidas & tertium memorat, itidem Philosophum, Anaxagoræ Philosophum. Sed de Poëta silet.

Cato sive Batto Comicus.

Charmus Syracusanus reliquit Δαιτυλολογία, sive Ὀφολογία, vel Ἠθολογία, aut Γαστρονομία.

Chrysippus Georgicorum scriptor memoratur inter quatuor Chrysippos à Laërtio lib. vii. Eoque in Poëtis recenset Lilius Gyraldus Historiæ de Poëtis lib. iiii. Sed non video, cur non possit prosâ de rusticâ scripsisse; ut alii multi.

Chrysippus κατὰ Σαυκαλήσεις, ut vocat Athenæus lib. xiv. h. e. nuntiarum nœnias. Quintilianus lib. i, cap. x: Chrysippus etiam nuntiarum quæ adhibentur infantibus, allecταίων στίχων quædam carmen adsignat. Sed de Chrysippo nihil video quod ad Poëtas. Nam κατὰ Σαυκαλήσεις istæ sunt Chrysippi Stoici, cujus nota est ætas.

Chrysippi Tyanci Ἀρτοκρίων, sive de panis conficiendi ratione, Athenæo lib. xiv. Non multo antè Athenæum vixit.

Clearchus Comicus, cujus fabula Corinthii: unde sententiam citat Athenæus in xiv.

Cleomenes Rheginus Poëta fuit dithyrambicus, ac poëma reliquit, cui nomen Méléagrum. In eo retulit, albi fuisse coloris aprum Calydonium: ut legere est apud Athenæum in nono Δαιτυσοφ. Fortasse alius ab hoc Cleoménēs ille, quem Clemens Alexandrinus lib. i Στέματ. ait librum reliquisse περὶ Ἡσιόδου, sive de Poëta Hesiodo fuerit, sive potius in poemata ejus commentarius.

Cleo-

Cleophon Atheniensis Tragicus, cujus fabulæ Actæon, Achilles, Te-
lephus, aliæ quas Suidas recenset. In iis & Δεξιάρχης, sive *Accipiens*.
Nisi id potius cognomentum alicujus fabulæ. Ad Thyestem Lilius re-
ferebat. Sed ordo facit, ut ambigam. Nam inter Bacchas, & Erigo-
nem collocatur.

Clidemi Atthidem Athenæus citat.

Clonas Tegeates, vel, secundum alios, Thebanus, relatus inter Poë-
tas elegiographos, & epicos. Primus reperisse dicitur nomos, sive le-
ges muficas: quamquam alii ab Ardalo, unde Musæ sunt Ardalides di-
ctæ, repertas putent. Sed nihil impedit, quo minus νόμοι alii ab hoc,
alii ab altero sint reperti. Quicum convenit, quod aliqui à Clona so-
lùm Apothetum, & Schoenionia repertos prodiderunt.

Corinnus primus dicitur Iliadem composuisse carmine: suæque in-
de, ut ajunt, hausit Homerus. Addunt Palamedis fuisse discipulum:
ut ex Suida cognoscimus. Mihi non modo de ætate incertum est, sed
etiam an fuerit. Dixi de eo in quarto de Historicis Græcis, cap. 1.

Cyliscus Tragicus, quem Protogenes meditantem depinxit, ut refert
Plinius lib. xxxv Hist. Nat.

Damocharis Poëtria, cujus & quædam epigrammata supersunt.

Damocrates, Servilius de arte medicâ carmine varia perscripsit: ut
ex pluribus Galeni locis: item Plinii lib. xxv cognoscimus.

Daphitas, Poëta, & Grammaticus, ob maledicentiam in reges, cru-
ci fuit affixus in Thorace Magnesiæ monte.

Demetrii Poëtæ Græci fuere complures: unus Tarlensis satyricus;
alius jambicus; alius Comicus, alius denique epicus.

Demetrii Phalerei Comici, fabulam nomine Siciliæ memorat Athe-
næus lib. 111, ubi quatuor inde senarios adducit.

Demochares Solensis (vel Solius, Δημήτριος ὁ Σόλιος) memoratur
Plutarcho in vita Demetrii Poliorcetæ. Vbi refert, ut sicut Demetrio
huic Lamia erat meretrix, ita & sibi Lamia foret, eoque fabulam suam
Demetrium inscripserit. Mirum ejus non meminisse Lilius.

Dexicrates Atheniensis Comicus: cujus fabula ὅφ' ἐαυτῶν πλανή-
μυροι, à semetipsis aberrans, sive mente abalienatus. Meminere Athe-
næus, & Suidas.

Dicæogenes, Tragicus, & dithyrambicus, Harpocrati, & Suidæ
memoratur.

Dionysiodorus Troezenius. Ejus versus citatur à Plutarcho initio
Arati. Meminit & Apollonii Scholiastes, ubi ex eo tradit κάσμιλον
esse Meromium.

Diony-

Dionysius, cognomento *ἑπαιτής*, scripsit elegiarum libros, quibus historiam xv Eroticōn debet Parthenienfis. Interpres Elaiten vocat ubi in Græcō *ἑπαιτής*, hoc est, circulator.

Dioxippus Athenienfis Comicus reliquit fabulas hasce, Philargyrum, Diadicazomenum, Historiographum, & Antipornoboscus.

Dosiadas condidit è versibus *βωμόν* sive aram, à figura sic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patriâ Rhodium fuisse, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmasius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito solet subjungī, nec Theocriti, nec Dosiadæ est; ut eidem Salmasio ostensum.

Ecphantidis Comici ætas, si unus modo Choerilus Poëta fuisset, ex eo cognosci posset, quod famulus ei fuerit Choerilus, qui in Comoediis scribendis adjutabat: ut est apud Hesychium in *Ἐκκεχοιρωμένη*. Sed fuisse Choerilos plures diximus ad Olymp. LXXV.

Elephantis, sive Elephantine Poëtria *κατέκλισης*, sive varia concubitus genera descripsit. Memoratur in Priapejis: item Martiali lib. xi i, epigr. XLIII; nec non Tatiano Assyrio adversus gentes. Spissus est error Iulii Cæsaris Capacii lib. ii Historiæ Neapolitanæ*, ubi non Poëtriam, sed Poëtam fuisse existimat. * pag. 550.

Epigenis *Μνημάιον*. Athen. lib. xi.

Epilycus Poëta Chius fuit teste Athenæo. Meminit & Suidas in Cratete.

Epinicus Comicus, cujus fabula *Ἑπικαιωμένη* citatur Athenæo.

Euages literarum parum gnarus, sed ingenii felicitate nomen Poëtæ assecutus. De quo Dionysius in Historia Musica scripsit.

Euangelus Comicus, cujus fabula *Ἀνακαλυπτομένη*, ut Athenæo vocatur lib. xiv, sive *ἀνακαλυπτόμενη*, ut dicitur Suidæ. Vidē quæ de eo Athenæi loco Casaubonus annotat in Animadversionibus†.

† p. 648.

Euanthes, Poëta Epicus, ex quo aliqua de Glaucō Anthedonio, & Ariadne à Theseo relicta in Dia, Athenæus narrat in Dipnosophisticis.

Eudemus Poëta medicus, ut liquet ex Galeni lib. ii de Antidotis.

Euphron Comicus; cujus fabulæ Musæ, Synephebi, Theori, Æschra: meminere Athenæus, Suidas, Stobæus.

Euphronius Poëta Straboni memoratus, qui refert, multa scripsisse de Priapo, eumque à flumine dixisse Orneatem.

Euthycles scripsit *Ἀσωπον ἢ Ἐπυσσώ*, de qua Suidas: item *Ἀτκλάντω*, apud paræmiographos in *βῆς ἑξομ*.

Euthydemus, Athenienfis Poëta quædam sua sub nomine edidit Hesiodi.

M

Eze-

Ezechiel, Poëta Iudæus, Tragœdiam de Mose conscripsit. Inscribitur id drama Εξαγωγή, h. e.eductio, sive liberatio Hebræorum. Antiquitatem arguit, quod meminere Clemens Alexandrinus lib. 1 Stro-maton, & Eusebius Pamphili lib. 1x Præparationis. Exstat Græce, cum tralatione, cum prosa oratione, tum versu, quæ à Federico Morello *.

Hedylogus Samius Poëta, vel, ut alii volunt, Atheniensis, Athenæo memoratur lib. 1v, ubi & quædam ejus epigrammata referuntur. Mater ei Hedyle Samia Poëtria. Vti & Hedyle matrem habuit Poëtriam, Moschinæ Atticæ filiam. Hæc jambis delectata.

* edit. Paris.
an. 1609.

Hegemon, Poëta epicus, bellum descripsit Leuctricum, quod inter Thebanos, & Lacedæmonios fuit: ut est apud Stephanum in ΑΛΞΑΝΔΡΕΙΑ: quæ Trojanæ regionis urbs, & Hegemonis patria fuit. Ac videtur idem Hegemon; ex cujus Dardanici quædam adducit Ælianus. Diximus de eo in Historicis Græcis lib. 111.

Alius verò Hegemon Thasius, cognomento Φακῆ, sive Lens, vel Lentulus; qui cœnarum ἀναγραφαί, sive inscriptiones scripsit. Fecit & paradias, gigantomachiam, & veterem Comœdiam, nomine Philin-nam. In Comœdia viles repræsentabat personas: ut & Nicocharis Atheniensis. Testis de utroque Aristoteles libro de Poëtica.

Hegesianax, qui aliis Agefianax carmine reliquit, fabulas carmine reliquit: ut ex Hygino, atque aliis videre est. Versus ejus varios adducit Plutarchus libro de facie & adspectu in Luna apparente. Quædam etiam Pausanias ex Atthide ejus.

Hegias Troezenius Poëta memoratur à Pausania.

† resolutio-
rio.

Heliodorus Poëta, & Medicus; ut liquet ex Galeni lib. 11 de Antidotis: ubi & ex ejus Σπουδαίης † adducit versus plusculos memoratu dignos. Meminit ibidem Heliodori Atheniensis, Poëtæ Tragici: seu idem is, sive alius.

Heniochus, mediæ Comœdiæ Poëta: Athenæo memoratus, & Theophilo in Lexico. Fabulas ejus recenset Suidas.

* Poëticus,
qui præcepta
scripsit.

Heraclides ποιητής, ᾠδαικοὺς γεγραμμένος *: item alius ejusce nominis, argutus epigrammatum scriptor, sunt in xiv illis ejus nominis à Laërtio memoratis extremo lib. v.

Heraclitus Poëta lyricus, cujus fuit carmen de duodecim Diis, memoratur Laërtio, lib. noni extremo.

Hermesianax Colophonius, Poëta elegiacus, de patria Colophone egregium carmen condidit; ut ex Pausania cognoscere est. Fuit & alter ejus nominis, qui scripsit Persica. Vide quæ diximus in Historicis Græcis lib. 111.

Hestia

Hefstia Alexandrina, Poëtria, ex Demetrio memoratur Straboni.

Hyperochus Cumanus juxta nonnullos is fuit, qui carmine panxit historiam Cumanam. Ea Athenæo, & Pausaniæ memoratur: ut in tertio de Poëtis Græcis ostensum.

Ibycus Reginus memoratur Æliano lib. vi Histor. Animal. cap. LI. Item Apollonii Scholiastæ lib. I. *

Leontius Argivus Tragicus Poëta, de quo Argivus.

* pag. 12.

Licymnius Chius Athenæus lib. xiii. Μελοποιὸν † vocat Parthenius, Erotic. qui ex eo narrationem citat xxi I. † *Lyricum Poëtam.*

Lyceon Δυκίαν mysteriorum effatu carmine complexus: ut pluribus Pausanias à Corinthiacis docet.

Lysimachus Bœotus Comicus; de quo Lucianus in Vocalium judicio.

Lysippus Tragicus, Athenæus & Suidæ memoratus.

Leuceas Argivus Poëta carmine scripsit de gentibus, & earum institutis ac moribus: ut ex Pausania cognoscimus.

Machon Sicyonius vel Corinthius, vel Carystius, (nec enim de patria conveniunt) reliquit Gnathænam, Manian, Nico, Hippen, & Phrynen. Memorat Athenæus. Docuit vero Alexandriæ. Ex eo Stratonici acutè dicta adfert Athenæus lib. viii, cap. ix.

Manethos Mendesium, vel Diospolites, δ' ἐπῶν *, ut ait Suidas, scripsit φυσιολογικά, sive de natura, Σπιντοματικά, sive de siderum effectibus, & alia quædam αἰσρονομέμνηα, sive ad siderum scientiam pertinentiam. Credo idem ac is qui ἐν τῇ 7̄ φυσικῶν ἑπταμῆ citatur à Laërtius in proœmia. At alius est Manethos Sebennyta, summi sacerdotis Ægyptiaci, qui temporibus Ptolemæi Philadelphi annales Ægyptios condidit. De eo dictum in Historicis Græcis lib. I, cap. xiv. * *versibus.*

Marachus, vel Malachus Poëta Syracusanus, Aristoteli in Quæstionibus memoratur, atque ab eo tum maximè in versibus pangendis valuisse memoratur, cum minus esset mentis suæ compos.

Marci Episcopi Hydrunti hymnus in magno Sabbatho Latine legitur in Bibliotheca Patrum Tom. viii, edit. II. Græcè verò est ἀνπροσῆς.

Matreas ὁ λαόπλανος, de cujus ænigmate dixi in Oratoriis Institut.

Matro Poëta parodiam fecit Homericam, ubi prior quidem versus Homericus cum levicula immutatione, alter verò Matronis. Habes poëmatium apud Athenæum, venustum plane, nisi quatenus corruptum. Vide omnino de eo Casaubonum Animadvers. in Athenæum lib. iv, cap. v.

Melanopus Cumanus, Poëta, ut puto, antiquus. Pausanias in Eliacis.

Menecrates Syracusius Poëta, cujus fabulæ Manestor, & Hermioneus citantur ab Athenæo.

Menelaus Ægeus, Poëta heroicus, Thebaidem libris duodecim condidit: ut est apud Suidam. Alius ab eo est Menelaus Anæus, Stephano memoratus, Philosophus, & Historicus: de quo in Historicis Græcis dixi.

Metagenis duo dramata, Ἀγῶνες, & Μαμμάκων.

Metagenes Comicus Atheniensis servi filius fuit. Ejus Μαμμάκων fabulam citat Athenæus in VIII & Suidas. Aliæ quoque fabulæ ejus recensentur Suidæ: sed quædam corruptè, ut Lilius arbitratur. Eum adi.

Mnasalces Platæensis à Sicyonia fuit, teste Strabone. Quædam ejus epigrammata apud Athenæum leguntur.

Mæro Poëtria in Neptunum hymnum scripsit. Eadem citatur Μοῖρα ἐν ἱεροῖς, Mæro in execrationibus, Parthenio Erot. cap. xxvii.

Naucrates Comœdiam fecit Persidem. Athenæus lib. ix: *Ναυκράτης ὁ Κομῶδιοποιὸς ἐν Περσίδι* *. Vbi Lilius Gyraldus, videtur *Ναυσικράτης* legisse; ut in Naufrate dicam.

Naumachius, Poëta Christianus, laudatur ab Arsenio Monembusiarum Episcopo: qui & varios ejus versus adducit. Meminere & Erasmus, ac Lilius.

Naufrates reliquit Comœdiam *Ναυκλήτης*, sive Naviculatores. Ter ejus in septimo meminit Athenæus. Lilius Gyraldus Historiæ Poëtarum dialogo vii t, ait etiam Persidem. Sed hic Athenæo lib. ix. *Naucrates* vocatur: uti proximè dixi.

Nicænetus Abderites, vel Samius, Poëta egregius, Athenæo memoratur lib. xiii, ac xv, & Parthenio in Eroticis, fabula de Biblide, & Cauno; item de Lyrici Phoronei fabula. Lilius Gyraldus dialogo i de Poëtarum historia * ait etiam reliquisse historiam Indigenam, h. e. Abderiticam, vel Samiam. Quod libris de Historicis Græcis refellimus.

Nicocles Comicus *Ἀνακρίτης*, vel potius *Ἰνακρίτης*, reliquit. Aristophani fuit æqualis. Vide de eo Casaubonum Animadversionum in Athenæum lib. viii, cap. v.

Nonnus memoratur nobis in Theodosii Junioris temporibus.

Nossis Poëtria inter lyricas memoratur Antipatro Thessalo epigrammate notissima. Ac hodieque quædam ejus habentur.

Nothip-

Nothippus Tragicus, cognomento ὀψοφάγος. Athenæo memoratur.

Olen etiam inter hymnographos fuit. Ejus hymni in Iunonem ita meminit Pausanias in Atticis: Καὶ * θύσαι περ Εἰλεθήη Δήλιοι, καὶ ὕμνον ᾄδουσιν Ὀλῆν. Item in Corinthiacis mentionem ejusdem hymni facit. Fecit & hymnum in Achæian: ut idem Pausanias testatur priorē Eliacorum. Verba sunt: Εἶναι τὴν ἀνδρώπικον, οἱ ὑπερτὸ ἀνεμὸν οἰκῶσι τὸ βορέαν, πρῶτος μὲν ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Αἰχαιῶν ἐποίησεν Ὀλῆν ὁ Δύκιος. Ex eodem Pausania in Phocicis discimus: Ὀλῆναι τὴν αἰὲν περὶ τὸν τὸ ἐξ ἀμετρῶν.

* Et sacrificant Lucina Delii, & hymnum canunt Olen.

† Esse homines, qui habitant supra ventum boream.

‡ Primum reperisse senarios longiores, ut vertit Amasæus interpretes. * opera tantissima.

Ophelion, Poëta Comicus: de quo Athenæus, & Suidas.

Palladas Poëta Isacio Tzetzæ laudatur. Ejus Epigrammata in Anthologia laudantur. Ac valde laudat P. Victorius lib. xvi Var. cap. xv. At valde ridet H. Stephanus. Nempe raro est, ut in studiis etiam idem omnium sit palatum.

Pancrates, Poëta Arcas, scripsit ἔργα θαλάσσια *: unde & aliqua adducit Athenæus.

Panolbius epitaphium scripsit in Hypatiam Erythræi filiam: item carmen ad Etherium, atque alia.

Patroclis senarii aliquot sunt apud Stobæum, sermone de insperatis eventibus. Fortasse idem est ac Patrocles Thurius, de quo sic Clemens in Protreptico: Πατροκλῆς πὶ ὁ Θύριος, καὶ Σοφοκλῆς ὁ νεώτερος ἐν πρῶτῳ τραγῳδίας ἰσοῦν τὸν Διοσκῶρον πέρι. Patrocles Thurius, & Sophocles Iunior, in Tragediis tribus, referunt de Dioscuris. Videri possit fuisse Poëta Tragicus, uti Sophocles Iunior, cui jungi videmus. Et fortasse illud de tribus Tragediis ad utrumque pertinet. Res foret liquidior, nisi & alii ejus nominis fuissent: ut Patrocles Geographus, Straboni memoratus lib. xi.

Petreius, vel Petridius, vel Petrichus aut Petricus (variè ea vox scripta invenitur) Plinio memoratur lib. xxi, cap. xv: Illinitur & (caucalis herba) contra venena marinorum sicut Petricus in Carmine suo significat. Ophiaca scripserat: unde idem lib. xx, cap. xxi: Petricus, qui ophiaca scripsit, & Mithion, qui rhizatomumena, adversus serpentes, nihil hippomacratæ pro efficacius putant.

Phanocles, qui in Orosii aliisque codd. nonnullis perperam Panocles vocatur, carmen reliquit de Ganymedis raptu à Tantalò: unde bellum inter Troem, & Tantalum. Ejus versus aliquos apud Stobæum habemus.

Phædimus, Stephano teste, natus in oppido Macedoniæ, cui nomen Bisanthe, Poëta fuit elegiacus.

Pherenicus Heracleota, Poëta epicus, ex quo refert Athenæus, ut Nympha quædam, inter Hamadryadas alias, genuerit Σπιφύλλω, sive vitem, & Σοκλῶ, sive ficum: unde & Hipponax has dixerit forores. Plura de eo diximus in tertio de Historicis Græcis.

Philænis Leucadia, Poëtria, descripsit varios concubitus. Nisi potius Philocrates Atheniensis eorum fuit auctor, quæ ejus nomen præferrebat. Hoc quidem Philænis agebat. Memoratur Xenophonti in secundo *Ἀπμνημονεύματων*, & in *ἱῖῖ Ἀνθολογίας*, item Suidæ.

Philyllius poemate jambico egit de urbibus: unde quædam Athenæus adducit lib. *ῖῖῖ*, *ῖῖ*, & *ῖῖ*. Etiam Pollux, Stephanus, & Suidas, memorant: ut dixi libro *ῖῖῖ* de Historicis Græcis. Alius est Philyllius veteris Comœdiæ Poëta, de quo dixi cap. *ῖῖ*.

Philiscus Comicus hæc (ut est apud Suidam) Comœdias reliquit: Adonin, Iovis natales, Themistoclem, Olympum, Panos *ῖῖῖ*, h. e. natales sive ortum, item Dianæ, adhæc Apollinis ortum. Diverfus ab hoc Philiscus Thasius: qui de apibus scripsit, & quia in desertis apes coleret, *Ἀγρίω* dictus est, ut narrat Plinius lib. *ῖῖ*, cap. *ῖῖ*.

Philostratus Atheniensis, præter vitas Pelopidæ, & Epaminondæ, etiam scripsit Theſeïda, teste Laërtio.

Phlegides Poëta memoratur Aristoteli de Somno & Vigilia: item Themistio.

Phœnicides Comicus, teste Athenæo & Suida reliquit fabulam Philarchum *ῖῖῖῖῖῖῖ*, sive exosum.

Polycritus Siculorum gesta carmine heroico expressit: ut est apud Aristotelem sive alium de Admirandis auditionibus. Præcipuè autem descripsit res Dionysii regis. Vide, quæ fusc de eo diximus in tertio de Historicis Græcis.

Polyeuctus Comicus pessimi nominis. Ejus Heniochos laudat Athenæus lib. *ῖῖ*. item Suidas.

Prodicus Phocæus, Poëta epicus Minyada scripsit, opus historis ac fabulis refertum: unde Polygnotus quædam picturarum coepit argumenta; teste Pausania. Diverfus ab eo Prodicus Ceus, Euripidis magister, ex veteribus Sophistis, qui retulit, quomodo Herculi deliberando de vitæ instituto Voluptas ac Virtus adstiterint, & qua usæ oratione: ut est apud Xenophontem lib. *ῖῖ Ἀπμνημ.* Ciceronem lib. *ῖ* Off. Silium Italicum lib. *ῖῖ*, & Quintil. lib. *ῖῖ*, cap. *ῖῖ*.

Polymnestus, Mileti filius, Poëta Colophonius carmen orthium, vel ut alii vocant orthrium conscripsit: item quod ab eo *Polymnestium* dictum est Sminthia quoque in Rhodo cecinit, ut ex Athenæo videre est.

Ob

Ob fœditatem reprehensus ab Aristophane Equitibus : imò & Cratino memoratus ; ut Suidas docet : adhæc Alcmæni, & Pindaro. Atque ex his antiquitatem ejus cognoscimus. Celebrant quoque Plutarchus, & Pausanias. Nomen non insciturum. Nam πολύμνηστος, multis ambitus : ut Homero * πολυμνήσι, ea, cujus multi sint, aut fuerint, μνηστῆρες, * *Odys.* 2: *proci.*

Polyzelus Poëta reliquit Niptram, Musarum generationem, Dionysii & Veneris, aliaque.

Promathidas Heracleota, Mincijamborum Poëta.

Ptolemæus Cytherius, Poëta epicus, scripsit de mirificis viribus herbarum, quæ ψαλακάνθη dicebatur ; ut apud Suidam legere est. Nisi, quod Lilius Gyraldus dialogo 14 Hist. de Poëtis arbitratur, legi debet *πυρακάνθη*, quæ eadem est, ac scolymus, teste Dioscoride. Videtur autem hic esse ille, cujus in *Ανθολογία* habemus epigrammata : ut lib. 1, *εἰς μαθημάτων*, & lib. 111, *εἰς Τίμωνα ἢ μισάνθρωπον*.

Pythangelus Tragicus, Poëta Grammaticus memoratus ; sed flagitiosis moribus, quam carmine notior.

Pythostratus Theseidos poëma conscripsit. Ejus & fratris ejus, qui fuit Xenophon Atheniensis, sed à nobili Grylli filio diversus, meminit Laërtius in Xenophontis vita, ubi 111 Xenophontes recenset.

Sacadas Argivus, qui strophas reperit, & chorum Doricum instituit, &c, secundum aliquos, endymatia. Verustatem docet, quod ejus Pindarus meminit. Celebrant & Plutarchus ac Pausanias.

Sacas, Poëta Tragicus, teste Suida. Non meminit Lilius : nisi idem ac Sacadas, de quo proximè dictum.

Scythinus Tejus, qui Diogeni in Heraclito *ὁ ἢ Ἰαμβῶν ποιητής*, ubi & adversus Heraclitum *σολεινὸν* scripsisse dicitur, Stobæo etiam memoratur lib. de Natura, & Stephano in *Τέως*. Vide, quæ de eodem Scythino dixi Historiæ Historicorum Græcorum libro 111.

Seleucus Tarlensis *Ἀλιδηκῶν* libros quatuor panxit carmine : ut ex octavo Athenæi constat. Fuere & alii ejus nominis scriptores : de quibus dixi in tertio de Historicis Græcis.

Silanionis Poëtæ meminit Plutarchus libro, qui inscribitur ; Quomodo oporteat adolescentem Poëtās audire.

Simonides Carystius, vel Eretrienfis, Poëta, Suida teste, descripsit conventum Græcorum in Aulide : item libros duos trimetris jambicis : adhæc de Iphigenia librum. Atque hoc etiam monitum nobis, cum de Simonide Ceo Lyrico agerem ad Olymp. 211.

Simulus Poëta res Romanas carmine persecutus. Ejus quosdam versus

fus de Tarpeja prodente arcem Gallis (ut Poëta is scribit, cùm Sabinis dicere debuerit) refert Plutarchus in Romulo.

Sopater Parius Φλοισκὸς γράφει, nisi potius legendum Φλοισκὸς γράφει: illud in cortice scribentem, hoc nugarum scriptorem significat. Comœdias ejus refert Suidas: qui & alterum memorat Sopatrum, parodiarum scriptorem, auctorem fabulæ Bacchidos etiam citatæ Athenæo: qui Poëtæ huic Phacii tribuit cognomen.

Spintharus Heracleotes, Poëta Tragicus, memoratus etiam Diogeni Laërtio: cujus fabulæ Semele fulminata, & Hercules ardens.

Stephanus Sabbaita, h. e. sectator B. Sabbæ. Cujus memoria celebratur à Græcis v Kal. Novembris. Stephanus is putatur esse auctor Tragœdiæ de nece Christi.

Straton, mediæ Comœdiæ Poëta, cujus fabula Phoenix. Meminit Suidas. Alius ab eo Strato epigrammatis celebratus.

Sybaris Poëta fuerit, si audimus Domitianum Calderinum, hoc colligentem ex illo Martialis lib. xii, epigr. xcvi:

Qui certant Sibaryticis libellis.

Sed merito hoc nomine reprehenditur à Politiano in Miscellaneis cap. xv.

Theodosius Tripolites carmen hexametrum de vere, atque alia, reliquit, teste Suida. Præter eum & alter est Theodosius Tripolites, cujus Sphæricorum libros xii primus Græcè edidit Ioannes Pena Mathematicus Gallus. Ac conqueritur eum à Cnei Pompeji temporibus ad sua usque delituisse in Bibliothecis. Ait & pleraque ex eo hausta à Ptolemæo, Pappo Proclo, Theone: quæ auctoritatem non minus, quam vetustatem ostendunt.

Theolytus Methymnæus è Lesbo Bacchica scripsit: quæ citat Athenæus. Item, secundum aliquos de Glaucō vinculo ex vite victo à Baccho, quod vim inferre voluisset Ariadnæ in Naxo relicta. Meminit Theolyti hujus quoque Apollonii Scholiastes in primum Argonauticon*.

* pag. 45.

Theodoridas Poëta Syracusanus, cujus carmen memorat Athenæus lib. xi. Meminit & Theodoridæ Stephanus in Κάρυς.

Theodori Tragici meminit Laërtius.

Theodorus Colophonius carmen scripsit, quod τὸ ἑωχέρις, sive quatuor anni partibus cani soleat: ut est apud Pollucem lib. iv, cap. vii.

Theophanes Episcopus Nicenus, præter libros adversus Nicenos, etiam hymnos scripsit Theodoro Prodromo memoratos. Hymnum in Annuntiationem sanctissimæ Deiparæ, habes Latine in viii Tomo Biblioth. SS. PP. edit. ii. Est verò Græcè ἀνεροσῆς.

Tima-

Timachidas Rhodius cœnarum ἀναρχαίς * fecit carmine libris XI; teste Suida: atque ex eo opere quosdam hexametros de pompilo pisce adducit Athenæus. * Descrip-
tionem.

Timocles fuere duo, ambo Comici, ut est apud Suidam. Prior Atheniensis, cujus has refert fabulas, Demofatyros, Centaurum, Caunias epistolas, Επιχαυρέκων, Philodicaften pugilem. Alterius has recenset: Διονυσιαζέσας, sive Bacchi orgia celebrantes, Πολυπελάγμονα, Icarios, Delum, Lethen, Dionysum, Conisalum, Porphyram, quæ Xenarchi esse videatur, Heroas, Dracontium, Neæram, sic à meretricis nomine appellatam, Orestem, & Marathonios. Atque hæc hausta ait ex Athenæi Dipnosôphistis. Vide quæ ad eum in lib. VII, ac IX, Casaubonus annotavit.

Timeſitheus Tragicus, cujus Tragœdiæ; Danaides duæ, Hectoris redemptio, Ixion, Capaneus, Memnon, Proci, Iovis proles, Helenæ repetitio, Orestes, Pylades, Castor & Pollux.

Xenarchus, Poëta Comicus, quam antiquus sit, ostendit, quòd Aristoteli etiam memoretur libro de re Poëtica. Varias ejus fabulas referunt Athenæus, & Suidas.

I N D E X

P O E T A R V M G R Æ C O R V M,

Quorum nomina hoc in libro occurrunt.

A.			Anthippus.	85
A	Baris Scythæ.	15, 16	Antilochus.	44
	Achæus Pythodori.	27, 28	Antimachus Clarius.	42, 43
	Admetus.	74	Antimachus Heliopolita.	43
	Adrianus Cæſar.	<i>ibid.</i>	Antimachus Pſecas.	<i>ibid.</i>
Æantides.	64	Antipater Sidonius.	68, 72	
Ænicus.	37	Antipater Theſſalonicenſis.	72	
Æſchines Athenienſis.	53	Antiphanes Cariſtius.	41	
Æſchrión Mitylenæus.	55	Antipho Ramuſius.	42	
Æſchylus.	25, 29, 30	Anyte.	85	
Agathias Smyrnæus.	82	Aphareus.	44	
Agathon Comicus.	50	Apollinaris.	76, 77	
Agathon Tragicus.	39, 50	Apollodorus Caryſtius.	59	
Agathyllus Arcas.	85	Apollodorus Gelous.	58, 59	
Agis Argivus.	55	Apollonius Rhodius.	66	
Alcæus Comicus.	47, 48	Apollophanes Comicus.	48	
Alcæus Lyricus.	17	Apollophanes Epicus.	<i>ibid.</i>	
Alcander.	85	Araros Comicus.	50	
Alcimenes Athenienſis Comicus.	<i>ibid.</i>	Aratus Cilix.	63	
Alcimenes Megarenſis Tragicus.	<i>ibid.</i>	Archedicus Comicus.	57	
Alcman Lacedæmonius.	13, 15	Archelaus Athenienſis.	34	
Alcman Meſſenius.	13	Archeſtratus.	85	
Alexander Ætolus.	65, 66	Archias.	69	
Alexander Ephēſius.	69	Archilochus Parius.	14	
Alexander Severus.	75	Archippus.	39	
Alexis Comicus.	55	Arctinus Mileſius.	9, 13	
Amiphiæ.	35, 37, 38, 40	Arignote.	22	
Ammonius.	77, 78	Arion Methymnæus.	16	
Amphilochius.	77	Ariſtæus.	85	
Amphis Comicus.	47	Ariſtarchus Samius.	67	
Anacharſis Scythæ.	18	Ariſtarchus Tegeates.	31	
Anacreon Tejus.	22	Ariſtarchus Grammaticus.	<i>ibid.</i>	
Ananius.	85	Ariſteas Proconneſius.	18	
Anaxandrides Colophonius.	49	Ariſtomenes Athenienſis.	37, 47	
Anaxilas.	<i>ibid.</i>	Ariſton Chius.	85	
Anaxipolis Thafius.	68, 69	Ariſtonymus Comicus.	66	
Anaxippus.	62	Ariſtophanes Comicus.	34, 37, 38, 40, 47	
Antagoras Rhodius.	61		Ariſto-	

I N D E X

Aristophanes Grammaticus.	67	Cherſias Orchomenius.	18
Aristophon.	85	Chilo.	17
Aristoteles.	56	Chionides.	25
Aristoxenus Selinuntius.	15	Chœrillus Athenienſis.	22
Ariſtylus.	37	Chœrilus Alexandro carus.	28, 55
Aſclepiades.	45	Chœrilus Lyſandro carus.	28
Aſius Samius.	85	Chœrilus Samius.	ibid.
Aſpafia Mileſia.	32	Chriſtodorus.	80
Auctor.	18	Chryſippus Georgicorum ſcriptor.	87
Aſtydamas.	44, 45	Chryſippus ſophiſticus.	ibid.
Aſtydamas Junior.	50	Chryſippus Tyaneus.	ibid.
Augeas Athenienſis.	86	Cinathon Lacedæmonius.	13
Auguſtus Cæſar.	70	Cleanthes.	63
Auctorates Athenienſis.	86	Clearchus Comicus.	87
Axionicus.	ibid.	Cleobulina.	24, 32
B.		Cleomenes.	87
Abrias.	86	Cleophon Athenienſis.	88
Bacchylides Ceus.	31, 37	Clidemus.	ibid.
Batton.	86	Clonas Tegeates.	ibid.
Barulus.	ibid.	Coluthus Ægyptius.	81
Bias Priennenſis.	17	Corinna.	29
Blæſus.	86	Corinnus.	88
Brætus.	ibid.	Cofmas Hagiopolites.	82
Boethius Tarſenſis.	70, 72	Crantor Solenſis.	53
Boiſcus.	86	Crates Athenienſis.	31
Butas.	ibid.	Crates Malloræ.	57, 67
C.		Crates Thebanus.	56
Callias Athenienſis.	86	Crates Thriaſius.	ibid.
Callimachus Colophonius.	62	Cratinus Athenienſis.	30, 37
Callimachus Cyrenenſis.	ibid.	Creophylus Chius.	10
Callimachus Junior.	67	Critias Athenienſis.	44
Callinus.	86	Cylifcus Tragicus.	88
Calliſtratus Athenienſis.	48	Cynethus Chius.	24
Calliſtus.	77	Cyrus Panopolita.	78
Caninius Rufus.	73	D.	
Cantharus.	87	Damaſcenus, vide Nicolaus Da-	
Capiro Alexandrinus.	ibid.	maſcenus.	
Capnias.	ibid.	Damocharus.	88
Carcinus Agrigentinus.	49	Damocrates.	ibid.
Carcinus Tragicus Athenienſis.	ibid.	Damophila.	17
Carneades.	87	Damoxenus.	63
Cato ſeu Batto.	ibid.	Daphitas.	88
Cephiſodorus.	36	Demetrius Comicus.	ibid.
Charemon Comicus.	41	Demetrius Epicus.	ibid.
Charophon Athenienſis.	40	Demetrius Iambicus.	ibid.
Charinus Syracuſanus.	87	Demetrius Satyricus.	ibid.

I N D E X.

Demochares.	88	Eumolpus.	8
Dexicrates.	<i>ibid.</i>	Eunomianus.	82
Dicærogenes.	<i>ibid.</i>	Euphantus Olynthius.	53
Dinolochus Agrigentinus.	27, 40	Euphorio.	35
Diocles Athenienſis.	36	Euphorion Chalcidenſis.	66, 67
Diogenes Athenienſis, <i>vide</i> Oeno-		Euphron.	89
maus.		Euphronius.	<i>ibid.</i>
Dionyſiades.	64	Eupolis.	35, 37, 38, 39
Dionyſiodorus.	88	Euripides.	28, 29, 35, 36, 40
Dionyſius Alexandrinus.	72, 73	Eusebius Scholaſticus.	77, 78
Dionyſius Epaites.	89	Euthycles.	89
Dionyſius Pheræus.	32	Euthydemus.	<i>ibid.</i>
Dionyſius <i>Συνοπτικός</i> .	69	Ezechiel.	90
Dionyſius Tyrannus.	42		
Dioxippus Athenienſis.	89	G.	
Diphilus Synopenſis.	60, 61	Georgius Piſides.	82
Doſiadas.	89	Germanicus Caſar.	73
Draco Athenienſium Legiſſator.	15	Gregorius Nazianzenus.	77
Dropides.	17	H.	
	E.	Hedylogus Samius.	90
E		Hegemon Epicus.	<i>ibid.</i>
Cphantides.	89	Hegemon Thafius.	<i>ibid.</i>
Elephantis, ſive Elephantine.	<i>ibid.</i>	Hegesianax.	<i>ibid.</i>
Empedocles Agrigentinus.	26, 33	Hegias.	<i>ibid.</i>
Holov Auctor.	18	Heliodorus.	<i>ibid.</i>
Ephippus Athenienſis.	52	Hemitheon Sybarita.	71
Ephraem.	83	Heniochus.	90
Epicharmus.	33, 34	Heraclides Ponticus.	57
Epibycus.	89	Heraclides Poëticus.	90
Epicrates Ambraciota.	52	Heraclitus.	<i>ibid.</i>
Epicurus.	63	Heraclitus Ephesius.	25
Epigenes Sicyonius.	89	Heraclitus Halicarnaffeus.	62
Epimenides Cretenſis.	17	Hermefianax Colophonius.	90
Epinicus.	89	Hermippus Comicus.	32, 33, 53
Eratoſthenes.	66, 67	Hermodotus.	62
Erinna.	52	Hefiodus.	8, 10, 11
Euages.	89	Hefſiax.	91
Euangelus.	<i>ibid.</i>	Hipparchus.	23
Euanthes.	<i>ibid.</i>	Hippicus, <i>vide</i> Ibycus.	
Eubulus Cetrius.	50	Hipponax.	22
Eudæmon Peluſiotes.	77	Hipys Rheginus.	<i>ibid.</i>
Eudemus.	89	Homerus.	8, 9, 10
Eudocia.	78	Homerus Iunior.	65
Eudoxus Cnidius.	49	Hyperochus.	91
Euenus.	39		
Euchemerus.	59	I.	
Eumelus.	11, 12, 13	Ibycus.	21, 22
		Ibycus Rheginus.	91
		Ioannes	

I N D E X.

Ioannes Damascenus.	82	Menecrates.	91
Ioannes Lascaris.	84	Menelaus Ægeus.	<i>ibid.</i>
Ion Tragicus.	27	Mefomedes Cretensis.	74
Ionicus Sardenfis.	77	Metagenes.	91
Iophon Gnofius.	45	Metagenes Athenienfis.	<i>ibid.</i>
Iophon Tragicus.	<i>ibid.</i>	Michael Ducas.	83
Isaacus Antiocheus.	79	Michael Pfellus.	82, 83
Isagoras.	75	Milefius.	77
Ifocrates.	44, 51	Mimnermus Colophonius.	18
Iuba.	71	Mnasalces.	92
		Mnefarchus.	22
L.		Mnefimachus.	50
Lafes Hermionenfis.	23, 24	Morfimus.	44
Lafes Magnenfis.	24	Morychus Tragicus.	35
Leonardus Fortius.	84	Mofchus Siculus.	67
Leontius.	91	Mufæus.	8, 81
Leſches Leſbicus.	10, 15	Mufæus Grammaticus.	81
Leuceas Argivus.	91	Mufurus Cretenfis.	84
Licymnius.	<i>ibid.</i>	Myia.	22
Lycon Comicus.	55	Myro Byzantia.	63, 64
Lyceon.	91	Myrtilus.	53
Lycophron Chalcidenfis.	64		
Lycus vel Lycis.	35	N.	
Lyſimachus.	91	Naucrates.	51, 92
Lyſippus.	<i>ibid.</i>	N Naumachus.	92
Lyſis Pythagoricus.	48	Nauſocrates.	<i>ibid.</i>
M.		Neophon five Neophron Sicyonius.	55
MAchon Sicyonius.	91	Nero Imperator.	73
Mæro.	92	Neflor Larandenfis.	75
Magnes Comicus.	27	Nicænetus Abderites.	92
Manethos Mendefius.	91	Nicander Colophonius five Ætolus.	67, 68
Marachus.	<i>ibid.</i>	Nicochares.	37, 47, 48
Marcellus Sidites.	74, 75	Nicocles.	92
Marcus Epifcopus Hydranti.	91	Nicolaus Damafcenus.	71
Marianus.	81	Nicomachus Athenienfis.	36
Marinus Neapolitanus.	80	Nicophon.	47, 48
Matreas.	91	Nicoſtratus Comicus.	51
Matro.	<i>ibid.</i>	Nicoſtratus Macedo.	<i>ibid.</i>
Maximus Planudes, vide Planudes.		Nonnus Monachus.	79
Megaloftrate.	14	Nonnus Panopolites.	<i>ibid.</i>
Melanippides Iunior.	29	Noſſis.	92
Melanippides Melus.	23	Nothippus.	<i>ibid.</i>
Melanippides Milefius.	<i>ibid.</i>		
Melanopuſ.	92	O.	
Melanthius.	46	OEnomaus.	45, 46
Melithus.	45	Olen.	93
Menander.	57, 58		

I N D E X.

Onomacritus.	29	Phlegides.	94
Ophelion.	<i>ibid.</i>	Phocylides Alexandrinus.	22
Opilius Maerinus.	75	Phocylides Milesius.	<i>ibid.</i>
Oppianus Cilix.	75, 76	Phœnicides.	94
Orpheus.	8	Phormus Comicus.	37
	P.	Phrynichus Comicus.	35, 40
P alladas.	93	Phrynichus Tragicus.	24
Pamprejus Panopolitanus.	80	Phyliscus.	64
Pancrates.	93	Pigres, <i>vide</i> Tigretus.	
Panolbius.	<i>ibid.</i>	Pindarus Thebanus.	29
Panyasis.	27, 29	Pisander.	15
Parmenides Physicus.	35	Pisander Larandensis.	75
Parthenius.	70	Pittacus.	27
Patrocles.	93	Planudes.	83, 84
Paulus Cyrus Florus.	81	Plato Comicus.	30, 31, 40
Paulus Silentarius.	<i>ibid.</i>	Plato Tragicus.	48
Pisander.	15	Polycritus.	94
Pelagius Patricius.	80	Polyeidus.	47
Periander.	17, 18	Polyeuctus.	94
Perfes.	11	Polymnestus.	<i>ibid.</i>
Petreyus vel Petridius.	93	Polyphradmon.	24
Petrus Edissenus.	80	Polyzelus.	95
Phædimus.	93	Posidippus Comicus.	60, 62
Phalaridis Epistolæ.	16	Posidippus Epigrammatum scriptor.	
Phanocles.	93		60
Pherecrates.	38, 39	Pratinus Phliasius.	25
Pherenicus.	94	Praxilla.	31
Philænus.	<i>ibid.</i>	Proclus Lycius.	79
Philemon.	58	Prodicus.	94
Philemon Junior.	<i>ibid.</i>	Promathidas.	95
Philetærus.	50	Ptolemæus Alexandrinus.	74
Philetas Cous.	53	Ptolemæus Cytherius.	95
Philicus.	65	Pythangelus.	<i>ibid.</i>
Philippides.	54	Pythostratus.	<i>ibid.</i>
Philippus.	52		
Philiscus.	94	Q uinctus.	80, 81
Philistion Locrus.	40		
Philistion Prusænsis.	<i>ibid.</i>	R hinthon Tarentinus.	61
Philistus, <i>vide</i> Philicus.		Rufus Ephesus.	73
Philocles Comicus.	36		
Philodemus Gadarus.	70	S acadas.	95
Philonides Atheniensis.	37	Sacas.	<i>ibid.</i>
Philostratus.	94	Sannyrion.	37
Philoxenes Cytherius.	47	Sappho Eretria.	16
Phyllius Comicus.	36	Sappho Lesbica.	17
Phyllius Iambicus.	94		

Schy-

I N D E X.

Schyrtinus Tejus.	95	Theano Locrensis.	22
Seleucus.	<i>ibid.</i>	Theano Metapontina.	<i>ibid.</i>
Serapio Atheniensis.	73	Theano Pythagorica.	<i>ibid.</i>
Sibyllius.	32	Thearus.	38
Sibyllina Carmina, 1, 2. qui, quot &		Theocritus.	61
quando eorum vixerint auctores,		Theodectes.	36, 51, 52
3, 4, 5, 6, 7, 8		Theodonis.	70
Silanio.	95	Theodoridas.	96
Simamias Rhodius.	59	Theodorus Colophonius.	<i>ibid.</i>
Simonides Amorginus.	14	Theodorus Tragicus.	<i>ibid.</i>
Simonides Caristius.	14, 95	Theodosius Tripolites.	<i>ibid.</i>
Simonides Ceus.	14, 20, 23, 28, 29	Theognes Megarensis.	21
Simonides Iunior.	34	Theognis Nix.	36
Simonides Magnesium.	14, 67	Theoclytus.	96
Simulus.	95	Theophanes Lesbios.	69
Socrates.	36, 45	Theophanes Nicenus.	96
Solon Legislator.	17	Theophilus Epidaurus.	41
Sopater Parius.	96	Theopompus Comicus.	50, 51
Sophilus Sicyonius.	61	Theophrastus.	58
Sophocles.	26, 29, 34, 40	Thespis.	18, 24
Sophocles Iunior.	47	Tiberius Cæsar.	73
Sophon Comicus.	63	Tigretus.	52
Sophon Mimographus.	28, 63	Timachidas Rhodius.	97
Soficles Syraculius.	28, 53	Timesitheus.	<i>ibid.</i>
Sofitheus.	68	Timocles.	<i>ibid.</i>
Soterichus Oasites.	73, 76	Timocles Atheniensis.	<i>ibid.</i>
Spintharus Heracleotes.	96	Timocreon Rhodius.	28
Sthenelus.	42	Timon Phliasius.	62, 63
Stephanus Comicus.	61	Timotheus Gazæus.	80
Stephanus Sabbaita.	96	Timotheus Milesius.	46, 47
Stesichorus.	16	Titus Cæsar.	73
Stesimbrotus.	29	Tribonianus Sidetes.	82
Straton.	96	Triphyllius.	76
Strattis.	39, 45	Tryphydorus.	81
Sybaris.	96	Tyrtæus.	15
Synefius.	78		X.
	T.	Xenarchus.	97
Telauges.	22	Xenoclidus.	52
Teleclides.	34	Xenophanes Colophonius.	21
Telefilla.	31	Xenophanes Heracleopolites.	<i>ibid.</i>
Telestes.	47		Z.
Terpander.	15	Zenodorus Ephesus.	61
Thales Milesius.	17		

F I N I S.

GERARDI IOANNIS VOSSII
DE
VETERVM POETARVM
TEMPORIBVS
LIBER ALTER,
QVI EST
DE POETIS LATINIS.

CAPVT I.

De temporibus quibus honos Poësis crevit apud
Romanos.

A Græcis Poëtis ad Latinos venio: qui fortasse rudia
Poësis elementa non alteri debent genti: attamen
quin justam Poësin à Græcis acceperint, minimè am-
biguum est.

Vnde vates Venufinus:

*Græcia capta ferum victorem cepit, & artes
Intulit agresti Latio: sic horridus ille
Defluxit numerus Saturnius, & grave virus
Munditiæ pepulere —*

Atque huc etiam pertinent, quæ subjungit:

*Serius enim Græcis admoruit acumina chartis,
Et post Punica bella quietus querere cœpit,
Quid Sophocles, & Theſpis, & Æschylus, utile ferrent.*

Quomodo verò intelligi debeat, quòd ait, Romanos poësin didicisse
à Græcis victis, & post bella Punica, h. e. secundo jam geri cœpto,
meliùs intelligetur ex iis, quæ posthac dicam.

Hosce Latinos in duo tempora dispesco. Prius incipit ab urbis

Aa

incho-

*incunabulis, sequo extendit ad poësin quasi exstinctam, sepul-
tamque. Posterius incipit à poësi quasi ab Orco revocata: quod
factum quatuor abhinc seculis. Prioris temporis quinque sunt
ætates; puerilis, crescens, adulta, decrescens, decrepita. Prima
sub Regibus fuit, ac deinceps, usque ad finem primi belli Punici.
Quippe Romæ nec antiquissimis temporibus planè fuisse apu-
ros, arguunt hymni Saliarès, & alii, qui obtinuerè à tempori-
bus Numa Pompilii.*

Quintilianus lib. I, cap. xvi: *Versus quoque Saliarum habent carmen.
Quæ cum sint à Numa rege instituta, faciunt manifestum, ne illis quidem, qui
rudes ac bellicosè videntur, curam Musæ, quam illa recipiebat ætas, de-
fuisse. Satis indicat, fuisse versus, sed rudes & agrestes.*

— *quales olim vates Faunique canebant.*

Qualis eorum fuerit lingua, vel ex iis paucis possit intelligi, quæ ad-
ferimus lib. IV Oratoriarum Institut. cap. I, sect. VII, quæ est de ob-
solutis.

Etiã in legibus XII Tabularum interdicatur carmine malo.

Hoc est, cum carmine magico, ut quod incantabant fruges alienas;
quemadmodum ex Plinio constat lib. xviii, cum fascino, quod quis
alterius famam & vitam inquinaret: ut quod est Cicero lib. IV de
Rep. Arnobius lib. IV. Augustinus ex Cicerone lib. I de Civ. Dei
cap. IX, ut Iurisconsultos veteres mittam. Verum his in locis carmen
non est iustum poema, sed cantiuncula.

Etiã vivendi præcepta carmine complectebantur.

Quod respiciens Tullius ait in secundo de Legg. *Discibamus pueri XII,
ut carmen necessarium.*

*Moris quoque erat, ut in conviviis vel assa voce, vel fidibus,
aut tibiis canerent, carmina in laudem majorum.*

* In assa.

Hinc Varro apud Nonium * ait in secundo de vita populi Romani:
*In convivio pueri modesti, nec cantant carmina, nec epulas, in quibus laudes
erant majorum, & assa voce, & cum tibis. Fidibus eadem de causa, in-
dicat Fabius lib. I, cap. XVII: Veterum quoque Romanorum epulis fides
ac tibiæ adhibere moris fuit. De carmine hoc in mensis cani solito etiam
loquitur*

loquitur idem Tullius ex Catonis Originibus, in 1 Tusc. Quæst. & libro de claris Oratoribus: verba ejus sunt *Carmina multis seculis ante suam ætatem in epulis esse cantata de clarorum virorum laudibus,*

Atque hac de puerili ætate: venio ad crescentem, siue quando justum etiam poema dari cæptum. Serò admodum Romani sacratissima, secretissimaque illa Musarum penetralia ingressi sunt: nec nisi Olympiadis CXXXV an. 1, siue primo post bellum primum Punicum anno: h. e. Urbis Condita 1514, quando Livius Andronicus primus fabulam docuit C. Claudio Centone, & M. Sempronio Tuditano Coss. ducentis annis antequam per Maronem & Horatium pœsis suam consequeretur perfectionem.

Cicero in Bruto: *Hic Livius primus fabulam C. Clodio Cæci filio, & M. Tuditano Coss. docuit, anno ipso antequam natus est Ennius: post Romam conditam autem quartodecimo * & quingentesimo, ut hic (Pomponius Atticus in Annalibus) ait, quem nos sequimur. Agellius lib. xvii, cap. xxi: Pace cum Pœnis factâ, Coss. Claudio Cembone, Appii Cæci filio, & M. Sempronio Tuditano, primus omnium L. Livius † Pœta fabulas docere Romæ † M. L. cœpit, post Sophoclis & Euripidis mortem annis plus fere centum, & sexaginta; post Menandri, annis circiter quinquaginta duobus. Adde, ccxxi ante excessum Maronis: qui Horatii mortem antecessit novennio.*

Livii hujus exemplum quinquennio post consecutus Cn. Nevius, qui bello Punico primo militavit, & ejus belli historiam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem anno Urbis 1519.

Agellius lib. xxvii, cap. xxi: *Eodemque anno (quingentesimo undevicesimo) Cn. Nevius Pœta fabulas apud populum dedit. Quem M. Varro in libro de Pœtis primo, stipendia fecisse ait bello Punico primo: idque ipsum Nevium dicere in eo carmine, quod de eodem bello scripsit. Cæterum Nevius etiamnum Pœtarum extremis temporibus belli Hannibalici, quo tempore & Plautus fabulas dabat. Hoc ita esse, liquet ex ipso, optante illis, ut prosperaret bellum hoc Punicum, quò victi Pœni luant poenas. Nevium autem tum fuisse, indicant versiculi isti * de eo in carcerem coniecto:*

Nam os columnatum Pœtæ inesse audiui barbaro,

Aa 2

Cui

* *Militæ
Gloriosæ æt.
2, sc. 2.*

Cui bini custodes semper totis horis accubant.

Dixi de istoc in Oratoriis Institut. lib. iv, cap. x, sect. i. Triennio ante pacem Pœnis redditam, excessit: quod fuit M. Cornelio Cethego, & P. Sempronio Tuditano Coss. Quicum & convenit tempus quod his verbis assignat B. Hieronymus in Chronico Eusebii: *Olympiade CXLIV Nævius Comicus Vice moritur, pulsus Româ factione nobilium, ac præcipue Metelli*. Est is annus, quo P. Scipio in Africam trajecit. Plura de Nævio dixi in opere de Historicis Latinis lib. i, cap. i. Ea repetere nihil attinet. Atque ex hisce videre est, cur etsi rudia quædam initia poësis fuerint mox à primo bello Punico: ob incrementum tamen illustre, quod mox cœpit bello Annibalico, Porcius Licinius scripserit ferius Poëticam cœpisse. Ejus hosce versus adducit Agellius lib. septimodecimo cap. ult.

Punico bello secundo Musa pinnato gradu

Intulit se bellicosam Romuli in gemem feram.

Cœpit verò hoc bellum anno Urbis Iō xxxvi, P. Cornelio Scipione, & Tito Sempronio Longo Coss. Pax data Pœnis anno Iō li, Cn. Cornelio Lentulo, & P. Ælio Pæto Coss.

Mortuo jam Nævio clarescere Romæ cœpit Quintus Ennius.

Eum ex Cicrone & Agellio, diximus natum anno Urb. Iō xiv, C. Mamilio Turrino, & Q. Valerio Faltone Coss. Quadragenarius in Sardinia vixit, atque istic M. Porcium Prætorem docuit Græcas literas: ut est apud S. Aurelium Victorem lib. de Viris illustribus cap. xlvii. Id fuit anno Urbis Iō l, L. Cornelio Lentulo, & P. Villio Tappulo Coss. Anno proximo, T. Quinctio Flaminino, & S. Ælio Pæto Coss. è Sardinia à Catone Romam est deductus. Cum lxvii annum ageret annalem xxi scribebat: ut ait Agellius lib. xvii, cap. xxi. Obiit verò Q. Marcio Philippo, & Cn. Servilio Cœpione Coss. ut ait Tullius in Bruto, & de Senectute. Quo tempore fuit septuagenarius: ut ex iis liquet, quæ de natali ejus antea adduximus. Id fuerit totis annis xiv post mortem Plauti. Hieronymus Ennii mortem refert uno anno post, quam Cicero facit; nempe non ad Olymp. clii annum iv, sed Olymp. cliii annum i. Sic enim ad eum annum scribit: *Ennius Poëta septuagenario major articulari morbo periit: sepultusque in Scipionis monumento; viâ Appiâ intra primum ab Urbe miliarium. Quidam ossa ejus Rudiam ex Ianiculo translata affirmant*. Alia etiam quædam de Ennio, quæ reponere nihil attinet, dixi lib. i de Historicis Latinis cap. i.

Isidem

Iisdem temporibus claruit P. Licinius Tegula; de quo dubium, idemne sit ac Licinius Imbrex, Poëta Comicus.

P. Licinius Tegula anno Urbis conditæ 10 LIV carmen scripsit à ter novenis virginibus decantandum, ubi antea factum ab Livio Andronico. Livius Patavinus lib. XXI: *Carmen præterea ab ter novenis virginibus cani per urbem iusserunt.* Et mox: *Carmen, sicut patrum memoria Livius, ita tum condidit P. Licinius Tegula.* Videri possit idem esse ac Licinius Imbrex, antiquus Comœdiarum scriptor. Siquidem Imbrex est incurvum genus tegulæ: unde Plautus Mostell. act. II, sc. VI: *Quod meas confregisti imbrices, & tegulas.* Quasi dicat imbrices, & tegularum alias. Gloss. Philox. *Imbrex, καλυπτῆς.* Itaque & Poëtam eundem censet Glandorpius in Onomastico Romano. De Imbrice sic Agellius lib. XIII, cap. XXI: *Licinius Imbrex vetus Comœdiarum scriptor, in fabula quæ Neera inscripta est, ita scribit:*

*Nolo ego Nearam te vocent, sed Nerienem;
Cum quidem Marti es in connubium data.*

Vbi ne in jambico prima sede sit trochæus, pro *Cum quidem*, malim *Quandoquidem*. Præterea ne sic sede tertia sit trochæus trajectis vocibus malim, *es Marti*. Vel hoc pacto: *Quandoquidem in connubium Marti es data.* Est verò hic Licinius ille, cui inter Comicos quartum locum tribuit Volcatius Sedigitus, apud eundem Agellium lib. xv, cap. XXIV:

Si erit, quod quarto detur, dabitur Licinio.

Ita legendus is versus è Mso. In Stephanicâ, claudicat versus ob defectum vocis *detur*. Quam habet etiam Lilius dialogo VIII. Meminit & hujus Poëtæ Cicero ad Atticum primo de Finibus, & libb. de Divinatione, ac Festus Pompejus in *Imbrex*, ubi hoc ait esse Comici nomen: item in *Obstium*: sed istic vocatur C. Licinius Imbrex. Fortasse igitur diversus sit ab illo Livii Licinio Tegula, qui ab eo *Publius* vocatur.

Fuere etiam tum Cæcilius Comicus, & M. Pacuvius Tragicus.

Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem.* Etatis illius ista fuit laus, *tamquam innocentiae, sic Latine loquendi; non omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium, & Pacuvium male locutos videmus.* De iisdem sic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo.

Olymp. CL, an. II, *Statinus Cæcilius Comœdiarum scriptor clarus habetur, natione Insular Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem*

lanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Ianiculum sepultus. De eodem sic Agellius lib. iv, cap. xx: *Statinus servile nomen fuit. Plerique apud veteres servi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comædiarum Poëta inclytus servus fuit: & propterea nomen habuit Statius. Sed postea versus est, quasi in cognomen: appellatusque Cæcilius Statius. In Cæcili fabulis Aſotus fuit: quod nomen & fabulæ suæ fecerat Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In iisdem Synaristulæ; teste Agellio lib. xv, cap. xv. Quomodo & è Græcis fabulam inscripserant Crates, ac Menander. Sed & alias plurimas fabulas: quarum nomina ac fragmenta collegit Robertus Stephanus. Quamquam verò Cicero, ad Atticum scribens, malum vocet Latinitatis auctorem: Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum.*

De Pacuvio sic in Chronico Hieronymiano: *Olymp. CLVI, an. III: Pacuvius Brundisius, Tragicæ scriptor, clarus habetur: vixitque Romæ, quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus prope nonagenarius diem obiit. Fuit vero Pacuvius ex sorore Ennii natus: qui avunculi vestigiis insistentes, artem Poeticam scenæ gloriâ fecit clariorem, ut ait Plinius lib. xxxv Hist. Nat. cap. iv. Fuit in fabulis ejus Orestes, sive Dulorestes. Meminere Festus ac Nonius. De eadem apud Ciceronem in dialogo de Amicitia sic loquitur C. Lælius: *Qui clamores tota cavea nuper in hospitibus mei, & amici M. Pacuvii nova fabula, cum ignorante Rege, uter esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, ut pro illo necaretur: Orestes autem ita ut erat, Orestem se esse perseveraret? Stantes plauderant in re ficta: quid arbitremur in vera facturos fuisse.* Acta Romæ anno Urbis Id c xxiv, C. Sempronio Tuditano, & M. Aquilio Nepotè Coss. Etiam in ejus fabulis *Epistola*: quomodo & Euthycles antea fabulæ nomen dederat ἀσώτης sive Ἐπιστολῆς.*

Pacuvio aliquanto junior Attius fuit; sic tamen, ut eodem aliquanto tempore fabulam docuerint.

Cicero in Bruto: *Attius iisdem Aedilibus ait, se & Pacuvium docuisse fabulam, cum ille, Lxxx, ipse xxx.* Conferamus cum istis, quæ Petrus Crinitus scribit lib. i de Poëtis Latinis, cap. v: *Pacuvius paulo senior fuit L. Attio, & in iisdem aedibus, ut refert M. Cicero, fabulæ docuere, paucis quidem annis interposuere. Videlicet Crinitum decipere corrupti Ciceronis codices; in quibus aedibus scriptum esset pro aedibus. Ex Aedilibus iis sine dubio fuit P. Licinius Crassus Mucianus, qui aedilis curulis fuit anno Urbis Id c xiv, C. Lælio Sapiente, & Q. Servilio Cæpione Coss. Est is, qui habuit rerum bonarum maxima & præcipua quinque;*

que; quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod Iurisconsultissimus, quod Pontifex Max. ut ex Sempronio Asellione Agellius refert lib. I, cap. XIII. Præterea, contra quam scribit Crinitus, neque hoc dicit Cicero, paucos fuisse annos interposito, inter tempus, quo Pacuvius prius, ac postea Attius doceret: sed scribit eodem anno docuisse: etsi Attius foret totis L annis junior. Adi & Agellium lib. XIII, cap. II: item Hieronymum in Chronico, num. MDCCC LXXVIII. Hujus verba sunt: *Olymp. CLX Lucius Accius Tragediarum scriptor clarus habetur natus Mancino, & Serrano Coss. parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit; a quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus. Inter alias fabulas Nuptias docuit; uti & Pomponius; ac Laberius: atque ante hos Diphilus rāpus, ut est apud Athenæum lib. VI. Docuit quoque Mercatorem, ut ex Varrone constat: credo Diphili & Philemonis exemplo, qui Εμπορον edidere. Attius hic familiaris fuit D. * Iunio Bruto Callaico, qui anno Urbis DCXXII Popillio Lanate, & P. Rutilio Coss. de Lusitanis, & Callaicis triumphavit, & templa a se ex manubiis consecrata Poëtæ Attii versibus exornavit: ut refert Cicero pro Archia, & in Bruto: item Valer. Maximus lib. VIII, cap. XIV.*

D. non A.
ut corrupte
est in Velleji
libris.

Attilium quoque circa hæc tempora vixisse arbitror. Cujus Electram Suetonius adducit in Julio cap. LXXXIV.

Casaubonus tamen pro *Attilii Electra* reponit *Attii*: sed, ut agnoscit, contra omnium codicum fidem. Quod nolim factum: præsertim cum Electram Sophoclis ab eo Latine redditam clare dicat Cicero in primo de Finibus: ubi & Licinii de hoc Poëta judicium memorat. *A quibus, inquit, tantum dissentio, ut cum Sophocles vel optime scripserit Electram, tamen male conversam Attilii mihi legendam putem: de quo Licinius:*

Perreum scriptorem opinor; verum scriptorem tamen, ut legendus sit.

Sic Licinii verba in metrum redigi oportet; ut fiat sesquitrochaicus. Sunt qui legant, *verum exscriptorem tamen*: quia, ut præcessit, descripserit Sophoclem. Sed nihil opus mutato: cum sententia sit. Est scriptor durus, nec eo tamen non referendus in numerum scriptorum, cum legi mereatur. Videlicet versu Licinii judicium suum firmat Cicero, quia dixerat, etiam Attilium, etsi malum interpretem, sibi legendum videri. Ut vero Licinius *perreum* appellat, ita & *durissimum* Poëtam nuncupat Cicero ad Att. lib. XIV, epist. XXII. Tragicum istic nominari ait Lilius Gyraldus: quod est *πυρρὸν καὶ ἀνὰ δὲ τὴν ἀνὰ*. Tragicus tamen fuisse videri possit, quia argumentum de Electra Tragicum sit. Attamen,

Attamen, quæ ex eo Cicero citat ad Atticum scribens, quæ item adducunt Varro, & Macrobius, magis redolent sacum, quam Tragicum. Et, quod caput est, Volcarius Sedigitus, apud Agellium lib. xv. cap. xxiv. eum Comicum statuit, interque Comicos decem, locum ei tribuit sextum. Sed credo, Tragœdiam quidem Sophoclis verterit: in Comico verò argumento suo apte usus sit ingenio.

Vixit & Pacuvii Attique, Plautus. nempe extremis aliquot annis belli Punici secundi, sive Annibalici, ac proximis xvii.

Nec enim possum assentire B. Hieronymo in Chronicis: qui sic scribit ad an. i. Olymp. cxlvi. *Plautus ex Umbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annuam difficultatem ad molas manutarias pistorem se locaverat. Ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere. Is annus erat Urbis conditæ l. iv: quo Consules erant P. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Corra. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exscriptum ait Scaliger in Animadversionibus. Sed difficulter credo ita scripsisse Tranquillum. Nam annis post xxi. i. superfuisset, ex Cicerone cognoscimus, qui auctor est in Bruto, mortuum anno Urbis cl. lxxv, P. Claudio Pulcro, & L. Porcio Licino Cos. hoc est, Olymp. cxlx, an. i.*

Plauto vel par, vel suppar fuit Cn. Aquilius, Poeta Comicus, memoratur Varroni lib. v. de l. l. *Accensum solitum cicer, Boetia ostendit, (quam Comœdiam Aquilius esse dicunt) hoc verum:*

Vbi primum accensus clamavit meridiem.

Ac magni sane nominis fuerit, cum quædam ejus Comœdiæ tributæ fuerint Plauto, si eadem Varroni credimus. Qua de re sic Agellius lib. iii. cap. xii. *Præter illas unam & viginti, quæ Varroiana vocantur, quas circa a cæteris segregavit, quoniam dubiosæ non erant, sed consensu omnium Plauti esse censebantur, quasdam item alias probavit (Varro) adductus stylo atque faciliâ sermonis Plauto congruentis: easque jam nominibus aliorum occupatas Plauto vindicavit, sicut istam quam nuperime legimus, cui est nomen Boetia. Nam cum in illis una & viginti non sit, & esse Aquilii discatur; nihil tamen Varro dubitavit, quin Plauti foret.*

Puto & tum fuerit M. Acuticus, cujus erant quædam Comœdiæ, quæ Plauti Sarsinatis creditæ. Hac de re ita Varro libro de Comœdiis Plautinis: *Nam nec Gemini, nec Leones, nec Condalium, nec Anus Plauti, nec Bis conapressa, nec Boetia unquam fuit, neque adea Axiolus, neque Comorianes, sed M. Acutici.* Miror verò Varronem hic negare Boetiam esse Plauti, eamque M. Acutico tribuere, cum idem non dubitavit, quin

Plautina

Plautina foret, ut est apud Agellium. Eum vide lib. III, cap. III. Nisi forte duo fuerint Comici, quorum uterque scripserit Bœotiam. Miror quoque Varronem de Commonentibus abiisse à Terentio, cujus illud in prologo Adelphorum :

*Synapthnescontes Diphili Comœdia est,
Eam Commorientes Plautus fecit fabulam.*

Fuerit & circa hæc tempora Plautius Comicus : quando à Varro-
ne lib. de Comœdiis Plautinis (ut Agellius ait lib. III, cap. III) *scriptum est, Plautium fuisse quempiam Poëtam Comœdiarum. cujus quo-
niam fabulæ PLAUTI inscriptæ forent; acceptas esse quasi Plautinas, cum
essent non à Plauto Plautina, sed à Plautio Plautiana.*

Item tum claruit in Satyra Lucilius.

Pacuvio, & Accio, florentibus viguisse, docet Vellejus Paterculus lib. II, & Quintilianus lib. XVI, cap. XXI. Natus Lucilius Olymp. CLIII, ut apud Hieronymum in Chronico est ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. CLXIX Neapoli mortuum, anno ætatis XLVI, ac publico funere elatum. Magnus fuit magni Pompeji avunculus; ut testis est Porphyrio. Bello Numantino sub Scipione Africano militavit. Primus Satyræ induxit. In qua est magna usus libertate, si non nimia. Culpatum jam olim, quod Græca miscuerit Latinis. Vide Horatii lib. I, sat. X, & quæ istic interpretes annotarunt. Porro non indigni consideratione sunt octo de Lucilio versus, qui in aliquot Mssis codicibus vulgari ejus Satyræ initio præponuntur. Eos non apponam, quia ex Lambino peti possunt. Omnino sunt valde antiqui, quicquid dicat Lambinus.

Isdem temporibus summus honos Terentio fuit.

Nempe floruit medio tempore inter bellum Punicum secundum, ac tertium. Obiit verò decennio antequam tertium cœpit : quâ dere sic B. Hieronymus in Chronico Eusebiano : Olymp. CLV, an. III, Publius Terentius Afer Comœdiarum scriptor ob ingenium, formam, libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam antequam Adilibus venderet Cecilio multum se miranti legit. Quæ exscripsit è Tranquillo in Terentii vita. Rectene verò eum, cui recitatum, Cæcilium vocent, mox dicam. Ex eadem interim cognoscere est, quosdam putare juniorem : nempe æqualem P. Scipionis Africani minoris, & Lælii Sipientis. Vide Tranquillum in vita ejus Donato tributa : sed falso, cum in vitæ fine disertim dicatur, *Hæc Suetonius Tranquillus.* Quæ verba satis clarè docent consequentia de Terentio Libone, item de Comœdia, & Tragoedia esse

B b

alterius

alterius scriptoris: Donati puta, nisi malis Cornuti, vel Asperi.

Terentii Comœdiæ hoc actæ sunt ordine.

Anno Urbis Iō LXXXVIII, C. Sulpicio Gallo, & M. Claudio Marcello Coss. Andria est acta, M. Fulvio, & M. Acilio Glabrione ædilibus Curulibus. Ac prius iussus est Terentius recitare eam ædili Acilio: qui eam plurimum admiratus fuit. Apud Tranquillum in vita Terentii *Cæcilio* pro *Acilio* perperam legitur: erroremque eum secutus est Petrus Crinitus. Sed Cæcilius nobilis Poëta Comicus biennio ante decesserat, anno post Ennii mortem, L. Paullo 11, & C. Crasso Coss.

Anno Urbis Iō LXXXIX, T. Manlio Torquato, & Cn. Octavio Nepote Coss. Sexto Iulio Cæsare, & Cn. Cornelio Dolabella ædilibus Curulibus primum acta est Hecyra: sed avocatus ab ea populis introductis pugillum & funambulatorum spectaculo: ut ex prologo Hecyræ cognoscimus.

Anno Urbis Iō XCI, Ti. Sempronio Graccho, & M. Iuventio Thalna Coss. L. Cornelio Lentulo Lupō, & L. Valerio Flacco ædilibus Curulibus acta est Heautontimorumenos Terentii.

Anno Urbis Iō XCIII, M. Valerio Messalla, & C. Fannio Strabone Coss. L. Postumio Albino, & L. Cornelio Albino ædilibus Curulibus, actæ sunt Terentii Eunuchus, & Phormio, sed illa Megalensibus, hæc Romanis ludis.

Anno Urbis Iō XCV, L. Anicio Gallo, & M. Cornelio Cethego Coss. à filiis L. Æmilii Paulli dati sunt ludi funebres: quibus Adelphi dati sunt. Eopse anno, secundò ab iisdem data est Hecyra: sed neque tunc peragi potuit propter gladiatorum expectationem: ut ipse indicat Poëta. Ergo eopse anno ab ædilibus Q. Fulvio Nobiliore, & L. Marcio Censoribus, tertium data, ac tum peracta est.

Creditus vero Terentius adjutari in Comœdiis ab C. Lælio, qui postea dictus Sapiens, & P. Cornelio Scipione Africano Æmiliano. Horum prior fuit filius illius Lælii, qui familiaris Africano erat superiori: ipse itidem familiaris Scipioni Æmiliano: vir ingenio doctrinæque polens poëti etiam & oratoriæ egregius, Diogenis Stoici in adolescentia, posteaque Panætii auditor. Scipio autem Æmilianus, usque adeo familiaris fuit Poëtæ, ut Valgius, & Memmius scripserint eum, Scipionis fabulâ edidisse pro suis. Adjutum se ab duobus illis nec ipse negat, partim quia sic erat, partim quia non ingratum iis hunc esse rumorem sciret. Vide Poëtam ipsum in prologo Adelphorum, & Tranquillum in Poëtæ vita.

Anno Urbis Iō CXV, Cn. Cornelio Dolabella, & M. Fulvio Nobiliore Coss. Terentius à nonnullis esse in Arcadia mortuus dicitur. Sue-

tonio

tonio in ejus vita testante. Marianus Scotus, nescio quos secutus auctores, in Achaia mortuum ait quadriennio post: nempe anno 10 xcix, P. Cornelio Scipione Nasica 17, & M. Claudio Marcello 11 Coss.

Terentii aetate fuerunt Quintus Fabius Labco, & M. Popilius Consulares viri, ac Poeta.

Quos Santra à Terentii intelligi putabat, cum loquitur de iis, à quibus in scribendo adjutaretur. Auctor Suetonius in vita Terentii Donato perperam tributa.

Luscius, Poeta Comicus, Terentii æqualis. Fabulam docuit Thesaurum: cujus argumentum adfert Donatus in Eunuch. Est is cui Volcarius Sedigitus in censione Comitorum nonum dat locum, hoc versu:

Nono loco esse facile facio Luscium.

Ait Gyraldus, eam domum, quæ publice ædificata fuit Antiocho regis filio obsidi, postea Poetæ Luscii fuisse. Sed apud Alconium*, qui id ex Attici hausit annalibus, non Lusci legitur, sed Lucii, ut habet editio Haganoensis an. c10 10 xxxv; vel Lucili Poeta: sicuti est in optima Hottomanni editione. Et verisimilius posterius hoc, quia Lucilius fuit eques Romanus, magnus Pompeji avunculus; ut tantæ ædes ei magis convenerint. Qui Poetam hunc non Luscium vocant, sed Lucium: falluntur: quia hoc Lucius est prænomen: sed Luscius gentilitium. Nam & L. Luscius Ocrea Senator fuit, de quo Cicero pro Q. Roscio: & L. Lucio, centurio Syllanus, de cujus damnatione Alconius ad orat. in toga candida contra L. Anton. & L. Caril. competitores.

Etiā tam floruit Turpilus Comicus.

Qui, ut ex Tranquillo in Chronicis Hieronymus refert, senex admodum Sinuesæ mortuus Olymp. clxix, quæ ipsa excessisse Lucilium dicebamus. Turpili Thrasyleontem citat Nonius. In hac fabula secutus est Menandrum: ex cujus Thrasyleonte quædam citat Arpocratio. Turpili Fugitivos ac Leucadiam laudant Varro, Nonius, alii. Eam fecerat exemplo Alexidis, cujus Ἀδωνιδίαν ἢ Δεγενέται citat Athenæus lib. 111. Idem transtulit Alexidis Demetrium, Ex ea sunt ista apud Nonium: *Antea si stabat aquila, aut anser, inopia Erat piscari.* Hæc, ut Casaubono† observatum, sunt expressa ex his Alexidis:

Πρότερον μὲν εἰ πιδόσειε βαρῖρας, ἢ νότος.

Ἐν τῇ θαλάσῃ λαμπερός, ἡ δὲ σὺ ἐνὶ νῆϊ.

Anno Urbis 10 cxxv, ac deinceps claruit C. Lucilius, eques Romanus,

* *Vallejus*
lib. 2.

† lib. 2.

manus, Africano Æmiliano, sub quo ad Numantiam militavit*, ac C. Lælio, & Persio familiaris. Patria ei Sueſſa Pometia, Auruncorum oppidum: unde *magnus Aurunca alumnus* dicitur Iuvenalis ſat. 1. Natus Olympiade CLVIII; ut eſt in Chronicis Hieronymi. Planè verifiſimile eſt, per hunc Poëtam Luciliam familiam factam eſſe Senatoriam, quod cenſet Sebaſtianus Corradus. Sanè Lucilia mater Cn. Pompeji Magni Senatoria ſtirpe prognata fuit: ut eſt apud Vellejum †. Hæc verò patrum habuit Lucilium Poëtam: itidem Luciliam dictam, ſororem Poëtæ Lucilii: ut Lucilius Cn. Pompeji fuerit avunculus magnus: ſic ut eſt apud veterem Horatii interpretem, lib. 11, ſat. 1. Atque ibidem propter natales hoſce Lucilii fatetur ſe Horatius infra Lucilii genus eſſe. *Satyra primus inſignem laudem adeptus*: ut eſt apud Quinſtilianum lib. x, cap. 1. Idcirco *primus condidiſſe, ſtyli naſum* dicitur Plinio in Præſat. Hiſt. nat. Etiam Comœdiam reliquit, ut eſt apud Porphyriionem in artem Poët. Horat. *Nummulariam* appellat Fulgentius de Priſco ſermone. Etiam ejus Epodos hymnos citat Nonius in *Eugium*. In Hieronymi Chronico legas Olymp. CLIX, Neapoli mortuum annos natum XLVI, & publico funere elatum. Fragmenta ex triginta ejus Satyrarum libris collegit notisque illustravit, Franciſcus Douza ſani filius.

Olymp. CLXIX, an. 11: *M. Furius Poëta, cognomento Bibaculus, Cremonæ naſcitur*: ut eſt in Chronico Hieronymi.

Eadem Olympiade an. 111, h. e. anno ab V. C. ſexcentefimo quinquageſimo Conſules fuere C. Marius 14, & Q. Lutatius Catulus: quorum hic Poëta fuit, ut liquet ex verſibus ejus in primo de Nat. Deorum, & Agellii lib. XIX, cap. 19. Sunt verò impudici: eoque à Plinio etiam inter laſcivos Poëtas reſertur lib. v epistoſa ad Ariſtonem. Vide quæ diximus lib. 1 de Hiſtoricis Latinis, cap. 19.

Eodem tempore floruit A. Furius Antias: quippe Q. Catuli, de quo proximè dictum, familiaris: ut oſtendunt hæc verba Ciceronis in Bruto: *Ex eo libro, quem (Q. Catulus) de conſulatu, & de rebus geſtis ſuis conſcriptum miſit ad A. Furium Poëtam familiarem ſuum*. Veterem Poëtam vocat Agellius. Macrobius verò in VI Saturnalium oſtendit, multa ab eo mutuatum eſſe Virgilium. Alius ab eo M. Furius Bibaculus; de quo inferius dicitur.

Fuere iſſdem temporibus, C. Titius, Poëta Tragicus, & imitator ejus Afranius, qui in Togatis, & Atellanis excelluit.

Cicero in Bruto: *Ejuſdem fere temporis fuit eques Romanus C. Titius; qui, meo judicio, eò perveniſſe videtur, quo potuit fere Latinus Orator ſine Græcia*

Græcis literis, & sine multo usu pervenire. Hujus orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum urbanitatis habent, ut pene Attico stilo scriptæ esse videantur. Easdem Tragedias satis quidem ille acutè, sed parum tragicè transtulit. Quem studebat imitari, L. Afranius Poëta, homo perargutus, in fabulis quidem etiam, ut scitis, disertus. Afranium hunc fuisse Terentio juniorem iste ejus versus ostendit, honoris sanè plenissimus:

Terentio non similem dices quempiam.

De eodem est hoc Horatii in Arte:

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro.

Menandro inquit, quia Comicus Comici sibi proposuit exemplum. Velleji etiam Paterculi est lib. 1: *Dulcesque Latini sermonis facetiæ, per Cæcilium, Terentiumque, & Afranium, suppari etate florerunt.* Etiam Quintilianus est lib. x, cap. 1; *Togatis excellit Afranius.* Quam insulsum igitur apud Agellium est judicium Volcatii Sedigiti de decem Comicis, ubi Afranium ne nominat quidem, cum meminerit etiam Attilii, qui Ciceroni *durissimus* fuisse dicitur, eoque & Licinio *ferreus* est vocatus. Fallitur vero Antonius Delrius, cum & Afranium in Tragicis recenset. In egregio hoc Poëta nihil æquè culpandum, quam mores. Unde Quintilianus loco ante memorato: *Vitam non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus.* Pertinet eodem hoc Aufonii * de pathico Philoctetæ morbo, deliciarum Herculis:

* epigr. 70.

*Præter legitimi genitalia fœdera cœtus
Repperit obscenas Veneres vitiosa libido,
Herculis hæredi quam Lemnia suavit egestas,
Quam toga facundi scenis agitavit Afrani.*

Alii quoque partem iisdem, partim secutis fuere temporibus, qui ad crescentem pertineant ætatem. Alii item in lucem tum editi, penes quos pœsios postea principatus fuit. Claruere autem Novius, & Pomponius, Atellanarum scriptores, Titus Quintilius Atta, Togatarum scriptor.

Eusebii verba adferam.

Olymp. CLXXI: Titus Lucretius Poëta nascitur: qui postea amatorio poculo in furorem versus, cum aliquot libros per intervalla insanie scripsisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit, anno ætatis quadragésimo-quarto. Hæc ille. Ad idem tempus refero Q. Novium, Atellanarum scriptorem: cujus complura à Nonio Marcello adducuntur. Nam par ei, vel suppar Pomponius, suppar Mummius: de quibus sic Macrobius lib. 1 Saturn. cap. x: *Mummius post Novium, & Pompo-*

nium, diu jacentem artem Atellaniam suscitavit. De Pomponii verò ætate sic Eusebius Olymp. CLXXIII, an. I, L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor clarus habetur. Fuisse vero Pomponium inter Novium, & Mummium; colligo ex Macrobbi lib. I, cap. x. Verba jam attulimus. Fabulam scripsit Adelphos; ut & Terentius, ac è Græcis Menander, & Hægesippus. Item fecit Aleones: quibus videtur expressisse *κωμῶτας* Alexidis. Diversus planè est à Pomponio consulari Poëta: de quo in Caji, & Claudii Cæsarum temporibus dicam.

Fuit & tum L. Plotius, qui teste Tullio, carus fuit C. Mario, quia gesta sua ab eo celebrari posse arbitraretur.

Sequitur apud Hieronymum.

Olymp. CLXXIII, an. II, C. Valerius Catullus, scriptor Lyricus, Verone nascitur.

Vbi pro *Lyrico* malle epigrammatum scriptorem dixisset. Vide quæ de Catullo hoc dicam ad Olymp. CLXXX, an. IV.

Olymp. CLXXII, an. III, five anno Urbis ID CLXIV, L. Iulio Cæsare, & P. Rutilio Lupo Coss. ædilis curulis fuit C. Iulius Cæsar Strabo, ut eum Paterculus, & Tranquillus vocant. Orator fuit, sed minimè vehemens, sed ut Cicero ait in Bruto, *nemo lepore, nemo suavitate conditior*. Atque ut ibidem subjungit, *ex ejus Tragædiis lenitas sine nervis perspicui potest*.

Olymp. CLXXII, anno IV, five ab V. Cond. an. ID CLXV, Cicero vertit Aratum: nempe anno ætatis XVII: unde id à se, admodum adolescentulo factum ait lib. I I de Nat. Deor. Etiam Cicero tum, vel circa id tempus, nempe dum apud Scævola juri operam daret, carmine tractavit res gestas municipis sui Marii septies consulis. De quo opere Scævola dicebat, *Canesceat seclis innumerabilibus*. De hoc labore ejus dixi lib. I Histor. Latin. cap. XI. Fecit & de consulatu suo carmine libros tres; ut dicam Olymp. CLXXX.

L. Cornelius Sylla, Imperator Romanus, scripsit *παρωχὰς Κωμῶν* † *διὰ τῇ παρῳίῳ φωνῇ* †, ut ait Athenæus lib. VI. Atque idem inibi ex Nicolai Damasceni historiarum lib. XXVI narrat, usque adeo delectatum fuisse mimis ac *γελοίοποιῳ* *, ut iis agri publici multa donaret jugera. A Plutareho in ejus vita narratur etiam versus fecisse, cum Athenas obsideret. Quod fuit Olymp. CLXXIII, an. III.

† *Satyrical Comædies, patria five Romana lingua. ridiculis.*

Olymp. CLXXIV, an. III: P. Terentius Varro vico Atace in Provincia Narbonensi nascitur: qui postea XXX annuum agens Græcas literas cum summo studio didicit. Vide Olymp. CLXXXIII, an. II:

Olymp. CLXXV: Titus Quinctius Atta scriptor Togatarum Romæ moritur: sepultusque viâ Prænestina ad miliarium secundum.

Perpe-

Perperam pro eo, quinario omisso, apud Gyraldum legas Olymp. CLXX. Meminit præter Grammaticos Horatius. Sequitur deinde apud Hieronymum.

Olymp. CLXXVII, an. III, (ut est apud Hieronymum) *Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur Pompejo & Crasso Coss.* Similiter planè Donatus live alius, in Vita Virgilii. Est is annus Urbis conditæ IO C LXXXIV, quo Cicero Verrem repetundarum postulavit. Vide de eodem Olymp. CLXXX, an. III.

Eodem anno, nempe Pompejo, & Crasso Consulibus, creditur decessisse T. Lucretius. Quod si est obierit anno ætatis XXVI. Nam natus Olymp. CLXXI, an. II, ut superius diximus, h. e. an. Urbis IO C LIX. De mortis genere ex Hieronymo dictum ad Olympiadem proximè memoratam.

Dedicavit Lucretius poemam suam C. Memmio, Lucii filio, viro doctissimo, ac iisdem cum Lucretio præceptoribus uso. Is post malè obitam Bithyniæ præturam à Iulio Cæsare accusatus, sed à iudicibus ut videtur, absolutus, postea accusatus fuit ambitus, & licet à Cicerone defenderetur, condemnatus, in Græciam exulatus fuit. Non modò Orator fuit, de quo Cicero in Bruto, sed etiam Poëta; sed parum severus: unde de eo Ovidius in II Tristium:

*Quid referam Ticiæ, quid Memmi carmen, apud quem
Nomen adest rebus, nominibusque pudor?*

Etiam ut in poemâ durior reprehenditur apud Agellium lib. XIX, cap. IX.

Olymp. CLXXVII, an. IV, five anno V. C. IO C LXXXV, cum Cæcilio Metello Cretico Consul fuit Q. Hortensius, qui cum de Eloquentia cum Cicerone certamen fuit. Præterquam quòd summus fuerit orator, idem etiam scripsit poemata: sed lasciva, ut ex Ovidio in Elegis scimus, & Agellio lib. XIX, cap. IX.

Olymp. CLXXIX, an. II, five Urbis Conditæ an. IO C XCI, Consul fuit M. Cicero: cujus tempore florere M. Valerius Cato, & M. Furius Bibaculus. Cato reliquit Lydiam, & Dianam. Vide, quæ de eo in illustribus Grammaticis retulit Tranquillus. Atque ibidem de eo versus legas Furii Bibaculi. Vti & hoc in Orbilium Grammaticum:

Orbilio ubinam est literarum oblivio.

Eiusdem Furii est:

Iupiter hibernas canâ nive conspuit Alpes.

Dura sanè tralatione: unde Horatius *παρωδῶν* ait lib. II, sat. V.

Furius hibernas canâ nive conspuit Alpes.

Diximus de hoc in Oratoriarum Institutionum lib. IV, cap. VI, sect. X.
Porro

Porro proximè ante versum adlatum præmiserat Horatius :

— *Seu pinguis tentus omafo.*

Vnde cognoscimus Furium hunc fuisse obesum, & vilibus se obsoniis solitum explere. Vtunque verò eum rideat Horatius, fuisse tamen Poëtam non malum & eo colligimus, quod sæpius eum imitatus sit Virgilius : ut tradit Macrobius lib. vi Saturn. cap. i. Vbi legas ex vi Annal.

Quod genus hoc hominum Saturno sancte create ?

Et primo :

Interea Oceani linquens Aurora cubile.

Et decimo :

Rumoresque ferunt varios, & multa requirunt.

Ac ibidem :

Confirmat dictis simul, atque exsuscitat acres

Ad bellandum animos, reficitque ad prælia mentes.

Agellius quoque ex eo hæc adducit lib. xviii, cap. x :

Sanguine diluitur tellus, cava terra lutescit.

Omnia noctescunt tenebris caliginis æræ.

Increscunt animi, virescit vulnere virtus.

Sicut fulca levis, volitat super æquora classis.

Spiritus Enyorum virides cum purpurat undas.

Quo magis in patriis possint opulescere campis.

Vt Catullum, sic Bibaculum contumeliosa in Iulium Cæsarem carmina scripsisse, Suetonius, & Tacitus, sunt auctores. Est vero hoc Furius diversus à Furio Antiato, de quo dictum Olymp. clxix. Adi & quæ attuli in Historicis Latinis lib. i, cap. xii.

Ciceroni æqualis, ut notum, T. Pomponius Atticus : cujus vitam elegantissime descripsit Cornelius Nepos. In ea legas : *Attigit quoque poetice, credimus, ne ejus expertus esset suavitatis. Namque versibus, qui honore rerumque gestarum amplitudine ceteros Romani populi præstiterunt, exposuit : ita ut, sub singulorum imaginibus, facta, magistratusque eorum non amplius quaternis, quinque versibus descripsisset. quod vix credendum sit, tantas res tam breviter potuisse declarari.* Obiit annos natus Lxxvii C. Domitio, & C. Sosio Coss. h. e. anno Urbis lcccxxi, anno uno ante Antonium cum Cleopatra ab Augusto victam. Plura de eo diximus in Historicis cum Græcis, tum Latinis.

Olymp. clxxx, an. ii, Cicero conjectus est in exilium : ante quod tempus jam tres libros scripserat versibus de consulatu suo : sed, postquam ab exilio rediit, limavit, ac publici juris fecit. Quæ de re diximus in primo de Historicis Latinis, cap. xi. De versu ab eo Arato egi

Olym-

Olympiade CLXXXI. Vbi & de Mario septies Consule : cujus res gestas itidem carmine exaravit.

Quincti Ciceronis versus xx de XII signis hodieque supersunt in veterum poematis *.

Olymp. CLXXX, an. III, ut est apud Hieronymum in Chronicis, *Virgilius Cremonæ studiis eniditur*. Est is annus Urbis DCXCVI, quo Consules fuere Gabinii, ac Piso, Ciceroque in exilium eiectus.

Olymp. CLXXX an. IV, ut Hieronymus, inquit, *Catullus trigesimo ætatis anno Romæ moritur*. Nempe Lentulo, & Metello Coss. quibus Cicero ab exilio revocatus.

Catulli ætate fuere tres hi mali Poætæ Cæsius, Aquinius, & Suffenus. Vnde ipse, cum Saturnalibus à Licinio Calvo accepisset quosdam ineptos Poëtas, quos ille à Sylla litatore accepisset; dicit se simili mercede velle eum remunerari.

*Nam si luxerit, ad librarium
Curram scrinia. Cæsius, Aquinos,
Suffenum, omnia colligam venena,
Ac te his supplicis remunerabor.*

Cæsi est versus iste, sane ineptus :

Hæc res ad te scriptas Luci misimus Ali.

Aquini, ut mali Poætæ, meminit Tullius in Tusculanis. De Suffeno est epigramma Catulli ad Varum. Nec enim Muretum audio, qui Fufenum legit.

Isdem ac Cicero temporibus claruit Varro : sed Cicerone paullo antiquior fuit. De natali enim Varronis sic Hieronymus in Chronico ad Olymp. CLXVI, an. I : *M. Terentius Varro Philosophus, & Poëta nascitur*. Id sit anno Urbis DCXXXVIII. Ac postea ad Olymp. CLXVII, an. III ait : *Cicero Arpini nascitur, matre Helviâ, patre equestris ordinis ex regio Volscorum genere. Cn. Pompejus Magnus oritur*. Hoc sit anno Urbis DCXLVIII. Vt Varro decennio antecesserit Ciceronem ac Pompejum. Ac sub Pompejo idem inter duces fuit bello adversus piratas, coronaque rostrata ab eo donatus. Hoc fuit Olymp. CLXXVII, an. II, sive Urbis conditæ an. DCCLXXXVI, quo Consules erant C. Calpurnius Piso, & M. Acilius Glabrio. Tum Varro annorum erat quinquaginta : Pompejus, ac Cicero, quadraginta. Quam verò Ciceroni fuerit amicus, præter alia ostendit, quòd uti Varro Ciceroni libros de L. E. dedicavit : ita Cicero ad Varronem misit libros Academicos : ut de compluribus ad eum epistolis taceam. Ex variis Varronis poematis fragmenta supersunt, præcipuè ex satyris, Menippeis. Habes & varia ejus epigrammata in Appendice Virgiliana, quam Scaliger collegit :

Cc

item

* Collectio-
nis Pithæ-
na p. 89.

item in Collectione Epigrammatum veterum, quæ prodiit curâ Petri Pythœi. Sedulò verò distinguendum inter duos Varronem, hunc togatorum doctissimum, illum patria Atacinum: quorum poëmata vides à multis confundi: quandoque etiam à Lilio Gyraldo, ut in isto Atacini:

*Marmoreo Licinus tumulo jacet, ac Caro parvo,
Pompejus nulla: credimus esse Deos?*

Vitam Varronis scripsit M. Vertranius Maurus: sed satis jejunè. Non inserit operam, qui majoris sit eruditionis atque industriæ, si melius mereri hac parte volet de doctissimo, si non Græcorum quoque, saltem Romanorum.

Hæc Hieronymus. Ex iis verò, quæ de Catullo, ac Marone, proximè diximus, liquet Poëtice magis, quàm verè, scribere Martialem:

Sic forsitan tener ausus est Catullus

Magno mittere passerem Maroni.

Vbi per passerem *αὐτὸν* intelligitur totum poëma: nempe ab initio, quia primum epigramma foret de passere. At nunquam Catullum Maroni sua misisse, liquet ex ætate Virgilii, quam diximus. Idcirco Martialis addidit *forsan*. Sic deinde pergit Hieronymus:

Olymp. CLXXXI: *Virgilius sumi à togâ Mediolanum transgreditur, & post breve tempus Romam pergit.*

Anno sanè XVII sumi hanc togam in Virgiliana Donati vitalegas. Atque hoc etiam arguit, non ejus tum ætatis fuisse Maronem, ut ei Catullus sua mitteret carmina.

Ejusdem Olymp. CLXXXI, anno I I I, sive Urbis conditæ anno I c c c, claruit Dec. Laberius. Eo quippe anno scripsit Cicero epistolam Trebatio, quæ exstat in sexto epistolarum: ubi ait, si non augeat rem suam apud Cæsarem, satius esse ut Romam revertatur, ne vacuus rediens rideatur à Laberio, & Valerio. Nempe eo respicit, usque adeò esset dicax. Laberii hi mimi ab Agellio memorantur, Rector, Salinator, Scripturæ: à Charisio autem hi: Aquæ, Aries, Augur, Cæculi, Crevus, Tuscus: à Nonio Annales, Aquæ caldæ, Aulularia, Belbum, Calli, Carcer, Catularium, Centenarium, *Χαῖπε*, Cithera, Compitalia, Croppium, Finalia, Fullonica, Imago, Lacus Avernus, Macchus, Nuptiæ, Panilica, Paupertas, Primum, Sedigitus, Sorores, Tucça, Tuscus, Virgo. Elegantissimos versus, quos fecit à Publio Syro victus, apud Macrobius habes in Saturn. Nec tamen multum placuit Horatio: quemadmodum indicant hæc verba sat. ult. lib. I I:

Nec tamen hoc tribuens, diderim quoque cætera: (de Lucilio sermo est) nam sic

Es

Et Laberi mimos, ut pulcra poemata mirer.

De morte ejus dicam Olymp. CLXXXIV.

Hiscæ etiam temporibus claruit Albinus, non quidem A. Posthumus Albinus, qui Consul fuit anno I c r i, cum L. Licinio Lucullo, ac res Romanas Græcè scripsit: sed alius, qui res Romanas carmine cecinit Latino. Hic enim scripsit post maximas res à Pompejo gestas: ut indicant tres hi versus ex primo rerum Romanarum libro adducti à Prisciano lib. vii:

Ille cui ternis Capitolia celsa

Sponte Deum patuere, cui freta nulla repostos

Abcondere sinus, non tuta mœnibus urbes.

Quæ intelligenda de triplici Pompeji victoriæ ex tribus mundi partibus, ex Africa de Iarba, ex Hispania de Sertorio, ex Asia de Mithridate, ac piratis. Hosce duos Albinos, quos Gesnerus confundit, distinximus etiam in opere de Historicis Græcis lib. i, cap. xx, & de Historicis Latinis lib. i, cap. vi.

C. Helvius Cinnæ Smyrnam scripsit, poema obscurum ac difficile, quod interpretatus Crassitius Grammaticus. Vnde illud epigramma:

Vni Crassitio se credere Smyrna probavit.

Desinite indocti connubio hanc petere.

Soli Crassitio se dixit nubere velle:

Intima cui soli nota sua exstiterint.

Etiam tetrastichon ejus de Arati poemate descripto in malva apud Isidorum habemus.

C. Licinii Calvi est illud in Cn. Pompejum:

Magnus quem metuunt omnes digito caput uno

Scalpit. Quid credas hunc sibi velle? Virum.

Dixi de hoc epigrammate lib. iv Institutionum Oratoriarum.

Macer, ab scriptore *Βοτρυχίων* diversus Iliacæ scripsit, sed Homero præterita. Vide Scaliger, ad Euseb. * p. 157.

C A P V T I I.

De temporibus, quibus maximè viguit pœsis
apud Romanos.

Atque hætenus de ætate pœsis crescente. Nunc ad ævum
adventum, quam incipimus à Iulii Cæsaris dictatura, quan-
do claruit Catullus: terminamus verò in mediæ Tiberii prin-

cipatu: sub quo & Ovidius decessit. Dicam de iis, qui interea floruerunt. Quales Laberius, Publius Syrus, Cornificius.

Exsequar de singulis. Cæsar *μοναρχίαν* imperii rapuit Romani Olympiadis CLXXXI I I, an. I.

Iplum verò Iulium non summo modo Imperatorem fuisse, sed egregium quoque Oratorem, ac Poëtam, cognoscere est ex veteribus. In Terentium sex ejus versus hexametros refert Tranquillus in Terentii vita: quæ perperam tribuitur Ælio Donato. Suetonius in Iulio cap. LVI, ait reliquisse præterea poema, quod inscribitur *Iter*, & fecisse *dñm ab Vrbe in Hispaniam ulteriorem quarto & vigesimo die pervenit*. Postea subdit adolescentulum etiam fecisse Tragœdiam Oedipum: sed vetuisse Augustum publicari in epistola ad Pompejum Macrum, cui ordinandas Bibliothecas delegaverat. Tum etiam cum à piratis captus esset, carmine scripsisse, eaque prælegisse piratis auctor est Plutarchus. Quæ sanè magnum poësis amorem ostendunt. Est & ejus hoc distichum:

*Feltria perpetuo nivium damnata rigore,
Forte mihi posthac non adeunda, vale.*

Tum claruit Valerius Soranus, ut cognoscere est ex eo, quòd ejus, ut hominis familiaris, meminit M. Cicero in Bruto; quem ea ipsa Olympiade, qua Dictaturam invasit Cæsar, paullo ante mortem Catonis, conscripsit. Adferam ipsa Tullii verba: *Q. & D. Valerii Sorani, vicini, & familiares mei, non tam in dicendo admirabiles, quam docti & Græcis literis, & Latinis*. Ex Sorano hos versus adduxit Varro lib. de cultu Deorum:

*Iupiter omnipotens regum rex ipse, Deumque
Progenitor, genitrixque Deum, Deus unus, & omnes.*

Quæ dicta ex Stoicorum opinione. His enim unum est Naturæ numen, si mundum attendas universum. Sed multa sunt numina, quatenus variæ mundi partes replentur spiritu divino. Sed de istoc satis in opere de Theologia gentili.

Iulio Cæsari amicissimus fuit Cn. Mattius, vir, ut Gellius vocat, doctissimus, mimiamborum Poëta, Varroni, Agellio, Terentio Mauro, Nonio, & Prisciano, memoratus. Sed sæpius nomen est corruptum, ut mox planius fiet. Scripsit mimiambos suos seazonte Hipponacteo. Ex iis est istoc:

*Iam jam albicassit Phœbus & recedat,
Commune lumen omnibus voluptasque.*

Item illud:

*Quapropter edulcare convenit vitam,
Curasque acerbis sensibus gubernare.*

Aliaque

Aliaque apud Grammaticos. Præterea carmine reddidit Iliada Homeri, ut Odysseam multò antea Livius Andronicus. Plurculis hoc exemplis comprobatur Scaligero in iisdem Conjectaneis. Ex septimo Iliadis est istoc:

Dum dei vincenti præcepit victoria palmam.

Sed in editione Aldina pro *Cn. Martium* est *Trimatium*. Itaque Mariangelus Accursius vocat Poëtam *Trimatium*: idem ejus exemplo facit Elias Vinerus ad primum Ausonii epigramma. Imò Gyraldus in doctissima sua de Poëtis historia dialogo IV, memorat *Trimatium* inter Poëtas Latinos. Glandorpius quoque in Onomastico Romano *Trimatium* nuncupat. Quid memorem alios, antecedentium gregem incautè sequentes. Sed ecce apud Priscianum in septimo ex *Cn. Manlio* citatur istoc:

— *Celerissimus advolat Hector.*

Itaque & *Cn. Manlius Gyrardo* est in Poëtis Latinis. Sed apud Priscianum *Cn. Martius* legere convenit: ut liquet ex memoratis.

Etiam Nummius Crassus à Lilio reponitur in Poëtis, qui Iliada scripserint. Ex ejus operis lib. XXI I Priscianus in IX adducit, secundum codices quosdam:

Nam non convivi oculos ego deinde sopore.

In Mso nostro est *Ninnius Crassus*. Et profectò vel *Nunnius*, aut *Ninnius Crassus* dictus est, vel *Cn. Martius* rescribendum. Diximus de isto in tertio de Analogia cap. XXI. De *Ninnio* nunc etiam magis placet: eumque signavit Cilnius Mæcenas istoc ad Horatium Poëtam*:

Ni te visceribus meis Horati

Plas jam diligo; tu tuum sodalem

Ninnio videas strigoso rem.

* apud Suetonium in vita Horatii, à Nannio edita.

Vbi quidam libri *Mimo*, alii *Namio*: utrumque metro reclamante. Nempe *Ninnius*, ejusdem temporis Poëta, risus fuerit ob macilentiam: atque ed respexerit Mæcenas. Quamquam non ignoro legere aliquos, *Hinnio me vid. str.* *Hinnus* verò idem ac *hinulens*, sive *inulens*: de quo in Originum libris.

Iulii Cæsaris tempore claruit Hostius, qui bellum Istricum carmine descripsit. Vnde Macrobius existimat Maronem quædam hausisse. Pluræ de eo diximus lib. I de Historicis Latinis, cap. XVI.

Olymp. CLXXXIII, an. II, sive anno Urbis MCCVII, quo Cæsar bellum in Ægypto confecit, ac Pharnacen devicit in Ponto, Varro Atacinus, anno ætatis xxxv, Græcis dat operam literis: ut ex iis liquet, quæ superius dicebamus. Itaque ante non possit scripsisse libros quatuor Argonauticòs: in quibus Apollonii Argonautica ita expresse, ut

alieni operis non aspernandus interpret fuisse Quintiliano visus sit. Præterea verò belli Sequanici libros carmine conscripsit. Item Europam. Plura de eo diximus in Historicis lib, 1, cap. xvi.

Olymp. CLXXXIV, anno 11, post excessum Laberii, mimorum homines omnis penes P. Syrum fuit.

Qua de re sic Hieronymus.

Olymp. CLXXXIV, an. 11: Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Iulii Cæsaris interitum Puteolis moritur.

Publius Mimographus, natione Syrus, Romæ scenam tenes.

In Eusebio Scaligeri cædes Iulii Cæsaris refertur ad Olymp. CLXXXIV, an. 11: sed perperam, cum occisus sit an. 1. At mors Laberii, quæ contigit initio anni sequentis, pertinet ad an. 11. Nempe Olympias CLXXXIV, anno uno, culpâ puto typographi, iustum nunc tempus anticipat.

Eodem anno 11, Hirtio & Pansa Conf. nati duo Poëtæ inclyti Ovidius, & Tibullus. Sanè uterque se natum ait,

Cum cecidit fato Consul uterque suo.

Quod de aliis Coss. intelligi nequit.

Eospe anno, ut apud Hieronymum est, Cornificius Poëta à milibus destitutus interiit, quos sæpe fugientes galeatos lepores appellaverat. Huius soror Cornificia, cuius exstam insignia epigrammata.

Non dubium verò, quin idem sit Cornificius, ac obrectator ille Virgili, de quo in vita ejus apud Donatum. At non æquè apertum, idemne sit ac ille, de quo conqueritur Catullus in epigr. aut ad quem Ciceronis exstant epistolæ, vel cuius sunt Rhetorica ad Herennium, falsò attributa Ciceroni.

Ejusdem verò CLXXXIV Olympiadis, anno 111, ad Philippos perierit Brutus, & Cassius: nempe anno Urbis 1000 XII, M. Emilio Lepido, & L. Munatio Planco Coss. Post hanc Philippensem victoriam triumvirorum jussu veteranis agri sunt divisi trans Padum: sed Asinius Pollio, Alfenus Varius, & Cornelius Gallus, Virgilium præstitere indemnem: ut apud Donatum est in vita Maronis. His igitur, ut se gratum præstaret, Bucolica aggressus est, ed lubentius, quod argumentum antea susceptum difficultate deterreret; ut ipse indicat in Sileno.

Octavius Augustus, ut de eo ait Tranquillus in ejus vita cap. LXXXV, Poëticam summam attigit. Unus liber exstat scriptus ab eo hexametris versibus, cuius est argumentum, & titulus est Sicilia. Exstat aliter æquè medicus Epigrammatum, quæ fere tempore balnei meditabatur. Nam Tragædian ma-

gno

quo impetu exorsus, non succedente stylo, abolevit: quærentibusque amicis, quidnam Ajax ageret, respondit, Ajaxem suum in spongiam incubuisse. Hexastichon ejus mollissimum de se, & Fulvia adducit Martialis lib. xi, epigr. xxi. Sed non sunt Augusti in Virgilium versus, qui dicuntur.

C. Asinius Pollio Orator, ac Consularis (Consul fuit anno Urbis 1000 XIII) scriptor fuit Tragoediarum Latinarum, sive prætextarum: quas carmine scripsit jambico trimetro. Vnde Horatius sat. x, lib. ii:

— Pollio regum

Facta canit pede ter percusso. —

Atque idem od. i, lib. ii, quæ est ad hunc Pollionem:

Paulum severæ Musa tragoediæ

Desit theatri.

Nova, mirandaque ejus carmina etiam celebrat Maro Ecloga iii: ubi & Servius monet, Pollionem hunc Tragoediarum, & historiarum fuisse scriptorem. De Dalmatis triumphasse, ac octogenarium in villa Tusculana obiisse, ait Hieronymus in Chronicis. Varia ejus dicta celebrantur. Ut illud ad Augustum, rogantem, ut secum ad bellum proficisceretur Actiacum: *Mea in Antonium merita majora sunt: illius in me beneficia notiora. Itaque discrimini vestro me subtraham, & ero præda victoris.* Item cum Augustus in eum scripsisset Fescenninos: *At ego taceo: non est enim facile in eum scribere, qui potest proscribere.* Etiam ut Pollionis accepisse se ait Plinius: *Comm. ode agendo factum est, ut sæpe agerem: sæpe agendo, ut minus commode.* Nempe quia facile agendo amittitur bene dicendi facultas.

Cassius Severus Parmensis, unus fuit percussorum Cæsaris, ac sicuti ex iis primus poenas dedit Trebonius, ita postremus eorum Cassius iste: ut proditum Vellejo Paterculo, & Orofio lib. vi, cap. xix. Bruto Cassioque victis, secutus est Sex. Pompejum. Hinc Antonium, cujus legatus multa fortiter gessit: de quibus Plutarchus, & Appianus *. Antonio devicto Q. Varum misit Augustus, ad eum interimendum. Is cum studentem reperisset eum combussit cum scriniis, & libris, in quibus multa de parte adversa, (ut vehementis erat ingenii) acerbè admodum scripserat. Hinc sic de eo Horatius sat. x, lib. i:

— *Amet scripsisse ducentos*

Ante cibum versu, totidem cœnatus: Eurasci

Quale fuit Cassi rapido ferventius anni

Ingenium: capsis quem fama est esse, librique

Ambustum propriis. —

Aliorum tamen iudicium Varrum hunc è Cassi libris Thyestem Tragoediam

* lib. 5 bellorum civilium.

goediam abstulisse, ac pro sua edidisse: qua de re sic vetus Horatii interpretes in illud lib. i, epist. iv ad Tibullum:

Scribere, quod Cassi Parmensis opuscula vincat.

Hic (Cassius) aliquot generibus stylum exercuit: inter quæ opera elegi, & epigrammata laudantur. *Quintus autem Varus* ab Augusto missus, ut eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo, scrinium cum libris tulit: unde multi crediderunt, Thyestem Cassi Parmensis fuisse. Scripserat enim multas alias Tragedias. Verum non si Thyestæ autor non sit, eo hinc fuerit ablegandus. Nam, ut Fabius ait lib. x: *Cornelius Severus, etiamsi versificator, quam Poëta, melior; si ad exemplum primi libri bellum Siculum perscripisset, vindicaret sibi jure secundum locum.* Nisi pro *Siculum* hic rescribi debet civile: quæ conjectura est Iosephi Scaligeri in Animadversionibus Eusebianis. De ingenii verò vehementia quod diximus, etiam liquet ex Horatio & interprete veteri od. vi, lib. Epodon. Epistolam ejus ad Antonium citat Plinius lib. xxxi, cap. ii. Versus ejus de Orpheo in Brutiis repertos primus edidit Achilles Statius Lusitanus: fuisseque in Suetonium de claris Grammaticis Notis subtexit. Sed iis assentio, qui carmen id genuinum negant, ac tentandi gratia ab ipso Achille Statio scriptum arbitrantur. Alia etiam adferrem: sed malim adiri, quæ in Historicis Latinis dixi lib. i, cap. xxx.

Gracchus quoque Vario, de quo paullo ante dictum, æqualis, Poëta itidem Tragicus. Imò uterque Thyestem scripsit. Vnde Ovidius in ultimo de Ponto:

Cum Varius Gracchusque darent fera dicta tyranno.

Vbi per tyrannum signat Thyestem. Ex Gracchi Thyeste versum citat Priscianus in vi.

Codrus Poëta fuit, quo tempore Bucolica scripsit Maro. *Laudat Eclog. vii:*

Nymphæ, noster aror, Libethrides aut mihi carmen,

Quale meo Codro, concedite. Proxima Phœbi

Versibus ille facit.

Vbi sic Servius: *Codrus Poëta ejusdem temporis fuit; ut Valgius in Elegis suis refert.* At planè diversus ille Codrus sub Domitiano, Poëta infelix, qui Theseida scripsit: unde Juvenalis sat. i:

— *Vexatus toties ranci Theseide Codri.*

Maroni itidem æquales, sed infelices Poëtæ, Bavius, Mævius, Anser. De quibus Maro ipse in Eclogis: Servius cum alibi, tum in Ecl. vii.

Triumvirorum item temporibus, ac deinceps, fuit C. Rabirius, Poëta grandiloquus: usque adeo ut hac parte proximus à Virgilio crederetur. Descripsit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit

minit quoque Ovidius lib. iv, eleg. ult. — *Magnique Rabirius oris.* Pluribus de eo diximus in Historicis Latinis lib. i, cap. xxi. Vbi & aliquid dictum de satyra Rabirii, vel Rubrii, quam laudat Fulgentius Planciades.

Etiā tum claruit L. Iulius Calidius: ut indicat hic locus Cornelii Nepotis in T. Pomponii Attici vita: *Idem (Atticus) L. Iulium Calidum, quem post Lucretii, Catullique mortem, multo elegantissimum Poëtam nostram tulisse ætatem, verè videor posse contendere.* Obiit Atticus, ut ex eodem constat Nepote, Cn. Domitio Ahenobarbo, & C. Sosio Coss. hoc est anno I c c xxii. Id fuerit Olymp. clxxxix, an. i. Sed Catullus, post cuius mortem, claruisse dicit Nepos, obiit Olymp. clxxx, an. iv, ut antea diximus; hoc est, anno Urbis I c xciv.

Sequitur deinde in Chronico Eusebii.

Olymp. clxxvi, an. iii, *M. Bavius Poëta, quem Virgilius in Bucolicis notat, in Cappadocia moritur.*

Respicit illud in Eclogis,

Qui Baviū non odit, amet tua carmina Mævi.

In Mævium est Horatii lib. Epodon, od. x, qua navigationem ei adversam exoptat, ac *olentem* vocat, credo ob hircum nasorum pestem, ut vocat Catullus.

Etiā Paro à Gyrardo inter malos Poëtas, qui Maronem riserint, refertur. Movit eum vita Poëtæ à Donato scripta. Sed opinio hæc à librarii errore profecta, cum, ut aliis jam observatum, pro *Paro* quidam, ut etiā est in editione Rob. Stephani, legi debeat *παρρησιας*.

Olymp. clxxxviii, an. i: *M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur.*

An. ii: *Cornelius Gallus Foro-Julien-sis Poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno proprià se manu interfecit* *. At Maximiani sunt, quæ Cornelio Gallo tribuntur vulgo: etiā à Petro Crinito lib. de Poëtis, Rob. Titio lib. i locorum controversorum cap. xv, & Sebastianus Foxius lib. ii de Imitatione sive ratione Styli †: qui eum Tibullo & Propertio non inferiorem ait in carmine elegiaco. Quanto rectius Maximianum hunc Poëtam barbarum vocat Yvo Villiomarus adversus Titium, quem dixi. Et sanè in Mso nostro non Gallo, sed Maximiano attribuuntur. Plerique confundunt Cornelium Gallum, primum Ægypti præfectum, cui Publio esse prænomen potuit, & Ælium Gallum, præfectum tertium; inter quos Cajus Petronius fuit medius. Hunc ordinem observat Strabo lib. xvii *. Atque hic optime id nôsse potuit, qui Ælio Gallo amicus, ac familiaris fuit; ut ipse refert lib. ii †, & xvi ‡. In quo deceptus fuit Dio

* Similiter Donatus in vita Virgibi.

† fol. i.

* pag. 788, edit. Paris.
† pag. 1620.
‡ pag. 118, ejusdem edit.
† pag. 816.

D d

lib.

lib. LIII, ubi, post Cornelium Gallum proximè subjungit Ælium Gallum; huic verò Petronium: quæ planè adversantur non Straboni modò, sed etiam Fl. Iosepho. Plura de his annotavit Clarissimus Henricus Valesius annotationibus in lib. XVI I Ammiani Marcellini. Sed non video, cur ibidem dicat, ut à Casaubono, ita me quoque confundi duos Ægypti præfectos, Cornelium Gallum, & Ælium Gallum. Nam solum dico primum præfectum fuisse Cornelium Gallum, Virgilii amicum, cui Parthenius sua dicavit ἐρωλικό. Quæ verissima sunt. Nec enim Parthenius Gallum, cui sua inscribit ἐρωλικό, Ælium, sed Cornelium appellat.

C. Cilnius Mæcenas aliquem hic sibi locum deposcit, non modò, ut maximus Poëtarum fautor & patronus: sed etiam ob proprios versus: licet oratio ejus, & prosa & carmine foret mollis, ac κακόζηλος. Itaque Augustus Cæsar, ut Suetonius in vita ejus tradit cap. LXXVI, exagitat nonnunquam Mæcenatem suum; cujus μωροεργεῖς, ut ait, circinnos usquequaque persecutus, & imitando per jocum irrisit. Macrobius item lib. II Saturn. cap. IV: Augustus, quia Mæcenatem suum noverat esse stylo remisso, molli, & dissoluto, talem se in epistolis, quas ad eum scribebat, sapius exhibebat: & contra castigationem loquendi, quam aliàs ille scribendo servabat, in epistola ad Mæcenatem familiari plura in jocos effusa subtexnit: Vale mel gentium Medullæ, ebur ex Hetruria, laser Aretinum, adamas supernas, Tiberinum margaritum, Cilniorum smaragde, jaspis figulorum, berylle Porfennæ, carbunculum Italie, καὶ ἵνα σωτέμω πέντα, μάλα γμοῖ μαέχα- rum. Prout quidem verba ejus restituenda putavit Casaubonus. Rident & ejus dictionem Seneca, ac Tacitus. Quam verò dictione erat mollis, tam vita discinctus: quamquam (ut alibi ait Seneca) ingenium haberet virile ac grande. Et elegia in obitum ejus purgare eum adnititur, ab iis, quorum accusaretur. Versiculos quosdam Mæcenatis collegit Lilius: quibus adde carmen illud, quod est in Horatii vita à Tranquillo scripta. Superfunt ejus tres versus in Cybellen matrem*: item septem Glyconii de vitæ dulcedine†: tres Phalæcii ad Horatium, è vita ejus ad Tranquillum scripta. Item quinque alii in obitum Horatii.

Horatio, ut videtur, æqualis fuit Plotius Crispinus. Hic Stoicam sectam professus, atque idem Poëta; sed cujus versus numero forent multi, levis verò ponderis. Cum aliis in locis ejus meminit Horatius, tum sat. I, lib. I:

Iam satis est: ne me Crispini scrinia lippì

Compilasse putes, verbum non amplius addam.

Olymp. CXC, an. II: Virgilius Brundisii moritur, Sentio Saturnino, & Lucretio Cinna Consulibus. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab Vibemiliario sepeliuntur, titulo istiusmodi superscripto, quem moriens ipse dictaverat.

Mantua

* in Epigr.
vet. p. 4.
† pag. 39.

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc

Parthenope, cecini pascua, rura, duces.

Statuam Mantuæ constitutam Maroni ante hos annos ducentos Carolus de Malarestis, tanquam quæ nihil ad religionem Christianam pertineret, dejici curavit. Habeoque orationem Msam adversus Carolum iis temporibus super hoc exaratam, satis sanè acerbam: & tamen auctor ait, acerbius se scripturum fuisse, si tutum fuisset in eos scribere, qui possent proscribere. Nomen auctoris non apponitur: sed permixta legitur orationibus, libellisque Guarini, ac discipulorum, qui auctore magistro hujusmodi oneris aliquid suscipere solerent. Vt videri possit scripta ab ipso Guarino Veronensi, clarissimo sui temporis viro, vel saltem discipulorum aliquo. Et sanè indignus ille Carolus amore ac præconio fuit omnium eruditorum, qui Sirenophœnici Poëtarum non modo non adsurgeret, sed statuam dejectum iret positam in patria urbe, cui ille æternum decus attulisset. Priapeja quoque Virgilio attribui solent, cum nihil æquè ac tam impudici versus conveniant verecundiæ ac virginali ori Maronis, qui propterea Parthenias diceretur. Nec tamen repugnem, quo minus aliqua minùs inverecunda, fuerint à Marone. Sed tam dispar dictio satis docet esse à variis, ac de nonnullis esse Tibulli & aliorum constat. Non displicet eorum opinio, qui putant justu Mæcenatis à Virgilio collecta, & eo Maroni attributa. Quippe in Mæcenatis hortis erat sacellum Priapi, ubi Poëtæ versus suos, quos in ridiculi numinis honorem scripsissent, affigere solebant.

Anno cxc, *Varius & Tucca, Virgilii, & Horatii contubernales Poëtæ habentur illustres: qui Æneadum postea libros emendarunt sub eâ lege, ut nihil adderent.*

Horum L. Varius quantus fuerit Poëta ostendit istoc Horatii lib. 1, od. vi ad Agrippam:

Scriberis Vario fortis, & hostium

Victor, Mæonio carminis aliti.

Vbi videmus vocari Poëtam Mæonii sive Homerici carminis. Nam & universè aves, & εἰδικῶς cygni sæpe pro Poëtis sumuntur. Idem ad Augustum epistolâ lib. 11:

Dilecti tibi Virgilius, Variusque Poëtæ.

Item lib. 1, sat. vi:

— *optimus olim*

Virgilius, post hunc Varius, dixere quid essem.

Item epistolâ ad Pisones de Arte Poëtica:

— *Quid autem*

Cæcilio, Plautoque, dabit Romanus, ademptum

Virgilio, Varioque?

Omnino verò hic diversus est ab Varo illo, quem Maro celebrat Ecl. ix. Varus enim ille non Varius vocabatur. Nec Varium Maro uspiam laudat. Varius hic scripsit Tragœdias : sed imprimis celebratus Thyeſte : modò ea fabula non fuerit vel Maronis : de quo legas apud Donatum in Virgillii vita : vel Cassii Parmensis, quod tradit vetus Horatii interpres.

Alter erat Plotius Tucca : ut vocat Cornutus, vetus Persii interpres : qui de Tucetis loquens Galliæ Cisalpinæ, priùs ait dictum Tucetam, posteaque autem appellatum esse Tuccam.

Olymp. cxcī, an. i : Hieronymi quoque est : *Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur.*

Aliquid de eo diximus in Historicis Latinis lib. i, cap. x. De herbis scripserat : unde Ovidius in Tristibus * :

*Sæpe suas velucres legis mihi grandior ævo,
Quæquæ nocet serpens, quæ juvat herba, Macer.*

Vnde liquet scripſisse de avibus serpentibus, & herbis. Præterea verò cecinit *Ὠδὴ ἐπὶ ῥύμῳ* Homeri. Vnde idem † :

*Tis canis æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summæ Troica bella manu.*

Ideo *Iliacum Macrum* vocat idem Ponticorum elegia ultima. Plura de eo diximus in Historicis Græcis lib. i, cap. xvi.

Hodie exstat Æmilius Macer de herbarum virtutibus, cum commentariis Ioannis Atrociani editus Friburgi anno cō xxx. Viderat id poemā jam ante Raphael Volaterranus : sed valde fallitur, cū postquam de Macro, quem Ovidius laudat, ita scribit : *Opus autem de herbis ad nostram usque pervenit ætatem.* Verū hoc facili eo refellitur, quòd Macer, qui exstat, meminerit Plinii, qui non Augusti, ut Ovidius ; sed Neronis, & Vespasiani temporibus claruit. Atque hæc agnoscit Ioannes Atrocianus : sed ait, eum quem habemus, esse alterum Macrum, ad quem Plinius junior scribit lib. ixi : Verba ejus sunt : *Atque hunc Plinianum Macrum hujus operis fuisse auctorem asseruerim, quòd Plinius adhortatur illum ad simile quid elaborandum.* Sed qui epistolam legerit, nihil tale inveniet. Et quid multis opus est verbis ? Rectè de hoc Cæsar Scaliger in Hypercritico : *Is cujus opus in manibus habemus, neque Poëta fuit, neque bonus medicus, neque sincerus versificator.* Hunc Macrum variis in locis sequi amat Schola Salernitana : imò quandoque integros ex eo versus exscribit : uti ex iis videre, quæ utrique prodita de abſynthio, hyssopo, & aliis.

Ad Eusebium nunc, sive Hieronymum potius redeamus.

Olymp. cxcii, an. ixi : *Horatius quinquagesimo ætatis sue anno Ro-*

ma

me movitur. De arte Horatii sic Cæsar Scaliger præfat. in libros de Re Poëtica: *Horatius Artem cum inscripsit, adeo sine ulla docet arte, ut Saryræ propius totum opus illud esse videatur.* Sed fallitur, cum ab Horatio esse inscriptionem eam arbitratur. Vera enim inscriptio est, *epistola ad Pisones.* Non magis verò Horatius addit illud *De arte Poëtica*, quam epistolæ ad Augustum addidit *De veteribus, & novis Poëtis*, aut illi ad Numiciū, *De finibus bonorum*: ac par aliarum est ratio, quarum nulli Horatius argumentum apposuit, sed postea alii addiderunt.

Paullo post excessum Horatii claruit *Philistio*. Vt Eusebius indicat five potius Hieronymus in Chronico ad Olymp. cxcvī, an. iiii: *Philistio Mimographus, natione Magnesiannus, Romæ clarus habetur.* De hoc Martialis lib. ii, epigr. xli:

Mimos ridiculi Philistionis.

Etiā memoratur Sidonio Apollinari, Marcellino, aliis. Cum daret Mimū, cui nomen φιλογέλας, risu quidem implevit theatrum, sed & ipse eodem mortuus est.

Postea est apud Hieronymum.

Olymp. cxcix, an. i: *Ovidius Poëta in exilio diem obiit, & juxta oppidum Tomos sepelitur.*

Inter cætera ejus, quæ referre nihil attinet, cum omnium manibus versetur, sunt epistolæ Heroidum: sed non omnes sunt unius scriptoris. Ipse lib. ii Amorum, eleg. xviii, ut suas agnoscit, illam Penelopes ad Vlyssēm, Phyllidis ad Demophoontem, Canaces ad Macareum, Hipsipyles ad Iasonem, Ariadnes ad Theseum, Phædræ ad Hippolytum, Didus ad Æneam, item Sapphus ad Phaonem. Sed Iosephi Scaligeri judicio, præterea ejus videntur istæ: Briseidis ad Achillem, Oenones ad Paridem, Hermiones ad Orestem, Deianiræ ad Herculem, Canaces ad Macarium, Medæ ad Iasonem, Laodamiæ ad Protefilaum, Hypermnestræ ad Linum, five Lynceum. Quæ autem Sabini potius videantur, inferiùs dicetur. Etiā Ovidius transtulit Aratea: unde duos versus Probus adducit in Georg.

Multa scripsit Ovidius, quæ deperierunt: ut sunt vi Fastorum libri posteriores, laudatissima Tragoedia Medea, phænomena, vaticinia, laudes Augusti, liber in malos Poëtas, epigrammata; è quibus versus ille apud Martialem in secundo epigr.

Ride si sapias ô puella ride.

Etiā orsus librum de bello Actiaco, & libellum linguâ Geticâ. De quo sic ipse lib. iv de Ponto, eleg. xiii:

Ab pudet, & Getico scripsi sermone libellum,

Structaque sunt nostris barbara verba modis.

*Et placui, grātare mihi, cœpique Poëta
Inter inhumanos nomen habere Getas.
Materiam queris? laudes de Cæsare dixi.
Adjuta est novitas numine nostra Dei.
Nam patris Augusti docui mortale fuisse
Corpus: in ætherias numen abisse domos.
Esse parem virtute patri, qui frena rogatus
Sæpe recusata cœperit imperiū.*

Vnde liquet scripssisse Tiberio imperante. Cumque aded facilis ejus dictio videatur, subinde tamen occurrit, ubi ob trajectionem verborum duriusculus dicatur. Ut cū sic incipit libros de arte Amādi:

Siquis in hoc artem populo non novit amandi.

Maluerit aliquis:

Siquis in hoc populo legem non novit amandi.

Ac ipse hoc mallem: si legis vocabulo artis nomen satis exprimeretur. Eidem multa falso attributa ut carmen panegyricum ad Pisonem; cujus in Mso hæc inscriptio:

Lucani catalecton de laude Pisonis.

Quædam etiam deterioris notæ: ut Grammatici cujusdam Christiani Philomela, alius item Pulex, & alia quædam. Aliqua verò hominum sunt nec mediocriter eruditorum: in his libri tres de Vetula, minùs etiam Ovidium referentes, quàm finius hominem. Nec ab insulsis librariis Ovidii esse nomen impositum, sed scriptore ipso, indicat hoc lib. II:

— In nova formas

Corpora mutatas cecini.

Et lib. III:

— Memini dicens hæc de Iove verba.

Esse quoque in facis reminiscitur affore tempus

Quo mare, quo tellus, correptaque regia cœlis

Ardeat, & mundi moles operosa laboret.

Quæ sunt ex lib. I Metamorphos. Etiam loquitur postea quasi inter Getas degeret, ac subdit:

Nam quoniam reditum mihi jam sperare negatum est,

Opto mori.

Vide autem stultitiam Poëtastri. Etiam Ovidium inducit loquentem, quasi Euangelium legisset:

Hujus cultorem me repromitto futurum,

Dum tamen ipse trahat, quia si non traxerit, ipsi

Nemo placere potest, & ad ipsum nemo venit.

Ovidii de vetula meminere, Theodericus de Niem in Nemore unionis

nistract. vi, cap. xxxviii, & Gobellinus Persona in Cosmodromio ætatis iiii, cap. xvi, & ætat. iv, cap. x. Meminit quoque, sed ut suspecti scriptoris, Henricus de Hervordia in Saxonia. In historia Laurentii Mulleri, atque exinde in Glandorpii Onomastico legas hodieque extare versus monumento Ovidii incisos, esse verò hujusmodi :

Hic situs est vates, quem divi Cæsaris ira

Augusti Latia cedere jussit humo.

Sæpe miser voluit patriis occumbere terris,

Sed frustra : hunc illi fata dederunt locum.

Verum neutiquam hæc sapiunt ævum Augusti, vel Tiberii.

Atque hos memorat Hieronymus. Præter quos alii etiam nomen egregium retulere.

Talis fuit.

Item Propertius, patria Vmber, ut ipse scribit, æmulus Philetæ Coi, & Callimachi Cyrenæi, unde & se Romanum vocat Callimachum. Conqueritur & se excidisse agris paternis in divisione ea, quæ sub triumviris facta militibus. Puella, quam Cynthiam vocat, vero nomine Hostia est dicta, ut ex Appulejo constat. Videtur autem fuisse filia Hostii, qui de bello Istrico scribit, ut superius relatum. Ab hoc, cujus quatuor elegiarum libros habemus, diversus est is Propertius ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat : *Curilla ta geris vadimoniam, publicum prostibulum.*

Item Sextilius tina Cordubensis, majoris ingenii Poëta, quam doctrinæ : ut in eo locum videatur habuisse, quod Cicero de Cordubensibus ajebat, quiddam pingui sonare. Hic aliquando in domo Corvini Messallæ cæcurn recitaturus de proscriptione ac morte Ciceronis, sic coepit :

Descedas Cicerone est, Latiaque silentia lingue.

Erat inter auditores C. Alinius Pollio, qui continuo surrexit, compellens Messallam : *Tu Messalla videris, quid tibi liberum sit in domo tua : ego istum non sum audientis, cui mutus videor,* ac continuo decessit, ne cæteros audiret versus : ut est apud Senecam Suasoria penultima. Nec hoc factum Alinii magnopere mirandum. Nam facundus quidem orator, sed infestissimus fame Ciceronis permansit, ut est apud M. Senecam Suasoria vi. Vide quæ de eo in Historicis Latinis dixi lib. i, cap. xvi r.

A. Cornelius Alpinus, ex Gyraldi, Lambini, ac aliorum quorundam sententiâ, designatur versibus hisce Horatii lib. i, sat. x :

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnonia, dumque

Desingit Rheni luteum caput, hæc ego ludo.

Volunt autem Memnonia scripisse, live historiam Memnonis ab Achille

Achille interfecti. Lambinus putat *jugulare* dicere, quia ineptè aded describat, ut antea jugulatum ab Achille, secundo ipse videatur jugulare. Sed simplicius dixeris, *jugulare* sumi, pro jugulatum describere. Poëtæ enim hoc facere dicuntur, quod carmine referunt. Interim metuo, ne satis sit incertum quod de Cornelio Alpino, ac Memnoniorum opere dixi, quando de Poëta Cornelio Alpino silent veteres, ac per fabulam de Memnone intelligere possis historiam belli Trojani, quæ in mortem Memnonis comprehendit. Iliada enim varii scripsere. Nec assentire iis possum, qui per *Alpinum* intelligunt Cornelium Gallum.

Item Gratius, Cynegeticon scriptor: de quo Ovidius ultimâ Ponticorum elegia:

Aptaque venanti Gratius arma daret.

Hunc primum è Galliis secum attulit, & ut lucem publicam videret fecit Actius Sannazarius, ut in Nemesiano, & Calpurnio dicemus.

At Ovidio æqualis Pedito Albinovani: quem *fidereum* vocat Ovidius elegia ultima Ponticorum. Atque ad eundem est Ovidii elegia x ejusdem libri. Vbi inter alia hic versus:

Si roget hæc aliquis, cur sint narrata Pedoni.

Vnde is qui edidit Thesaurum Linguae sive Romanum Forum, colligit Pedonem Ovidio Pedonium vocari. Quod ridiculum est, cum *Pedoni* sit dandi, non vocandi casus. Theseida scripsisse indicat paullo post Ovidius; sed non injuriâ multi, sic scribentem:

Qui quamquam est factis ingens, & conditur à te

Vix tanto, quanto debui ore canis.

Videtur enim detrahere Pedoni, quasi dictione suâ non exprimat Thesei magnitudinem. Sed corruptus est locus, & quod Ios. Scaligero observatum, pro *Vix* legendum *Vir*. Scripsit quoque de navigatione Germanici: quo ex opere xxi i versus refert M. Seneca Sualoria prima. Etiam epigrammata scripsisse colligitur ex Martialis lib. ii, epigr. lxxvii; quod est in Cosconium. At superest elegia ejus in mortem Drusi. Neronis ad Liviam Augustam, sanè elegantissima, & digna fide reo Poëtâ. At aliter videtur de tributa ei elegia in obitum Mæcenatis. Quare in animum inducere non possum, esse ejusdem Poëtæ, licet non ignorem aliam fuisse mentem Iosepho Scaligero.

Ovidii quoque temporibus vivebat Aulus Sabinus. Quæ scripserit, docebit Ovidius Amorum lib. ii, eleg. xviii:

Quam citò de toto rediit celer orbe Sabinus,

Scriptaque diversis rettulit ille locis.

Candida Penelope signum cognovit Ulyssis,

Legit ab Hippolyto scripta noverca suo.

Iam

Iam pius Aeneas miseræ rescripsit Elisë :

Quodque legat Phyllis, si modò vivat, habet.

Tristis ad Hippipylon ab Iasone littera venit :

Dat votam Phœbo Lesbis amica lyram.

Scriptis igitur epistolam Vlyssis ad Penelopen, Hippolyti ad Phædræ, Aeneæ ad Didonem, Demophoontis ad Phylliden, Iasonis ad Hippipylon, & illam Sapphûs extremo loco memoratam. Harum verò omnium exstat nulla. Scio sub nomine Sabini legi ternas, Vlyssis ad Penelopen, Demophoontis ad Phylliden, & Paridis ad Oenonen. Sed indignæ prorsus Sabino, vel aliquo illius temporis Poëta: quin neque nostro si ævo scriptæ forent, multum laudis mererentur. Sed non dubium, quin, si non omnes, saltem aliquæ ex sex istis Sabini sint, quæ inter Ovidianas leguntur: Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem: Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum: Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Paridem. Plura verò Sabinum scripsisse, indicat Ovidius lib. iv Ponticorum, eleg. xvi :

Quique suam Trœzen, imperfectumque dierum

Deseruit celeri morte Sabinus opus.

Vnde cognoscimus obiisse Sabinum ante Ovidium. Ex eo quoque *Trœzen*, vel *Trœzena* meminet, colligunt *Trœzenia* scripsisse. Sed alii legunt *Trisenen*, quam fuisse ajunt amicam. *Dierum opus*, Fastos interpretantur, vel opus, quale Hesiodi *Ἡμέραι*.

Etiam Augusti ætate claruit Titius Septimius, Lyrico, & Tragico carmine pollens: unde Horatius lib. i, epist. iiii :

Quid Titius Romana brevi venturus in ora

Pindarici fontis qui non expalluit haustus,

Fastidire lacus, & rivos ausus apertos;

Vt valet? ut meminit nostri? fidibusne Latinis

Thebanos aptare modos studet auspice Musa?

An tragica deservit, & ampullatur in arte?

Quæ ad verba sic vetus interpres à Cruquio editus: *Titius Septimius carmina, & tragœdias scripsit; sed libri ejus nulli exstant. Hujus autem insigne monumentum est infra Arctiam.* At alius ut temporum ratio docet, est C. Titius, tragicus & ipse: ut superius diximus.

Augusti item temporibus fuit Cornelius Severus, cujus exstat carmen de Ætna perperam olim Virgilio tributum. Apud M. Senecam in *Suaforia vi*, etiam ejus de Ciceronis nece versus habemus: credo ex ejus opere de bello Siculo: quod scripsisse testis Fabius in x. Etiam vetus Persii interpres ex eo adducit hunc versum:

Pinea frondosi dum murmurat Apennini.

E e

E e

Est ad eum Ovidii elegia in iv de Ponto, quæ incipit :

Quod legis ô vates magnorum maxime regum.

Regum vatem appellat quomodo Ponticorum elegiâ ultima dicitur *Latius dedisse carmen regale*. Nisi *vatum* legi debet, ut dicat, Marone, Horatioque, & quibusdam aliis, jam mortuis, Severum inter magnos vates principatum tenere.

Aristius Fuscus ab Horatio memoratur lib. i, sat. ix. Ac ad eum est od. xxii, lib. i. Lilio refertur inter Poëtas, sive ut Comicus, sive ut Tragicus: illud Porphyrio, hoc Acron prodidit. Ambigo quia de eo nihil Cruquianus interpres, ex melioris notæ codd. non malo judicio expressus.

Horatio æqualis Domitius Marfus, qui Amazonidem scripsit, & alia. Inter sui temporis Poëtas refert Ovidius eleg. ult. Ponticorum :

Cum foret & Marfus, magnique Rabinus oris.

Epigramma ejus superest in Tibullum. Diximus de eo in Historicis Latinis lib. i, cap. xvi.

Fannius Poëta dicitur fuisse non admodum bonus: cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Musarum, aliamve Bibliothecam publicam cum imagine fuerint delata. Vnde Horatius lib. i, sat. iv :

— *Beatus Fannius, ultro*

Delatis capsis, & imagine: cum mea nemo

Scripta legat, vulgò recitare timentis. —

Eundem sat. x, *ineptum* vocat. Quid igitur insistamus?

At T. Valgius magnus omnino Poëta fuerit, quando sic de eo Tibullus ad Messalam :

— *Æterno propior non alter Homero.*

Eundem Horatius lib. i, sat. x, cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis, conjungit, quibus si placere possit, negat se ineptorum hominum judicia morari.

Inter eosdem ibidem ab Horatio reponitur Octavius Poëta, & Historicus. Hunc meri pocula abstulere, vel bilis; ut liquet ex carmine in ejus mortem: quod est in Appendice Virgiliana. Vide Petrum Victorium Variarum Lect. lib. xiv, cap. vii.

Ponticus Propertio æqualis: qui sic ad eum scribit lib. i, eleg. vii:

Cum tibi Cadmeæ dicantur, Pontice, Thebæ,

Armaque fraternæ tristia militiæ.

Idem non dubitat cum Homero componere. Continuo enim jungit :

Atque ita sem felix, primo contendis Homero.

Nec Thebanum modo bellum cecinisse: sed etiam amores, cognoscimus

scimus ex lib. ejusdem eleg. ix. Ovidio etiam conjunctissimus fuit, ut ostendit istoc

Ponticus heros, Battus quoque clarus Iambis,

Dulcis convictus membra fuere mei.

C. Melissus Mæcenatis libertus, ac ab Augusto Bibliothecæ in Octavia porticu præfectus, inter Comicos ab Ovidio refertur elegiâ ultimâ de Ponto:

Et tua cum socco Musa, Melisse levis.

Novum genus Togatarum reperit, quas inscripsit *Trabeatas*, ut est apud Tranquillum in illustribus Grammaticis. Alius, ab eo est Helius Melissus Grammaticus, qui vixit tempore Hadriani Cæsaris: de eo judicium Agellii vide in xvi r r Noctium Atticarum.

Ovidio item æqualis Turanius Tragicus. De quo sic Naso ipse elegiâ Ponticorum ultimâ:

Musæque Turani Tragicis immixta cothurnis.

Vbi tamen quidam Mssî *Tarati*.

Item Lupus Siculus; suarum fabularum idem auctor & actor, teste eodem Ovidio; qui sic de eo lib. iv Ponticorum, eleg. xvi:

Trinacriusque suæ Perseidos auctor, & actor,

Tantalidæ reducis, Tyndaridosque Lupus.

Adhæc Carus, qui de Hercule carmen condidit. Vnde Ovidius ibidem:

Et qui Innonem lesisset in Hercule, Carus,

Innonis si jam non gener ille foret.

Item duo Poætæ nomine Prisci, & Poëta Numa. Vnde inibi:

Et cum subtili Priscus uterque Numa.

Marius quoque, felix vario carminis genere fuisse dicitur Ovidio; cuius versus ille ibidem:

Et variis scripti dexter in omne genus.

Ambigit Gyraldus, an non fuerit Rhetor Marius, qui eo tempore inclytus fuit. Tum quippe iidem sæpius Rhetores, & Poætæ.

Adhæc Proculus, imitator Callimachi; unde Ovidius inibi:

Callimachi Proculus molle teneret iter.

Item Fontanus, qui descripsit Naiadas à Satyris amatas. Ovidius ibidem:

Naiadas à Satyris caneret Fontanus amatas.

Ac de Capella, Poëta elegiaco, subdit:

Clauderet imparibus verba Capella modis.

Item C. Cotta: de quo sic Ovid. lib. iv de Ponto, eleg. xvi, ubi sui temporis Poëtas enumerat:

Te tamen in turba non ausim, Cotta, flere.

Pieridum lumen, præsidiumque fori :

Maternos Cottas cui, Messallaque paternos,

Maxima nobilitas ingeminata dedit.

Infuper Iulius Montanus hexametro , & elegiaco pollens carmine ; unde sic ibidem Ovidius :

Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis

Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

Hic est ille, qui dicere solet , (ut est apud Donatum in Virgillii vita ,) involaturum se quædam Virgilio, si & vocem posset, & os, & hyprocrisin. Eosdem enim versus, eo pronuntiante, bene sonare ; sine illo marcescere, quasi minus. Meminit quoque ejus uterque Seneca , Marcus Controversia *xlv*, Lucius epist. *cxxi* *ii*.

Accedat Largus ; de quo sic inibi Ovidius :

Ingenique sui dictus cognomine Largus,

Gallica qui Phrygium ducit in arva senem.

Hoc est, qui de Antenore scripsit Phrygia profugo , ac sedem ponente in Venetia, Galliæ Cisalpinæ regione.

Item Camerinus , & Thuscus : quorum ille carmen scripsit de Hectore tracto : alter de Phyllide, seu amica, seu illa Thraciæ regina, Lycurgi , & Crustumænæ filia , quam Demophoon , Thesei , & Phædræ filius amavit. De utroque sic ibidem Naso :

Quique canit domito Camerinus ab Hectore Trojam,

Quique suâ nomen Phyllide Thuscus habet.

Manilius , live , ut in variis est libris , Manlius , cujus Astronomicon habemus , extrema Augusti ætate vixisse creditur. Sanè meminit Varianæ cladis , quæ quinquennio contigit ante excessum Augusti. Antiquior igitur esse Augusto non possit. Verùm si Ovidio fuerit æqualis mirum ejus Ovidium ultimâ Ponticorum elegiâ non meminisse. Et si non ignorem, ipsum dicere quosdam à se præteriri. Præterea dictio videtur suadere potius vixisse senioris Theodosii temporibus. Imò clarissimo Gevartio videtur esse is Manlius Theodorus , quem ab fiderali scientia prædicat Claudianus in panegyrico ad eum scripto. Vide eum Notis in Statii lib. *iii* Silv. carm. *iii* : ubi & pluribus se argumentis id ostensurum in Electis pollicetur. Si ævi sit Augustæi , eum sibi imitandum proposuerit Iulius Firmicus , qui sub Constantino M. vixit. Sin Theodosiana vixerit ætate , Manilius Firmicum carmine expresse- rit. Quæ opinio nobis placuit lib. *ii* de Arte Grammatica, cap. *xxvi*. Nunc in alteram magis sententiam propendo. Legenti enim Manili- um, iterum, iterumque omnia Augusti temporibus videntur convenire.

C. Asinius

C. Asinius Gallus, filius C. Asinii Pollionis, de quo antè diximus, Consul fuit anno V. ID CC XLVI, maritus Vipsianæ, M. Agrippæ filiæ, & ex ea trium Consularium parens; tandem à Tiberio ob connubium & linguæ libertatem, fame enectus; patre verò Asinii Galli, qui cum Statilio Corvino in Claudium Cæsarem conspiravit. Hic libros scripsit de comparatione patris sui, & Ciceronis, quibus patrem prætulit, teste Plinio lib. VI I epist. ad Pontium. Iis verò respondisse Claudium Cæsarem, ex Suetonio cognoscimus. A Plinio in epistolis ejus quoque carmina laudari, lego apud Liliū dialogo VI I I. De hoc ambigo: sed Tranquillus de illustribus Grammaticis hoc ejus epigramma est in M. Pomponium Marcellum pugilem, & Grammaticum:

*Qui caput ad lævam deicit *, glossmata nobis.*

Præcipit: os nullum, vel potius pugilis.

* demittit,
conjicit.

Sic enim legendus is locus è Mssis. Valde ratio fugit Glandorpium, quando, in onomastico Romano, hunc esse eum, quem pater Pollio, captis à se Salonis, Saloninum vocavit, ac cujus *ῥαβδιστὴν* Maro celebravit Eclog. IV. Nam is nono à nativitate die decesse, ut à Servio proditum, & infantem decessisse elucet, siquis postremos ejus eclogæ versus attenderit.

Extremis Augusti temporibus fuit Abronius Silo.

Quippe cujus filius quidem vixerit, cum superesset etiamnum M. Seneca, Lucii parens: quique ipse auditor fuerit Porcii Latronis, qui obiit Olymp. CXCIV, anno I, triennio ante communem æram Christianorum. De hoc Poëta sic scribit M. Seneca Suaforia II: *Memini auditorem Latronis Abronum* (leg. Abronium) *Silonem, patrem hujus Silonis, qui pantomimis fabulas scripsit, & ingenium grande non tantum deseruit, sed posuit, recitare carmen, in quo agnovimus sensum Latronis in his versibus:*

Ite agite ô Danaï, magnum Pæana canentes:

Ite triumphantes, belli mora concidit Hector.

Vbi duos videmus memorari Silones: patrem filiumque, filium ait fabulas scripsisse pantomimis: ex paternis versibus promit duos: prior expressus ex illo VI Æn.

— *Lætumque choro pæana canentes.*

In posteriori commendat hoc,

— *Belli mora concidat Hector.*

Sed utcunque venustum, ait tamen vinci à Marone, qui illud sic expresserit XI Æn.

Quicquid apud duræ cessatum est mœnia Trojæ,

E e 3

Hectoris

*Hectoris Aeneaque manu victoria Graecum
Hæsit. —*

Imò nec Maro ipse se satis probabat. Messallæ, qui aiebat Poëtam hic debuisse desinere, nec addere, quod sequitur :

— *Et in decimum vestigia retulit annum.*

Etiam Claudio Tiberio Cæsari aliquis in Poëtis locus ; ut indicant hæc Suetonii in vita ejus cap. LXX : *Composuit & carmen Lyricum, cuius est titulus, Conquestio de L. Cæsaris morte.* Græca etiam poëmata fecisse in Poëtis Græcis dictum.

Germanicus Cæsar, filius Drusi adoptatus à Tiberio fuit, atque ab eodem, anno ætatis xxxiv, veneno per Pisonem sublatus. Hunc, ut Poëtam, celebrat Ovidius in Fastis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillum. Et fortasse ejus, non Domitiani Germanici carmen est, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glaciæ caput abscissum.

Sub Tiberio item vixit Phædrus Thrax, Augusti Cæsaris libertus, & qui se Augustum dicat vidisse jus dicentem, & Bathyllum Cilnii Mæcenatis saltantem. Reliquit quinque libros fabularum Æsopicarum jambicis conscriptos. Antiquissimus, qui earum meminerit est Avienus præfatione in fabulas Æsopicas ad Theodosium Macrobiū. Nec mirum adeo non meminisse Senecam, ubi loquitur de fabularum Æsopicarum scriptoribus. Nam de Romanis loquitur : hic se Thracem prædicat.

Claruit quoque sub Augusto, ac Tiberio, sub quo obiit, C. Lutorius Priscus : de quo sic Dio lib. xxvii : *Εκδημῶντι ᾧ δὲ Τιβερίῳ, γαίῳ Λατώριῳ Πελοποιῶ, ἰππῶς, αἰῶς τε μέγα ἐπὶ ποιήσας φρονῶν, καὶ ἐπιθέφιοι ἐπὶ τῷ Γερμανικῷ ἐπιφανῇ συγγραψας, ὥς καὶ χρεῖματι δι' αὐτὸν πολλὰ λαβεῖν αἰτίαν ἔσχεν, ὥς καὶ ἐπὶ τῷ Δρύσῳ πόνημα παρὰ τὴν νόσον αὐτῶν σιωπεθικῶς· καὶ ἐκείνη τε ἀφ' ἧς ἐν τῇ βαλῇ, ἐκαπεδικάσθη, καὶ ἀπέθανεν.* Tiberio ab urbe absente, C. Lutorius Priscus, eques, magni alioquin nominis Poëta, qui in Germanici mortem insigne carmen composuerat, ac magnam pro eo pecuniam acceperat, accusatus est, quod per morbum Drusi, carmen in eum scripsisset ; ejusque rei causâ a Senatu condemnatus obiit.

Ælius quoque Saturninus carmina famosa in Tiberium Cæsarem sparfit : eoque nomine damnatus, de Capitolio præceps datus est : ut narrat Dio lib. LVIII. Quapropter à Gyraldo Dialog. iv in Poëtis memoratur. Rectene, an secus, facilius diceremus, si versus exstarent.

Alphius Avitus, quantum possum videre, Augusti & Tiberii temporibus vixit. Sic sane statuendum, si sit Alfius ille Flavus, Cestii auditor, qui æqualis fuit M. Senecæ : ut liquet ex Controvers. xv. Atque ejusdem

ejusdem sunt ista lib. I, controv. I : *Hanc partem memini apud Cestium declamari ab Albio Flavio : ad quem audiendum me fama perduxerat : qui cum prætextatus esset , tantæ opinionis fuit , ut P. Romano puer eloquentiâ notus esset. Semper de illius ingenio Cestius , & prædicavit , & timuit. Aiebat tam immature magnum ingenium non esse vitale : sed tanto concursu hominum audiebatur , ut raro post illum auderet Cestius dicere. Ipse omnia mala faciebat ingenio suo : naturalis tamen illa vis eminebat : qua post multos annos tametsi desidia obruto , & CARMINIBUS enervata , vigorem tamen suum tenuit. Vbi videmus , ut ad poësin animum appulerit. Quare satis verisimile videtur , dictum esse Flavium Albiū Avitum. Scripsit duos libros virorum Excellentium. Vnde Priscianus lib. VIIII , hos versiculos citat de ludi literarii magistro filios principum Faliscorum adducen- te ad M. Furium Camillum sed ab eo victo , & pueris tradito , ut verberibus in urbem redigerent :*

*Tum literator creditos
Ludo Faliscum liberos ,
Causatus in campi patens
Extraque mari ducere ,
Spatiando paullatim trahit ,
Hostilis ad valli latrus.*

Sanè hos esse ejusdem Flavi Alphii versus etiam censet Henricus Valesius notis in excerpta Dionis Cocceiani *. Quemadmodum & ad * pag. 82.
hanc historiam refert illa ejusdem Alfii Aviti :

*Sen tute mavis obsides,
Sen tute captivos habes.*

Ita enim legere jubet : ubi in vulgatis pro *obsides* est *hospites*. Præter Priscianum hujus Alfii Aviti etiam meminit Terentianus Maurus.

M. Æmilius Scaurus, Tragoediam scripsit, cui nomen Atreus : in ea è subditis aliquis, verbis monebat Euripideis, ut, stultitiam ferret imperantis. Tiberius judicabat se schemate notari : verum , inquebat , Atreus hic de Scauro faciet Ajacem : ac , conficto crimine de consuetudine cum Livilla , adegit eò , ut Poëta sibi ipsi manus adferret. Auctor Dio lib. LVIII.

Fuit & tum C. Cominius , eques Romanus ; quem Tacitus lib. III probrosum ait carmen in Tiberium scripsisse : sed parcitum illi ob preces fratris , qui Senator erat. Ambigo verò an propter hoc carmen , quod à Gyraldo factum , in Poëtarum numerum referri mereatur.

Lucium Fenestellam præterimus , non quasi non hujus sit temporis (nam novissimo Tiberii principatu decessisse Plinius refert lib. XXXIII, cap. XI ,) sed quoniam Poëta non erat. Scio apud Hieronymum in Chro-

Chronico Eusebiano Olymp. CCXCIX, an. III, sive ab Ovidii excessu an. II, dici, *Historiarum & carminum scriptorem*. Sed pro *carminum* puto *annalium* legi oportere. Vide quæ de eo diximus in Historicis Latinis lib. I, cap. XIX.

C A P V T I I I.

De temporibus, quibus poësis Latinæ honos decrevit :
ac primò à medio Tiberii principatu usque ad
Nervæ ac Trajani tempora.

Q*uartam statuebamus atatem decrecentem : cujus partes facimus duas ; meliorem unam , nec longè ab optima recedentem : alteram sequiorum temporum. Priorem à principatu Tiberii extendimus , usque ad principatum Nervæ , ac Trajani. Distinctè agemus primum de iis , qui vixere è domo Iulia sive Augusta , deinde iis qui è gente Flavia. Virobique prius loquar de superstitibus : hinc de deperditis. Sub temporibus domus Augustæ supersunt Seneca , Persius , Lucanus , Petronius , Silius.*

De primo sic ex Suetonio Hieronymus in Chronicis :

Olymp. CCXI, an. I : *L. Annæus Seneca Cordubensis , præceptor Neronis , & patruus Lucani Poëta , incisione venarum , & veneno haurito periit.*

In Poëtis ei locum dedimus , non quasi omnium eum Tragœdiarum parentem putemus , quas tribui vulgo videmus : sed quia non dubium , quin in illis quædam sint genuini ejus foetus. Quam spissus verò eorum error , qui propter suppositicias illas Senecæ & Pauli Apostoli epistolas judicarunt , fuisse hominem Christianum. Sanè aliud nos B. Augustinus docet : qui hæc ejus verba de Iudæis adducit : *Interim usque eo sceleratissima gentis consuetudo convulsit , ut per omnes jam terras recepta sit. Victi victoribus leges dederunt.* Vnde (ut Pithceus * observavit) Rutilius Numatianus illud mutuatus in Itinerario de eadem gente :

Victoresque suos natio victa premit.

Vbi Iudæorum nomine etiam Christianos comprehendit. Plura de Seneca non addam , quia sufficere arbitror , quæ accuratè de eo congestere Iustus Lipsius , & Petrus Scriverius : ac ipse quoque adfero lib. I de Historicis Latinis , cap. XXV.

Subdit deinde idem Hieronymus.

Olymp.

* Notis in
Epigram. &
poëm. veter.
p. 476.

Olymp. CCX, an. 11: *Perfius moritur anno ætatis suæ XXIX.*

Is Aulus Persius Flaccus è Persiorum gente nobilissima, ac Flaccorum familia. Nec cenſeo in Persia gente alios, quàm Flaccos inveniri. Confudit Io. Fungerus * hunc Poëtam cum C. Persio Flacco, ætatis suæ doctissimo, qui anno Urbis Io c viii Quæstor provincialis fuit, ac biennio post Prætor. Putat Fungerus de hoc intelligi debere, quod, ut Cicero ait in Bruto, C. Lucilius Poëta Cn. Pompeji avunculus magnus dicebat se Persii exactum reformidare iudicium, eoque malle legi à decimo Lælio, viro erudito, sed qui cum Persio non posset conferri. Atqui inter hos duos prope ducentorum est annorum intervallum. Hac de ἀνίστησις etiam in Oratoriis Institutionibus diximus lib. iv, cap. xii, sect. vi. Nec jam reposuissẽm, nisi vellem, ut iuventus hinc videat, quàm necessaria sit doctrina temporum: cuius neglectu spisse fœdeque aded peccatur à viris alioqui non ineruditis. Quamquam nec tanti id foret, si unus ille sic exorbitaret. Sexcenta id genus poteram ex aliis adferre: pluscula etiam ex veteribus ipsis. Cætera de Persio pete ex vita ejus à Tranquillo scripta.

* In nova proverbiorum Farragine.

De Lucano sic idem Hieronymus ad Olymp. CCX, anno 111: *M. Annæus Lucanus, Cordubensis Poëta, in Pisoniana conjuratione deprehensus, brachium ad secandas venas medico præbuit.* Hujus Lucani vita exstat à Suetonio exarata. Etiam fusc de eo ago lib. i de Historicis Latinis, cap. xxvi, præsertim altera, quam molimur, editione. Vxor Lucani Polla Argentaria post excessum mariti Pharſaliam ejus emendavit: imò & viventem in carmine dicitur adjutasse. De ea sic apud Papinium loquitur Calliope †.

† lib. 2 Sylvarum, genethliaco Lucani.

Nec solum dabo carminum nitorem:

Sed tædis genialibus dicabo

Doctam atque ingenio tuo decoram:

Qualem blanda Venus, daretque Iuno.

Sub Nerone etiam fuit Petronius Arbiter; qui Principis sui vitam sub exoletorum nominibus descripsit. *Elegantiæ Arbiter* Tacito dicitur xvi Annal. ac narrat, ut se erudito luxu perdiderit. Non minùs *nequitie* Arbitrum appellaris: scriptorem, ut jam alii dixere, purissimæ impuritatis. De eo iudicia veterum, ac juniorum, accuratè Editores collegerunt.

Item Consulatum ultimo Neronis anno gessit Silius Italicus. Vnde liquet, quantopere fallatur Sebastianus Foxius Hispanensis lib. 11 de Imitatione sive ratione styli *: ubi Silium hunc ait vixisse post Martialem, Papinium, Valerium Flaccum, & si Dis placet, etiam Claudianum. Sic dictus ab Italica. Sed quæritur, ab utra sic Italica vocetur. Aliqui

* fol. 43.

Ff

ajunt

ajunt ita dici ab Italica, Hispaniæ ulterioris urbe, monumento victoriæ P. Cornelii Scipionis Africani majoris: quod ex Plinio, & Africano constat. Atque ex oratione Hadriani Cælaris Agellius lib. xvi, cap. xiii, narrat, Italicensēs, uti & Vticenses, cum suis moribus legibusque uti possent, in jus coloniarum mutare gestivisse. Quod verò Stephanus Pighius in Annalibus Romanis ad an. 1000, quo Consules erant Appius Claudius Pulcher, & Q. Cæcilius Macedonicus, arbitratur, Italicam hanc fuisse veterem Romanorum coloniam, id cautè accipiendum, ut ex iis liquet, quæ diximus. Sed præter Trajani & Adriani patriam hanc civitatem & altera fuit, & altera Italica, Pelignorum civitas à Sulmone septem passuum millibus distans, quæ aliter Confinium dicebatur Italica in Italia. Atque ab hac Silio Poætæ Italici nomen fuit. Ab illa Hispaniæ potius *Italicensis* esset vocatus: ut ex memorato Agellii loco videre est. Ac puto si Hispanus fuisset, non hoc ignorare nos sive fuisset Hispanus Martialis, qui sæpius ad eum scribit, ut peramicum. Non hoc reticuisset, quod ad Hispaniæ suæ decus magnopere pertineret. Fuit Persæ dictionis Poëta; sed majoris curæ, quam ingenii. Nota quæ de eo scripserint æquales Martialis, Tacitus, Plinius. Fusesque de eo dictum nobis in Historicis Latinis lib. i, cap. xxix. Ea reponere hinc nihil attinet. Primus de eo castigationibus suis bene mereri voluit Domitius Calderinus. Primus cum commentario edidit Petrus Marsus: qui Venetiis editus anno 1000 LXXXIII à Baptista de Tortis. Postea debuit Modio, Heinfio, & imprimis Daufqueio.

Atque hi quidem supersunt. Dicam de deperditis. In his Cn. Lentulus Gentalicus, qui Tiberii ac Claudii temporibus fuit, nec historiâ solum, sed carmine etiam claruit:

ut ostendi lib. i de Histor. Lat. cap. xxv.

Item Claudiani avi Grammaticus, ac Poëta, Q. Rhenius Palamon.

Hieronymus refert ad Olymp. ccvi, an iv: qui Claudii est nomen. De hoc Suetonius in illustribus Grammaticis: ubi leges, *poëmata fecisse ex tempore: item scripsisse variis, nec vulgaribus metris.* Puto Sotadico, Galliambico, & aliis. Martialis de eo lib. i i, epigr. LXXXVI:

Scribat carmina circulis Palamon.

Me raris juvat auribus placere.

Ab eo nomen papyro Fannianæ: de qua Guilandinum adi. Tribui solet illi carmen de ponderibus, & mensuris: sed alii codd. adsignant Remo

Remo Favino. Fortasse *Remus* fecere ex *Remnius*, vel potius *Remmius*; ut legitur id nomen in veteri inscriptione: *Favinus* autem ex *Fannius*, corruptum videri possit.

In deperditis quoque est P. Pomponius Secundus, vir Consularis, atque idem Poëta Tragicus: qui Caji, & Claudii Caesarum temporibus floruit.

Cujus vitam descripsit Plinius, ut ipse ait lib. xiv Hist. Nat. cap. iv. Consul fuit Idcc Lxxxii, & Idcc xciv. Refert de eo Plinius in epistolis, siquid in Tragœdiis amicus tollendum arbitraretur, ille autem retinendum putaret, dicere solitum: *Ad populum provoco*. Eum sibi visum ait Quintilianus lib. x, cap. i. Nempe senex admodum Institutiones suas Fabius scripsit. Inter Pomponium, & Senecam, aliquando præfationibus tractatum, an ut *expectorât*, & *exanimat* dicitur: ita & rectè Attius dixerit *gradus eliminat*: sicut idem Fabius tradit lib. vii, cap. iii. Ac duos etiam hosce jungit Terentianus Maurus in Centimetro:

*In Tragicis junxere Choris hunc sepe disertii
Annaeus Seneca, & Pomponius ante Secundus.*

Præterea in deperditis est Poëtis Annaeus Cornutus, Persii præceptor, qui Claudii & Neronis tempore fuit.

Vetus vita Persii: quæ ex Suetonio de Claris Poëtis desumpta: *Cornutus illo tempore Tragicus fuit, sectæ Poëticæ*. Vbi sine dubio *Stoicæ* scribendum.

In Neronis temporibus ex deperditis ipse est Nero: qui non laudem modo poësis affectavit, ut velle videntur Persius, Tacitus, ac Suetonius; sed egregius omnino Poëta fuit; ut non modò Seneca; ac Martialis iudicium est, sed paucilli versus indicia sunt, is quem Seneca laudat, & quos Persius ridet, suis meliores. atque alii apud Grammaticos.

Vide tum Pers. sat. i; Tacitum Annal. xv, & Suetonium in Nerone; tum Senecam Nat. Quæst. lib. i, cap. v, & Martialem lib. vii, epigr. i. xx, & lib. ix, epigr. xxvii, quorum utrumque de Nerva. Inter alia scripsit Troica; è quibus tres versus sunt apud ineditum veterem Eucani Scholiastem: Etiam hoc ejus hemistichium, *Sub terris tonnisse putēs*;

Ff 2

habes

habes in vetere Lucani vita. Sed valde deceptus M. Antonius Delrius, cum suis de Tragoedia in Senecam Prolegomenis arbitratur ex Seneca, ac Philostrato colligere sibi posse videtur, Neronem etiam Tragoedias scripsisse. Apud Philostratum quidem non aliud legas, quam de citharædo carmina canente, quæ ex Oreste, Antigona, & aliis Tragoediis, Nero Latine vertisset. Vide eum de vita Apollonii lib. iv, cap. xxxi.

Neronis etiam ævo fuit Cæsius Bassus, Poëta Lyricus; ad quem Persius scripsit satyram vi, ubi inter alia:

Iamne lyra, & tetrico vivunt tibi pectine chorde?

Tetrico inquit, quia ad Sabinos se recepiisset, quorum mons Tetricus. Mox ad eundem ait:

Atque marem strepitum fidis intendisse Latine,

Mox juvenes agitare jocos, & pollice honesto

Egregios lufisse senes.

Vnde argumentum eorum cognoscimus, quæ caneret Cæsius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit arguit, quod dicat lib. x: *Lyricorum Horatius fere solus legi dignus. Si quem aducere velis, is erit Cæsius Bassus, quem nuper vidimus.* Diomedes lib. iv, ex Cæcio Basso citat hoc carmen Molossicum,

Romani Gallis devictis sunt victores.

Quamquam in veteri quoque libro Celsius Bassus vocetur, versusque is sic concipiatur:

Romani victores Germanis devictis.

Auctor Scoppius Suspect. Lect. lib. v, epist. xxii. De Celsi nomine planè dissentio. Sed ut de Germanis Bassus scripserit, quia iis temporibus bellum Romanis semper cum Germanis. Non videtur verò is versus esse ex Lyricis: potius ex epico sit carmine: vel ex præfatione Lyricorum, quam prosa scripserit. Nam & Oratoribus, ac Historicis ejusmodi sæpe versus exciderunt: ut ostendi Oratoriarum Institut. lib. iv, cap. iv, sect. xii. Sunt qui eidem Cæcio tribuant commentaria in Arateum. Sed de eo dictum nobis lib. i de Historicis Latinis, cap. xxi.

Neronis quoque ævo fuit Labeo; quem Persius signat initio sat. i:

Ne mihi Polydamas, & Trojades Labeonem

Præulerint.

Vbi sic Cornutus, vel quisquis ille vetus interpres: *Labeo transulit Iliada, & Odysseam verbum ex verbo, ridiculè satis, quod verba potius; quam sensum secutus sit. Ejus est ille versus:*

Crudum manduces Priamum, Priamique pifinnos.

Expressit verò hoc ex Iliados B.

Ωμὸν βεβρύχους Πριάμῳ, Πριάμῳ πεπίννῳ.

Nempe

Nempe *pisinnos* posuit pro liberis. Puto esse à *pusus*, quod pro puero legas apud Lucretium; & veteri epigrammate in *Calcam*. Atque inde & *pusio* ac *pusillus*: Dicebatur vero is Poëta *Artius Labeo*, unde idem *Perlius* capse *satyra* :

— *Non hic est Ilias Atti*

Ebria veratro.

Fuit & tum *Euodus* (Εὐόδῳ) *Rhodium*, Poëta *Epicus*, idque sermone Latino. Iam *Suidæ* tempore deperierat, ut apud illum legere est.

Antistius Sossianus factitatus in Neronem carminibus proterosis, *exilio multatus*: ut ait *Tacitus* lib. xvi *Annalium*, cap. xiv ex distinctione *Freinsheimiana*. Atque idem ejus meminit lib. xxi *Annal.* cap. xxviii, & lib. xvi *Annal.* cap. xxi.

Venio ad eos, qui vixere sub Flavio gente, b. c. Vespasiana, ac filiis duobus, Tito, & Domitiano.

Duobus laudatis principibus, tercio illaudato; unde vetus epigr.

Flavia gens, quantum tibi tertius abstulit hæres!

Pene fui tanti non habuisse duos.

Ex iis, qui sub his clarnere, supersunt Statius Papinius, Valerius Flaccus, Valerius Martialis, Decius Iuvenalis, & Sulpitia Poëtria, ac fortasse etiam Terentianus Maurus.

De his nihil *Hieronymus* in *Chronicis*, uti nec Poëtarum aliis post *Perium* ac *Lucanum*: cujus causa est, quod in prioribus Poëtis Latinis describeret *Suetonii* librum de Poëtis: is verò de hisce maluerit posteritati iudicium relinquere, quia suæ forent ætatis scriptores.

Stadius Papinius Poëta, qui sub *Domitiano* vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poëta, cognomine *Surculo*, qui clauit sub *Nerone*. De *Rhetore* sunt illa *Hieronymi* in *Chronico Eusebiano*: *Olymp. cxcix, an. i.* (est is *Neronis* secundus) *Stadius Surculus Tolosensis in Gallis celeberrima Rhetoricam docet.* Ejus nomen verum ex *Suetonii* libello de claris *Rhetoribus* superest, ubi non *Surculus* vocatur, sed *Vrsulus*, uti & in *Chronico* *Mso* ad *S. Victoris*. *Vrsi* enim, & *Vrsuli* familiæ sunt nomina, ut ex vet. inscriptionibus constat. At *Papinius* Poëta nec *Vrsuli*, vel *Surculi*, cognomen habuit, nec *Tolosensis* fuit, sed *Neapolitanus*. Reliquit v *Sylvarum* libros, xi *Thebaidos*, v *Achilleidos*. In *Thebaida* & *Achilleida* commentatus *Placidus Lactantius*; quem necesse est post annum vixisse *quadringentesimum* cum *Sedulium* citet,

* pag. 8.

Theodosiani ævi scriptorem : imò & post quingentesimum fuerit, cum Boëthii meminerit. Est verò commentarius ejus cento ex Servii Hygeni Mythologicis, & Astronomico Arateo, & quibusdam aliis, quos ad verbum exscribit. Est idem, qui argumenta reliquit Ovidianæ Metamorphoseos. Et si non ignorem à quibusdam *Lucianum* dici. Prius nomen agnoscit & Boccacius lib. 1 de Genealogia Deorum *: *Lactantius, insignis homo, doctusque, super Statium scribens*. Nec displicet, quod suspicantur eandem videri glossas, quæ Placidi dicuntur. Mirum verò Martialem, cum adeo celebret Stellam Poëtam, de quo inferius dicam, non meminisse Statii, tanti amici Stellæ, ut ei miserit primum Sylvarum. Nempe ab invidia id profectum videtur. Non ferebat Martialis Papinium tantopere in gratia esse apud Domitianum, idque ob extemporalem in carmine felicitatem, qua Martialis longè vincebatur. Parum autem Papinio fuisse Martialem ex eo colligitur, quod nunquam æqualis sui meminerit : tum aliis, quæ legas apud Gevartium ad 1 Silvarum, cap. xxxv.

C. Valerius Flaccus è Setia fuit, Campaniæ urbe : sed in Veneta regione sedem habuit : unde spem Antenorei latis vocat Martialis lib. 1, epig. LXXIX. Reliquit octo Argonauticorum libros ; sed imperfectos, unde Quintilianus conqueritur in ejus obitum multum fuisse amissum. Quam Martiali fuerit carus, liquet ex eo, quod ibidem vocet *curatissimum primum non vile suarum*. Pàuperem fuisse, ex eodem epigrammate cognoscitur.

M. Valerius Martialis Bilbili in Celtiberia natus, tempore Claudii Imper. sub Nerone annos xx Romam venit, atque annos istic egit xxxv, Titò, ac imprimis Domitiano castus fuit, à quibus & donatus juretrium liberorum. Etiam tribunus, & equestris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaque sub Trajano in patriam rediit : atque ibi conscripto libro epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore esset, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus suis fugillaretur, tædio vitæ, ut verisimile est, decessit. De morte ejus exstat epistola Plinii ad Priscum. Coquus vocatus non puto Lampridio, attamen Ioanni Sarisberienfi lib. viii Curialium, cap. xiiii, Iacobo Magno Toketano in Sophologio plus xxv locis, Vincentio Belluacensi lib. iiii Speculi Doctrinalis, cap. xxxvi, semel item Richardo Buri in Philobiblio. Nec repugnem quo minus ei hoc nomen à paterno opificio adhæserit. Non dubium, quin ejus sint xiv epigrammatum libri : quorum duo postremi Xeniorum, & Aphoretorum libri dicuntur. Sed, qui præmitti solet, spectaculorum libellus, videtur esse collectus è variis libellis, qui Domitiani spectacula celebra-

celebrarint. Vti & in Priapejis factum, ubi quædam Catulli, Tibulli, Ovidii, Petronii, aliorumque.

Decius Iunius Iuvenalis Aquinas, fere ad mediam usque ætatem declamavit: postea vitiiis offensus Satyras scripsit. Sed cum schemate notasset Paridem pantomimum, jam octogenarius specie honoris præfectus est cohortis in extima Ægypto. Atque istic verisimile est scripsisse Satyræ de portentis Ægypti, quæ ad Volusium; & ad Gallum alteram de militiæ incommodis.

Sulpitiæ satyra existat unica. Sed castos præterea aurores scripsit marito Caleno. Meminit eorum præter Martialem, (qui lib. x, epigr. xxxv, impensè laudat) Sidonius Apollinaris carm. ix. Credo ex iis esse illud apud Iuvenalis interpretem in sat. vi.

Ne me cadurcis destitutam fasciis

Nudam Caleno concubantem proferat.

Caleni meriti ipsa meminit in satyra; ac Martialis quoque epigr. xxxviii libri memorati. Est ejus de sese in eadem satyra:

Primaque Romanas docui comendare Grajis.

Fortasse verò & tum vixit Terentianus Maurus, cujus suavissimum carmen superest de arte metrica. Id quidem necesse est fateri, si is est de quo Martialis lib. i, epigr. LXXXVII:

Tam longè est mihi, quàm Terentianus

Qui nunc Niliacum regit Syenem.

Mirè verò de ætate hujus Terentiani loquitur Lilius Gyraldus in Historiæ Poëtarum dialogo x*. Quippe cum dixisset, non liquido se comperisse, quando hic vixisset, subjungit ea floruisse tempestate, qua Latinæ literæ in Africam migravere: hoc autem factum ait Septimii, quem ipse alibi Statii Papinii æqualem facit. item tempore Appuleji, qui vixit, sub divis fratribus. Adhæc tempore Severi, qui sub Severo claruit. Tum ait tempore Cypriani, qui fuit tempore Valeriani; ac denique concludit, fuisse non multo ante tempora Constantinorum. Ita ut spatium ab eo assignatum annos contineat quasi ducentos. Puto Terentianum Maurum esse eum ad quem librum suum *de* *diffinitionibus* scripsit Longinus: Eum compellat ubi comparat Demosthenem ac Ciceronem, ac Terentiano ait se accuratius judicium relinquere, ut Latine doctiori.

* pag. 364.

Ex deperditis sunt isti: Curvatus Maternus, Sallustius Bassus, Curtius Montanus, Titus Vespasianus, ac frater Domitianus, Turnus, Scava Memor, Arantius Stella, Codrus, Paccius, Faustus, Rubrenus Lappa, Canius, Passellus.

Curia-

Curiatius Maternus Tragœdiam scripsit Medeam & Thyestem, ut videre è scriptore de causis corruptæ eloquentiæ: qui dialogus sexto Vespasiani anno habitus fingitur, ut satis inde Materni ætas diluceat.

Sallejus Bassus à Vespasiano Imperatore L. festertis est donatus. Ut egregium Poëtam celebrant Tacitus, ac Fabius. Diximus de eo in Historicis Latinis lib. I, cap. xxii.

Sub Vespasiano etiam claruit Curtius Montanus Orator: quem & carmina scripsisse docent illa Taciti: *Num Montanum detestanda carminibus fasciantem, eludere impune sinerent?* Ac post pauca: *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi, quia famosi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque lib. iv Histor. Exstat quoque ad eum epistola Plinii lib. vii, de monumento Pallantis liberti.

Titum carmine Latino multum polluisse, dixi cum de Poëtis Græcis ageremus.

Domitianum item multum eo valuisse, scimus non ex Fabio modo cui Poëtarum maximus vocatur, (hic enim videri possit adulari, quia sororis esset liberis præfectus) sed etiam ex Martiali, & Valerio Flacco *. Nec movet, quod Tacitus ait magis simulasse Poëticam, quam amasse. Nam Aratea translatio, quantum valuerit, testatur. Siquidem eam Domitiani esse vix dubitandum, qui Germanici nomen à victa gente meruit.

* lib. I Ar-
genaut.

Sub Tito & Domitiano fuere duo fratres Turnus, Poëta Satyricus, Scæva Memor, Poëta Tragicus, Canius, Passienus.

Duorum priorum meminit Martialis lib. xi, epigr. xi:

Consultis ad Satyras ingentia pectora Turnus.

Cur non ad Memoris carmina? frater erat.

Meminit & utriusque vetus Iuvenalis Scholiastes in sat. i., & Sidorius Apollinaris carm. v. Turni memorat Rutilius in Itinerario:

Nec Turnus potior, nec Iuvenalis erit.

De Memore est hoc Martialis lib. xi, epigr. x:

Clarus fronde Iovis, Romani fama cothurni

Spirat Apollæa redditus arse Memor.

Fulgentius Planciades ex Memoris Tragœdia Hercule citat hæc verba: *Ferte suppetias optimi comites.* Non prætereundum putavi, Iosephum Scaligerum in ea suspitione fuisse, Tragœdiam Octaviam, quæ Senecæ tribuitur, esse Scævæ Memoris.

Arunsius Stella carmine descripsit Domitiani victoriam de Sarmatis. Item ut Catullus Lesbæ, sive Clodiæ suæ passerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columbam suæ Ianthidos sive Violantillæ, vel, ut à se ipse maluit vocare, Asteridos, quia stella Græcis ἀστὴρ imò

imò & ab *astrega*, *stera*, à quo *sterula*, unde *stella*. Mirà verò adulatione Martialis non dubitavit scribere tanto præstare columbam stellæ passeri Catulliano : quanto columba passere est major. Nempe tam bono iudicio hoc scriptum, quàm Martialis ac Statius Lucanum præferunt Maroni. Quid insulsius ? Stellæ & Violantillæ nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.

De Codro Theſeidos auctore, à Iuvenale deriso occasione alterius Codri antea diximus. Veteri tamen Iuvenalis Scholiaste ad Satyræ primam is *Cordus* dicitur. *Cordus hic Poëta fuit vitiosus, qui Tragediam Theſei scripsit. de quo Virgilius dixit.*

Iisdem temporibus à Paccio Alcithoen editam, à Fausto Thebas, & Terea, à Rubreno Lappa Atrea, Pelopeam, Philomelam, ex Iuvenalis fat. VII cognoscimus.

Item in Poëtis eo tempore Marcus Vnicus, Ligurinus, Lustricus Brutianus : de quibus apud Martialem. De postremo etiam apud Plinium. Sub Domitiano etiam Romæ fuit Theodorus Poëta, cujus domus & poemata combusta, ut Martialis tradit lib. XI, ep. xciv. Iudæum fuisse indicat sequens epigramma. Nam eundem fuisse, testantur veteres libri.

Domitiani etiam ætate, ac fortasse deinceps, claruit Canius, Poëta Gaditanus : de quo Martialis lib. III, epigr. xx. Facetum fuisse, ac risum aliis ciere, ipsumque ridere solitum ex eo epigrammate cognoscas : item ejusdem libri epigr. LXIII. Vxorem habuit Theophilam, magnæ literaturæ ac iudicii : alteram Sappho, sed moribus meliorem. Unde Martialis lib. VII, epigr. LXVIII :

Castior hæc, & non doctior illa fuit.

Etiam Licinianus tum fuit : cui patria eadem, ac Martialis : unde ille lib. I, epigr. LII, postquam de Catulli, Maronis, & aliorum Poëtarum patria dixisset, subiungit,

Tu Liciniane gloriabitur nostra,

Nec me tacebit Bilbilis.

Nec enim Liciane legi debere, arguit, quod prima sit correpta : ut illo Catulli :

Hesternum Licini die otiosum.

Voconius Victor, ut Poëta celebratur, Martiali lib. VII, epigr. xxviii, de Testilo puero. Vide de eo Plinium lib. III, epist. ad Priscum. Adrianus Cæsar, ut est apud Appulejum, tumulum ejus veneratus : & de eo scripsit,

Lascivus versu, mente pudicus erat.

Apollinaris etiam tum vixit, quem celebrat Martialis lib. VII, epigr.

xxv. Eum in Poëtis memorat Lilius. Sed non fat firmo argumento. Nec enim si delectaretur epigrammatis, eo & ipse fuerit Poëta.

Nec satis video, cur æqualem eorum Votienum referat inter Poëtas. Scio illud Martialis lib. vii, epigr. LXXII:

Docti patria Narbo Votieni.

Sed non si doctus, eo Poëta.

Passienus item sub Flaviis, ac deinceps, claruit. Poëta fuit elegiacus, patriâ Mevanienfis ex Vmbria, Propertii Poëtæ nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur. Plinius lib. vi epist. ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuisti: ne ego quidem, sed me recens fabula excepit. Passienus Paulus, splendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, scribit elegos. Gentilitium hoc illi. Est enim municeps Propertii, atque etiam inter majores suos Propertium numerat. Is cùm recitaret, ita cœpit, PRISCE JUBES.* Subdit deinde, ut eo sic exorso Priscus Iabolenus, egregius Jurisconsultus, sed dubiæ sanitatis, responderit, *Ego verò non jubeo:* atque inde magnus fit ortus risus: eaque res Passieno recitanti multum attulerit frigoris. De tribus Passienis avo, patre, filio, multa Andreas Scottus dissertatione de claris apud M. Senecam Rhetoribus. Is de quo nunc sermo, ab elegis postea se ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium sibi imitandum proposuit. Testis idem Plinius lib. ix epistolâ ad Severum: ubi & plura de ejus laudibus. At planè alius est Vibius Passienus, qui sesquiseculo post sub Gallieno Proconsul Africæ fuit; ut Trebellius Pollio narrat.

Sub Domitiano etiam ac Nerva fuere duo impurissimi Poëtæ, Sabellus, qui varia concubituum genera descripsit, & Musæus, qui Latino itidem carmine molliſſimo scripsit.

De Sabello testis Martialis lib. xii, epigr. XLIII. De Musæo ejusdem libri epigr. xcvi.

C A P V T I V.

De Poëtis Latinis à Nervæ & Trajani temporibus, usque ad Romani imperii finem in Occidente.

Altera decreſcentis ætatis pars, à Trajani temporibus extenditur, usque ad Romam ab Odoacro captam. Hoc temporis intervallo vixere Terentianus Maurus, Syenes in Ægypto præfectus,

Etus, ejus de re metrica elegans exstat opus; Calpurnius, & Nemesianus, Bucolici scriptores, posteaque Prudentius, cumque Paulino suo Ausonius: item Claudianus, grandis spiritus Poëta, atque alii.

Dividemus hoc tempus in tres partes à Trajano usque ad Constantinum M. qui imperii sedem Constantinopolim transtulit: inde ad divinum imperium à filiis Theodosii Magni, Arcadio, & Honorio. Hinc ad Occidentis imperio à Monylo Augustulo amissum.

Paucos è singulis dabo temporibus. Ac primum de primo.

Trajani temporibus fuit Virgilius Romanus, Poëta Comicus, atque idem mimiamborum scriptor.

Præclarum ejus elogium est apud Plinium lib. vi, epist. ad Caninium Rufum.

Ipsè etiam Adrianus Cæsar carmine certavit: ut cum Iulio Floro, in quem ejus Anacreonticos refert Spartianus. Ibidem & leges jambicos, quos moriturus fecit. Sunt verò satis venusti, ut causæ nihil fuerit, cur eos Spartianus diceret non esse meliores, quam quos Græcè fecit: præfertim cum & Græci satis sint elegantes: ut alibi diximus. Pentametrum in tumulum Voconii habemus apud Appulejum in Apologia. Eruditissimus Pithœus putabat etiam Hadriani esse quindecim illos Anacreonticos in tertio veterum epigrammatum sect. xi. Sed ut dissentiam facit, quòd sæpius in metrum peccatur. Fortasse tamen Græcè scripserat Hadrianus: quæ sic alius vertit. Verius Hadriani est, quod in eadem epigrammatum Collectione legitur lib. iv, atque incipit *, *Vi belli sonare tubæ.* * pag. 158.

Trajani, & Adriani ævo fuit Annaeus Florus.

De Trajano arguit præfatio, quam præmisit libris iv Histor. Rom. De Adriano cognoscimus, ex ejus versiculis ad Adrianum, & illis, quibus Hadrianus respondit: item epistola Flori ad Hadrianum: unde Charisius hæc citat verba: *Poëmatis delector.* Nam eundem esse, ac Historicum illum, vel declamatorem veriùs ostendimus lib. i de Histor. Latinis, cap. xxx. Vbi & dicimus, hujus Flori videri Octaviam Senecæ, Philosopho perperam tributam, (nec enim eo dignum) erroremque ex eo ortum quod & Florus iste L. Annæus Seneca diceretur.

Sub Trajano & Hadriano etiam fuit Annianus: de quo ita Agellius lib. vii, cap. vii: *Annianus Poëta, præter ingenii amœnitates, literarum*
G g 2 *quoque*

quoque veterum, & rationum in literis oppido quàm peritus fuit. Meminit idem lib. xx, cap. viii: *Annianus Poëta in fundo suo, quem in agro Falisco possidebat, agitare erat solitus vindemiam hilarè atque amœniter. Ad eos dies me, & quosdam item alios familiares vocavit.* Ex iis ætas satis dilucet. Anniani versuum Fescenninorum, quales in nuptiis cani solet, meminit Idyllio xxvi i i, in quo cento nuptialis.

Sub Hadriano, & Antonino Pio fuit Iulius Paullus, qui Agellio lib. xix, cap. vii dicitur, *Poëta, vir bonus, & rerum literarumque veterum impensè doctus.* Laudat quoque lib. i, cap. xxi i, & lib. v, cap. iv.

in Eul. 7. Marcus Marullus mimos docuit temporibus M. Antonini Philosophi. Vide de eo Capitolinum. Hujus est illud apud Servium †: *Tu, ut Hector ab ilia nunquam recedis.* Lufit in voce illi, non solum notaret urbem Trojanam, sed etiam intestinum tenue, quod *ile*, non *ilium* vocatur.

Tertullianus Carthaginensis Severi Imper. temporibus vixit. Inter cætera carmine scripsit libros quinque adversus Marcionem: sed quos non absolverit. Sibi enim ereptos queritur, & mendosissimè editos. Et sanè si ex iis, quæ nunc habemus, metiendus sit Tertullianus, non mereatur in Poëtis locum. Sanè quoties in metrum peccet liquet vel ex paucis illis, quæ in secundo de arte Grammatica, cap. xxix. Idem secundam in Ecclesia, nempe altero c. exemto, corrivere non dubitavit. Ut secundo adversus Marcionem:

Sic & Apostolico decurrit Ecclesia verbo.

Et in tertio:

Esse caput Christum, sunt cuius Ecclesia membra.

Quod exemplum in hac ipsa voce Paulinus, & Venantius Fortunatus, sequi non dubitarunt. Credo esse ex eo, quod iis temporibus similiter pronunciarent. Eiusdem Tertulliani, (quemadmodum ex vet. libb. cognoscitur) est carmen de Sodomis, quod Cypriano tribui solet. Carmen etiam de Iona ac Ninive, ejusdem est auctoris. Habes in Bibliotheca SS. Patrum Tom. ii, edit. ii.

Sub Severo, filioque Caracalla, vixit Q. Serenus Samonicus. Per multa scripsit partim ad historiam pertinentia, quæ universa periëre: partim ad rerum naturam, ex quibus soli de medicina libri carmine conscripti ad nos pervenerunt. Congesserat ingentem Bibliothecam: ut in qua forent ad LXII millia librorum. Eo à Caracalla in cœna interemto de quo testis Spartianus, filius Bibliothecæ hæres fuit. Is præceptor fuit junioris Gordiani: cui & moriens omnem reliquit Bibliothecam: eoque is in doctorum imprimis notitiam pervenit. Vide quæ diximus in Historicis Latinis lib. ii, cap. ii.

Toxotius

Toxotius Senator poemata reliquit. Etatem inde cognoscimus, quod uxorem habuerit Iuniam Tabillam Antonini Cæsaris proneptem. Poëmata etiamnum exstabant tempora Capitolini.

Gordianus Cæsar pater, quæ carmine scripserit, refert his verbis Capitolinus in Gordianis. *Scriptit etiam ille Antoniniada, hoc est, Antoninum Pium, & Antoninum Marcum, versibus disertissimis, libris xxx, vitam illorum, & bella, & publicè privatimque gesta perscribens.*

M. Aurelius Olympius Nemefianus Carthaginensis Poëta Cynegeticon reliquit. Item Eclogas iv. Ad eundem T. Calphurnius Siculus misit Eclogas vii. Meminit utriusque Flavius Vopiscus. Ex quo etiam videre est, vixisse eos temporibus Cari Imperatoris, ac filiorum ejus Charini, & Numeriani. Præterea Lilius Gyraldus adfert fragmentum ab Actio Sannazario sibi ostensum, quo eos, quos diximus, celebrat Imperatores: ut de ætate satis sit apertum. Nec parum hi Poëtæ eidem Sannazario debent. Siquidem is codicem vetustum Longobardicis literis scriptum ex Galliis attulit: in quo præter Gratii Cynegeticon, & Ovidii Halieuticon, sed *ἀνέφελον*, etiam Nemefianus, & Calpurnius forent. Descriptum verò Georgio Logo Silesio erudito juveni donavit: qui universos Paulo Manutio * excudendos dedit. Mirum verò * an. 1538. duos illos jam temporibus nepotum Caroli M. ante annos prope octingentos solere prælegi in Scholis. Sic enim eorum temporum scriptor Hincmarus Rhemensis Archiepiscopus ad Hincmarum Laudunensem: *Aliter respondere non potuit, nisi ut venatores feræ lustra sequentes agere, auditu & lectione puer scholarius in libro, qui inscribitur, Cynegeticon Carthaginensis Aurelii didici, &c.*

B. Cæcilius Cyprianus Carthaginensis Episcopus est factus sub Philippo Imperatore, anno Christi ccl. Ac porro ea in dignitate fuit cum sub Decio, Gallo, & Volusiano, tum Valeriano, & Gallieno: sub quibus persecutione contra Christianos octava anno Christi cclx coronam martyrii accepit. Quatuor ei carmina tribuuntur. Primum Genesis. Tum Sodoma. Sed Tertulliani creduntur à Sixto Senensi. Hinc carmen in Senatorem Apostatam. Quod ut Cypriani non sit, antiqui tamen est scriptoris. Ac postremo Hymnus de Pascha Domini. Verum nonnulli codd. præferunt nomen Victorini Pictaviensis.

Gallienus etiam Cæsar, Valeriani ejus filius, qui captivus in misera servitute apud Persas consenuit, carmine excelluit. Specimen sunt hi versus, è carmine quod fecit, cum fratrum filii ducerent uxores:

Ite, ait, ô pueri, pariter sudate medullis.

Omnibus inter vos: non murmura vestra columbæ,

Brachia non hederæ, non vincant oscula couchæ.

Numerianus Cæsar quantum valuerit poësi, hæc de eo indicant verba Flavii Vopisci Syracusii: *Versu talis fuisse prædicatur, ut omnes Poëta sui temporis vicerit. Nam & cum Olympio Nemesiam contendit, qui ἀλιδονικά, κωνυγελικά, & ναυλικά scripsit, quique omnibus coloniis illustratus emicuit, & Aurelium Apollinarem jamborum scriptorem, qui patris ejus gesta in literas retulit, isdem, quæ recitaverat, edidit, veluti radio Solis obtexit.*

Sub Constantino Magno claruit Arnobii discipulus Rhemnii Fannius, Grammaticus, & Poëta, Arnobii discipulus, ut ait Hieronymus, qui aliis Favinus, & cum Fannio Palæmone, de quo in Claudiani dictum temporibus. confunditur à nonnullis. Fannius iste elegans carmen de medicinalibus misit ad Lactantium Firmianum. Ac ejusdem videtur liber carmine hexametro exaratus de ponderibus, ac mensuris. Perperam Prisciano attribui solet.

Sub Constantino M. etiam claruit Tiberianus: de quo sic Hieronymus in Chronico Eusebiano Olymp. CCLXXVIII, an. IV: *Tiberianus vir disertus præfectus prætorii Gallias regit.* Aliqui tamen Mss. habent Ticianus. Hujus Tiberiani, ut Gyraldus censet, est versus iste:

Aurum quo præcio referantur limina divum.

Atque ejusdem putat versus, quos citat in Mythologico: item in explicatione sermonis antiqui, ubi Tiberiani trochaicus iste adfertur:

Aureos subducit ignes sudus ora Lucifer.

P. Optatianus Porphyrius Panegyricum misit Constantino Magno, eoque meruit ab exilio revocari. Non tam ingenium, vel spiritum Poëticum, in eo laudes, quam ingentem laborem atque industriam. Meminere Hieronymus in Chronico, Fulgentius in Mytholog. 11, ubi de Venere, Beda de arte Metrica, & Rhabanus Maurus prologo libri de laudibus S. Crucis. Prodiit ex Velferiana Bibliotheca Augustæ Vin-
 * an. 1595. del. * Valde deceptus fuit doctissimus Baronius, cum putaret, carminis hujus auctorem fuisse Porphyrium illum, qui contra Christianos scripsit. Vide quæ dixi in Græcorum Historicorum Historia lib. 11, cap. xvi.

Iuvenicus presbyter, nobilis Hispanus claruit iisdem temporibus, teste Hieronymo: nempe circa an. cccxxxi, ut est apud Prosperum Evangelicam historiam, Matthæum secutus, libris xv versu hexametro expressit. Ex eo & B. Hieronymus comment. in Matthæum hunc versum laudat:

Aurum, thus, myrrham, regique, hominique, Deoque.

Idem Hieronymus in Viris illustribus ait & quædam hexametris versibus scripsisse, quæ ad ordinem Sacramentorum pertineant:

Lactantius Firmianus, Arnobii discipulus, Nicomediæ Rhetoricen docuit.

docuit. A Constantino M. præfectus fuit studiis Crispi Cæsaris, à patre postea interemti, cum incestus, falso licet, accusaretur. Carmine hexametro Odoëporicon, teste Hieronymo scripsit. Fuit hoc de itinere ejus ex Africa Nicomediam usque. Tribuuntur ei carmen de Passione Domini: item de Resurrectione, ac Paschate. Sed sunt ea Venantiani Fortunati. Adhæc adscribitur ei carmen de Phœnice: sed hoc hominis videtur gentilis: cum de Phœbo loquatur, ut vero numine, ac Phœnice, tanquam ejus sacerdote.

Sub Constantio, principe Arriano, fuit Hilarius Pictaviensis, Episcopus; qui primus hymnorum gloria claruit: ut est apud Isidorum lib. 1 de Officiis Ecclesiasticis. Tres hodie supersunt hymni. Ille verò, qui inscriptus Aspræ sorori, tanto est viro indignus.

Sub Constantio etiam Romæ Rhetoricam docuit Marius Victorinus Afer: B. Hieronymi in Rhetoricis præceptor, cujus carmen hexametrum superest de vii fratribus Maccabæis cum matre ab Antiocho Epiphane interemtis. Vidè de eo Hieronymum in Viris illustribus.

Extremis liberorum Constantini temporibus, ac sub Iuliano Cæsare ac Valentiniano claruit Aquilius (al. Attilius, vel Cæcilius) Severus: de quo sic Hieronymus in Scriptoribus Ecclesiasticis: *Aquilinus Severus, in Hispania, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epistolarum scribuntur libri, composuit volumen, quasi ὁδοιπορικόν, totius suæ vitæ statim continens, tam prosa, quam versibus, quod vocavit κατὰ σποδὴν, sive τῶν σπῶν, & sub Valentiniano Principe obiit.* In collectione epigrammatum & poematorum veterum, quæ Lutetiæ Parisiorum prodit * cura Petri Pythœi (is enim & collectionis, & notarum auctor, etsi nomen non expressit) legas Eclogam bucolicam sic inscriptam †: *Carmen Severi Sancti, id est, Endeicchi Rhetoris, de mortibus bonum.* Sed annotat Pithœus, videri hunc eo, de quo Hieronymus, antiquiorem.

* an. 3590.

† pag. 448.

Ausonius Burdigalensis vixit Valentiniano, Gratiano, & Theodosio Imperatoribus, ac à Gratiano discipulo ad Consulatum etiam evectus fuit, post quem & varia jam senem scripsisse, ipse indicat. Poëta fuit gentilis, quemadmodum ex Paullino liquet: ut quæ Christum celebrant, perperam illi sint tributa. Guilhelmus Canterus Prolegomenis in Euripidem: *Ausonii disticha, quæ hactenus Catoni vulgus adscripsit.*

Gratianus Cæsar Ausonii Poëtæ discipulus fuit. Deque eo sic Sextus Aurelius Victor: *Fuit autem Gratianus literis hanc mediocriter institutus: carmen facere, ornate loqui, Rhetorum more.* Hæc in Principe pulcra: vix tanti tamen, ut eò Poëtis accenseri mereatur.

Gratiani ac Theodosii temporibus fuit Rufus Festus Avienus: qui Aratum, & Dionysii Ὀδὴν carmine Latino transtulit: item carmen jambicum

* In Epi-
grammatis
& Poëma-
tis vet.
Lutetia ex-
cusi.

† Paris.
edit. an.
1590.

‡ pag. 186.

* pag. 187.

jambicum de oris maritimis scripsit idque ad Probum Consularem, ut versu primo, & sæpius sequentibus indicatur. Multa ex veteribus libb. in utroque opere emendatius edidit Pithœus *. Nec alium puto Avienum, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æsopicas carmine signavit elegiaco. Quamquam in nonnullis codd. is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Præterea epigrammatum veterum à Pithœo collectorum lib. iv † est Festi Avieni Sirenium allegoria. Item carmen ad Flavianum Myrmeicum v. c. ‡ Atque aliud ad amicos de agro *. Præterea verò universum Livium jambicis versibus expressit: ut auctor est Servius in x Æn. Atque idem & alibi ejus meminit. Quid mirum, cum & ille Macrobio fuerit æqualis? Etiam, ut nuperi scriptoris, mentionem facit B. Hieronymus comment. in epist. ad Titum. Diximus de eo quoque lib. ix de Historicis Latinis, cap. ix.

Valentiniani, Gratiani, Valentiniani junioris, & Theodosii Magni temporibus Romanæ Urbis Episcopus fuit Damasus Hispanus: cujus carmina varia leguntur, hymni etiam canuntur in Ecclesia. Ut Poëta etiam celebratur à Suida. Octogenarius sub Theodosio discessit, ut est apud eundem Suidam.

Temporibus Maximi Cæsaris, qui Gratiano interemto tyrannidem invasit, fuit Latronianus Hispanus, Poëta celebris, sed Priscilliani collega quicum Treviris à Maximo est ob hæresin capitis damnatus. De hoc sic B. Hieronymus in scriptoribus Ecclesiasticis: *Latronianus provincie Hispaniæ, valde eruditus, & in metrico opere veteribus comparandus, cæsus est & ipse Treviris cum Priscilliano, Felicissimo, Iuliano, Euchrotia, ejusdem factionis auctoribus. Exstant ejus ingenii opera, diversis metris edita.* Contigit hoc anno Christi ccc lxxxv. Cæterum qui in Hieronymi codd. *Latronianus*, is Sophronio interpreti dicitur *Matronianus*. Atque ita apud Hieronymum quoque legere maluit Erasmus.

Titianus Rhetor apud Visontionem & Lugdunum scholam rexit municipalem: ut cognoscere est ex Ausonii Gratiarum auctione. Atque idem jambicis senariis sive trimetris apologos scripsit; unde idem Ausonius epist. ad Probum, Prætorio præfectum:

*Æsopiam trimetriam,
Quam vertit exili stilo
Pedestre concinnans opus
Fandi Titianus artifex.*

Sub Theodosio item claruit Marcellus vir illustris, Exmagistro Officior. Theodosii Imp. Hujus carmen de Medicina est in epigrammatis ac poematis vet. à Pithœo collectis, ac Lutetiæ editis †.

Gra-

Gratiani ac Theodosii temporibus fuit Ambrosius, Mediolanensis Episcopus, septem fecit hymnos de opere creationis, quorum meminit B. Augustinus lib. ix Confessionum: ac duo cola recitat ex hymno septimo: quod & à Beda factum lib. de re Metrica. Præterea ei adscribuntur hymni xxvii. Vide tom. v operum ejus. Disticha scripta in Basilica Ambrosiana, quæ ipsius Ambrosii creduntur vide tom. viii Bibliothecæ SS. Patrum, edit. ii. Excessit anno ccccxcvii, qui tertius Honorii, & Arcadii.

Sub Theodosio Magno, ejusque liberis, claruit Aurelius Prudentius Clemens. Natus is fuit F. Philippo, & Salea Coss. anno Urbis clo cl. Vt ipse indicat in Præfatione Καθημερινῶν:

*Irrepfit subito canities seni,
Oblitum veteris me Salie Consulis arguens*

Sub quo prima dies mihi.

Prout nunc in optimis est libris: ubi priores perperam *Messalie*, vel *Massalie*.

Reliquit carmine ψυχομαχίαν, καθημερινόν, σωτήριον, ἀμαρτηρίαν, καὶ στεφάνων, sive de martyrum coronis, & duos contra Symmachum libros. Vide de eo Gennadium, & quæ dixi lib. ii Historiæ Historicorum Latin. cap. x. Inter opera Prudentii etiam legitur enchiridion veteris & novi testamenti. Cujus auctor Amœnus dicitur in Mssis. Aliqui Sedulio tribuunt: de quo postea.

Claudianus, Poëta magni spiritus, ab Arcadio, & Honorio, statuum meruit in foro Romano. Alexandrinum fuisse, ex eo rectè colligebat Crinitus, quod ipse epigrammate ad Gennadium Proconsulem scribat:

Graciorum populis, & Nostro cognite Nilo.

Gentilis fuit, ac quidem pervicax: ut ex Augustino, & Orosio constat. Nec obstat carmen de Christo, quod in editione Veneta Andreæ Asulani, Claudiani nomen præfert. In aliis enim libris adsignatur Damasô Papæ. Nec ignoro etiam in nonnullis Mssis Claudiani nomen inveniri. Sed ut Claudiani esset, non hujus fuerit, sed Claudiani Marti, qui sub Zenone vixit.

Pontius Paulinus, Episcopus Nolanus, claruit sub Theodosio M. & ejus liberis: licet Georgius Fabricius referat ad tempora Marciani Imp. Hieronymo, & Augustino laudatur. Ad Ausonium præceptorem ejus carmina habemus, uti & Ausonii ad Paulinum. Condidit & carmine sex libros de vita S. Martini, item carmen de Natali Celsi pueri, item S. Felicis Nolani, atque alia, quæ supersunt. Sed deperit poëma de regibus, quo Suetonium in compendium redegerat. Atque ex eo

H h

poëma-

poëmatio versus aliquos Aufonius conservavit. Vide de eo plura lib. II de Histor. Lat. cap. XII. Nunc solum addam, ævi vitio potius, quam suo, sæpius negligere modulum syllabarum. Ut cum H ei consona censetur. Hinc epist. II ad Aufonium :

Sibi repositens ab homine munus sum.

Senarius est jambicus sede tertia habens tribrachyn. Ejusdem est istocad Cytherium :

Exul soli, & hospes soli.

Similiaque alibi. Mediam quoque in *abyssus* pro *abyssus* idem corripit Paulinus carm. XXVI :

Effractisque abyssis cælos penetravit apertos.

Paullini est lib. I de vita B. Martini :

Sed meritiis munerante Deo. —

Nempe eadem licentiâ, ut in Notis monuit Franciscus Iuretus, quam primam in *Euangelium* corripit. Item in *Erumma*. Ut lib. II ejusdem operis :

— Tristem miseretur crumnâ.

Diaconus Paullino trisyllabum : ut lib. II de vita S. Martini :

Sed Diaconus qui forte aderat vix codice rapto.

Atque alibi non semel. Idem lib. IV de vita priorem in *clamor* corripit. Quod &, secundum veteres codd. factum Iuvenco lib. IV.

Idem Paullinus Nat. IV Felicis :

Cum pia sacrilego quateretur Ecclesia bello.

Ac similiter non semel de vita B. Martini. Ac præisse in eo Tertuliano dictum antea.

Flavius, Hieronymi æqualis, carmine hexametro de re medica script. Hieronymus contra Iovinianum : *Legat, qui vult, Aristotelem, & Theophrastum profû, Marcellum Siditæ, & nostrum Flavium, carmine disferentes.*

Honorii quoque temporibus vixit Licentius Hipponensis, B. Augustino, Hipponensi antistiti, persamiliaris : qui in Academicis ejus meminit, ut Poëtæ celebris, item exarati ab eo poëmatibus de amoribus Pyrami, ac Thisbes. Mentionem etiam faciunt Paulinus, ac Posidonius. Præterea hymnos, & alia reliquit.

Honorii item ætate, post Stiliconis cædem & Romam ab Alaricho captam, quod fuit anno Chr. cccc x, fuit Rutilius Claudius Numatianus Gallus : cujus habemus Itinerarium carmine eleganter perscriptum, sed odium spirans religionis Iudaicæ, ac Christianæ. Observat verò Pithœus ex ordine navigationis, & itinere, videri quædam in eo confusa ac transposita. Plura de eo lib. II de Histor. Lat. cap. xv.

Æqualis

Æqualis illi Decius satyricus, qui Rutilio dicitur

— *Lucilli nobile pignus.*

Ac de eodem inquit,

Hujus vulnificis satyra ludente, Camoenis

Nec Turnus potior, nec Iuvenalis erit.

Instituit veterem censoria lima pudorem,

Dumque malos carpit, præcipit esse bonos.

Theodosiani vel Honorii ævo vixisse videtur scriptor Comœdiæ, quæ Plauti Querolus, vel Aulularia est: quemadmodum etiam judicat Petrus Daniel, qui primus edidit, ac Cardinali Odoni Colignio Castilionæo dicavit. Atque hoc partim è dictione colligit, partim quòd inscribitur Rutilio: is autem videatur Rutilius Claudius, Itinerarii scriptor, de quo proximè loquebamur. Aliis autem putatur, auctor Gildasius Brito: quemadmodum etiam apud Barthium in Adversariis est lib. XLIV, cap. IX: qui & eo, & proximo capite totus est, ut hanc fabulam expendat. Is verò Gildasius Brito non est alius, quàm Gildas Bathonicus, sic dictus ab urbe Badonis, quæ nunc Bathonia in Sumersetensi Angliæ agro sita. Gildas is natus fuit anno 10 xx, historiam verò suam edidit anno 10 LXIV: ut ostensum Reverendissimo doctissimoque Visserio in Ecclesiasticis Britannæ Antiquitatibus extremo cap. XIII. Vt tum fuerit annorum tantum XLIV. Sed credibile est complures post annos vixisse. ut propterea Polydorus Virgilius referat ad an. 10 LXXX: nisi potius is secutus Rodolphum de Diceto, qui, sed perperam, scripsisse opus memoratum ait anno 10 LXXXIV. Tritheimus verò claruisse dicit an. 10 c. Verisimilius foret tum obiisse. Cæterum quo minùs fabula hæc Gildæ ejus videatur, facit quod dictio sit venustior, & facilior, quam in epistola de excidio ac conquestu Britannæ: de qua diximus lib. II Historiæ Historicorum Latinorum, cap. XXI. Quamquam dicere possis, Comœdiam scripsisse, cum adolescens, ac recens esset à studiis literarum, & literati, seu magistri, seu alterius operà assiduè adjutaretur: at jam annis graviolem, ac præterea gravatum curâ Ecclesiæ, multisque adversis, longè aliter scripsisse. Equidem possim hac parte suffragari; si codices Mssî hunc Querolum ut dicitur, tribuant Gildæ: sed nihil itoc magnopere ad rem, si alius is est Querulus: videlicet epistola, qua conqueritur de statu Britannæ. Quæ itidem summi viri Visserii sententia est*. Fortasse aliquis cum Barthio † auctorem Plautum putet vocatum, partim ob libros illos, quibus PLAVTI QUEROLUS, sive AYLVLARIA inscribitur: partim etiam, quia Plauti dicitur à Vitale Gallico, qui Elegiaco carmine expressit. Mihi verò omnino verisimilius fit, eo Plauti nomen impositum,

* *Antiquæ Britann. cap. 13.*
† *Adversariorum lib. 44, cap. 13.*

quia exemplo fabulae verè Plautinae Aulularia & ipsa scriberetur.

Honorii, & Theodosii junioris ætate fuit Proba Falconia, seu Faltonia, uxor Adelphii, proconsularis viri, mater Iulianæ, S. Demetriadis avia. Hæc Christi vitam conscripsit centone Virgiliano. Habes in Bibliotheca SS. Patrum Tom. VIII, edit. II. Ambigunt alii, quia Isidorus eos, vel iis similes factos dicat à Pomponio nobili Poëta. Malè audiit Proba, quasi ea urbem Romam Alaricho prodidisset. Sed eam ab hoc crimine purgat Cæsar Baronius.

Cælius Sedulius, presbyter Scotus sub Theodosio Iuniore vixit, ut rectè est apud Trithemium. Fallitur Sigebertus, cum toto pene seculo antiquiorem facit. Nam vixisse ait sub liberis Constantini M. Meminit & Isidorus in Catalogo: sed de ætate tacet. Scripsit prosa explanationem epistolarum Paulinarum, quam ex variis excerptit. Negat id opus sibi vilius Possëvinus in Apparatu Sacro. Sed edidit Henricus Petri Basileæ an. 1510. Præterea reliquit carmine hexametro quatuor libros operis Paschalis. Ejus etiam mentio apud Gelasium Papam in Decretis distinct. xv. Vbi legi solet: *Viri venerabilis Sedulii opus Paschale, quod hæreticis descripsit versibus, insigni laude proferimus.* Sed pro hæreticis debere heroicis legi, jam ante seculum monuit Pierius Valerianus orat. pro Sacerdotum barbis. Hoc opus etiam prosa conscripsit postea: ac habes in Bibliotheca Patrum Tom. VIII, edit. II. Vbi etiam vide quæ in Notis ad eum scriptorem observavit Franciscus Iuretus. Insuper & duos reliquit hymnos, quorum unus Natali Dominico, alter festo Epiphaniæ in Ecclesia cani solet. In Sedulium gemina exstat *anagostis*, una Liberii, altera Belisarii. Utrobique & primæ, & ultimæ versuum literæ conficiunt SEDULIUS ANTISTES.

Prosper Aquitanicus claruit extremis Valentiani III temporibus, ac deinceps sub Maximo, Avito, Majorano, & Severo. Carmen ejus adversus ingratos, aliaque, in omnium sunt manibus. Multa de Prospero hoc diximus libro I Historiæ Pelagianæ, cap. XVII.

Cajus Sollius Apollinaris Sidonius patrem habuit, qui sub Honorio Imp. fuerit Tribunus Notarius, & Præfectus prætorio Galliarum. Natus ipse sub Theodosio juniore, & Valentiniano III. Ter utriusque militiæ magister fuit, quater prætorio præfectus. Multum auctoritate valuit apud Augustos Petronium Augustum, Avitum, Majorianum. Aviti etiam gener fuit, ac perfamiliaris Theoderico Gothorum regi: inter quem, & Majorianum, Sidonio conciliante pactum initum est. A Majoriano etiam Comitibus honore auctus. Sub Severo Augusto Arverniam adversus incursum barbarorum defendit. Sub Anthemio etiam magno in honore fuit. Post varias verò dignitates jam quadragenarius, factus.

factus est Arvernorum Episcopus : ac tum totum se sacris studiis dedit, relicta pœsi. Sic enim scribit lib. ix, epist. xii, quæ ad Oresium est: Sic (pagina tua) oblectat eloquio, quod turbat imperio: quippe quæ parum metiens, quid ordinis agam, carmina à nobis nunc nova petat. Primum ab exordio religiosæ professionis, huic principaliter exercitio renuntiavi: quia nimirum facilitati posset accommodari, si me occupasset levitas versuum, quem respicere coeperat gravitas actionum. Quæ cum scriberet, jam tres Olympiadas, ut ibidem legere est, Episcopus fuerat. Quantum autem valuerit pœsi, partim ostendit, quod in Trajani foro statuam meruit cum laurea Apollinari: partim elucet ex xxiv poematiis, quæ habemus. Atque ex his etiam liquet, rectè à Gennadio dici, vixisse sub Leone: qui imperare cæpit in Oriente anno cccc lv. Addit ibidem etiam de Zenone, qui imperium adeptus cccc lxxiv. A Baronio ejus obitus refertur in annum cccc lxxxiv: qui annus est nonus Odoacri, Italiæ regis. Itaque fortasse aliquis putaverit in Odoacri temporibus memorari debuisse. Verum quia nunc de pœsi loquimur, cujus studium Sidonius, ex quo est factus Episcopus (quod fuit anno Urbis cccc lxxii) intermisit: ejus potius ante desertum Cæsarium in Occidente imperium, quam dignitate eâ collapsa, meminimus. In metrâ sæpius peccat, ut multis exemplis ostensum lib. ii de Arte, cap. xxxix. Suffecerit igitur nunc iste Phalæcius: Et Phæbo melior Iyristes ipso.

Nempe non attendit, quod Græcè sit λυγιστής, sed solum quod ætate eâ illa in AS & ES corripere. Vnde Symposius:

Cætera mando focis, spernunt, quæ dentes acuti.

Vt in codice antiquissimo reperit Salmasius*.

Imò tanto ante scripserat Prudentius:

**Colluces insigni stolâ.*

Qui jambicus est dimeter. Quid quod jam ætate Alexandri Severi al. Heliogabali sic scribebant. Vnde apud Lampridium in ejus vita:

Pulcrum quod vides esse nostrum Regem.

Item,

Pulcrum quod putas esse vestrum regem.

Quæ attuli, ut liqueat Sidonium non tam in eo peccasse vitio suo, quam consuetudine plurium seculorum abreptum. Audiamus &, quid de omni ejus dictione censeat Ludovicus Vives lib. iiii de ratione dicendi, cap. de Poëticiis †: *Verba antiquaria, & novata, & phrasis dura, atque novata, & phrasis dura, atque horrida, minus multò notabilia sunt in oratione numeris adstricta: quod est animadvertere in multis: velut in Sidonio Apollinare, & Martino Capella: quorum prosa absurdissima est, versum non penitus rejicias.*

* Notæ ad
Capitolinum.
pag. 156.

† pag. 148.
edit. Bæsl.
an. 1555.

Sidonio æqualis Victorius Poëta : quem hoc nomine celebrat is quem dixi, Sidonius lib. v, epist. ult.

Salvianus Massiliensis presbyter, ac postea Episcopus, claruit temporibus non Arcadii & Honorii, ut censet Andreas Libavius, sed Leonis ac Majoriani. Inter Poëtas ab aliquibus reponitur propter ista Genadii : *In morem Græcorum de principio Genesis, usque ad conditionem hominis, composuit versu quasi hexametro lib. 1.* Sed placet conjectura eorum, qui ajunt exemplo Basilii, & Ambrosii, scripsisse Hexæmeron, sive volumen de operibus sex dierum : ejusce operis magnitudinem indicasse ex numero versuum, qui non minus in prosa, quam carmine solet numerari : ut ex multis veterum testimoniis cognoscere est. Quare cum Rittershusio puto scribendum : *Composuit versibus quasi Hexæmeron, lib. 1.* Nimirum numerus versuum excidit. Vt nihil sit, cur & carmine scripsisse existimemus.

C A P V T V.

De quartæ ætatis Poëtis Latinis ab amisso Occidentis imperio, usque ad idem à Carolo M. instauratum.

AB amisso Occidentis imperio, vel paullo antiè, incipit ætas adcrepita : quam in duas partes dissepiscimus. Prior est ab imperio Occidentis per Augustulum Momyllum amisso, usque ad idem instauratum per Carolum Magnum. In hoc optimus, & supra atatem bonus est Severinus Boëthius. Nec eo penitus sua laude frustrandi ceteri.

Ætatem celebriorum apponam.

Claudianus Mamertus, Viennensis Episcopus, claruit Zenone Imperante : etsi Bellarminus in scriptoribus Ecclesiasticis sub Valentiano III, & Theodosio Iuniore, censet viguisse. Præter præclarum trium librorum opus de statu animæ carmen reliquit contra vanos Poëtas. Hujus quoque videntur esse carmina de Christo, quæ in Claudiano leguntur. Nam ille Theodosiani ævi scriptor gentilis fuit, ut ex Augustino, Orosio, atque aliis, constat. Qui si tandem factus esset Christianus, verbo hoc tetigissent. De ætate vero quod dixi, satis arguit, quod in opere memorato Eucherii, Lugdunensis Episcopi, ut æqualis, meminerit. Item quod opus suum de anima Sidonio Apollinari emendandum ac divulgandum misit.

Sub

Sub Zenone etiam claruit Claudius Marius Victor , Rhetor Massilienſis , qui in Geneſin carmine hexametro ſcripſit libris xv ad Æthereum filium. Item carmen ad Salmonem Abbatem de perverſis ſeculi moribus. Vtrumque habes in octavo Tomo Biblioth. SS. Patrum edit. 11. Fuiffe literaturæ ſecularis , quam ſacrarum literarum peritiorẽ , iudicium eſt Gennadii Maſſilienſis : quod & ſecutus eſt Ado Viennẽſis.

Alcimus Ecdicius Avitus , Archiepiſcopus Viennẽſis , Zenonis , & Anaſtaſii temporibus claruit. Superſunt verſu hexametro lib. v , de mundi origine , de peccati origine , de ſententia Dei , de diluvio , deque tranſitu maris rubri. Item ad Fuſcinam ſororem liber de conſolatoria caſtitaſis laude. Etiam proſa ſupereſt homilia de feſto Rogationum , & prima ejus inſtitutione. Meminit & Alcimi hujus Venantius Fortunatus , qui claruit circa annum 10 LXX. At ratio fugit , cùm Lilium Gyraldum diſſego. v Hiſtoriz Poëtarum , tum Cæſarem Baronium in Martyrologio Martii Februarii ; cùm hunc Alcimum intelligi putant à Sidonio Apollinari lib. vi 11 , epiſt. xi , quæ exarata eſt ad Lupum. Nam loquitur ille de Latino Alcimo Alethio , Nitiobrige , ſive Aginnenſi , qui inter Profeſſores Burdigalenſes : memoratur Auſonio carm. 11 , & B. Hieronymo in Chronico Euſebiano laudatur ad an. Chriſti 600 LX : *Alcimus , & Delphinus Rhetores in Aquitania florentiſſimè docent.* Vt inter Alcimum Rhetorices Profeſſorem , & Alcimum Episcopum ac Poëtam , totius ſit ſeculi intervallum.

Anno quarto Anaſtaſii Turcius Rufus Aſterius conſulatum geſſit cum Flavio Præſidio. Huic in codd. nonnullis carmen tribuitur , quo Vetuſ & Novum Teſtamentum conferuntur. Sed alii Sedulio adſignant : nonnulli & Claudiano Mamerto.

Gelaſius Papa , qui , temporibus Anaſtaſii Imperatoris , Romanæ Eccleſiæ præfuit , ab anno cccc xcxi uſque ad cccc xcvi ; inter alia etiam condidit hymnos Eccleſiaſticos.

Quibus temporibus in Oriente Zeno , poſteaque Anaſtaſius , in Italia Odoacer , & exinde Theodericus rex , claruit Anitius Manlius Boëthius Severinus , vir Latine & Græcè doctiſſimus , in omni diſciplinarum genere excellens , quoque Roma à Varronis temporibus non habuerit undecumque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit , oſtendunt libri v de conſolatione Philoſophiæ , quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in poëſi venuſtius habuit , vel illud ævum , vel etiam quod proximè antecceſſit. Vxorem habuit cui nomen Helpis : quæ & ipſa literis , ac imprimis poëſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis , & filios duos Patricium , & Hypatium , Conſules vidit. Cùm verò ob
litteras

litteras ad Anastasium Imp. scriptas, & alia quædam, suspectus esset Theoderico regi, quasi studeret recuperandæ libertati, jussu ejus una cum socero Symmacho, est interemtus.

Sub Anastasio, Orientis Imperatore, Theoderico Amalo Ostgottho, Italiz rege, & Anastasio, Symmacho, ac Hormisda Papis, claruit Ennodius Ticinensis Episcopus, qui perperam nonnullis Euodius vocatur, ac Ennodius Iuvenalis dicitur à Bernardo Sacco Historiz Ticinensis lib. viii, cap. i. Episcopus factus anno Urbis ccccxc, obiit verò anno Io xvi. Ejus cum epistolas, orationes, ac panegyricos, tum hymnos ac epigrammata edidit, emendavit, notisque illustravit Andreas Schottus.

Fulgentius Ruspæ in Africa Episcopus vixit anno quingentesimo, temporibus Trasamundi Regis: adversus cujus errores tres libros scripsit. Alia etiam ejus multa in manibus sunt. Obiit anno Io xxix. De eo sic Sigebertus in Catalogo: *Ne videar humana miscere divinis non commemorabo sacris memorabile hujus viri opus, qui totum opus Virgilii ad Physicam rationem referens, in lutea quodammodo massa, auri metallum quaesivit, & repertum conconvexit.* Signat vero id opus, quod inscribitur Fabii Planciadis Fulgentii de allegoria librorum Virgilii ad Chalcidium Grammaticum. Is verò sine dubio alius est ab Episcopo Ruspensi. Nempe Grammaticus is, cujus & Mythologicon libri, exstant: cujus item Expositionem sermonum antiquorum ad eundem Chalcidium Grammaticum Nonio Marcello subjecit Hadrianus Marcellus, uti & post alii. Atque hujus fortasse fuerint Astronomica Fulgentio tributa: ac carmine scripta hexametro, cujus fragmentum habemus in epigrammatis ac poëmatis ex collectione Pythœi cum ejus notis Lutetiz excusis*. Imò quid si ne Fulgentii quidem sit, sed Isidori: quandoquidem hoc poëma sæpe illius operibus subjicitur, nullo auctoris nomine expresso, ut Pithœus refert. Qui & negat contemnendam esse conjecturam hominis doctissimi, qui arbitratur esse Varronis Atacini.

Fuit etiam Zenonis & Anastasii Theodolus, cujus carmina supersunt de miraculis veteris Testamenti.

Theodolo æqualis Godelbertus qui carmine heroico complexus historiam à mundi creatione usque ad partum Virginis, & allegorias etiam eorum adjunxit. Hodieque exstat.

Rusticus Helpidius vir nobilis, ac quæstorius, idemque Medicus Theoderici Gothorum Regis. Scripsit carmine hexametro historiam veteris & Novi Testamenti. Item de beneficiis Iesu Christi. Atque hæc edita à Georgio Fabricio. Sed periit, quam conscripserat consolationem doloris. Cujus operis ipse mentionem facit his versibus:

Hinc

*Hinc etiam nostro nugata est schema dolori,
Garrula mendosis fingens satyromata Musis,
Falleret ut trepidos cantatrix pagina questus.*

Etiam tum Priscianus Grammaticus, Cassiodori æqualis, ac eidem memoratus Constantinopoli claruit. Cui si quis hic locus, id fuerit, quia carmine Latino Dionysii Afri *ἑρμηνεύς* expressit. Aliqui tamen Rhem-
nii Fannii esse arbitrantur. Et, ut censeo, verius. Etiam epitome *Φα-
νοποιῶν*, h. e. sexdecim versus hexametri de sideribus eidem tribuuntur
in prætermisissis epigrammatum, & poematorum, quæ ex collectione
Pithœana prodierunt Parisiis *.

* an. 1590.

Anastasio Imp. anno xxvii habita Synodus Tarraconensis; Christi
anno Io xvii. Ei interfuit Orentius, Tarraconensis Episcopus, atque
idem Poëta: de quo sic Sigebertus Gemblacensis virorum illustrium
cap. xxiv: *Orentius Commonitorium Fidelibus scripsit metro heroico, ut
mulceat legentem suavi breviluquio.* Cæsar Baronius in Annal. Ecclesiast.
an. cccc lxxxi censet eundem esse, ac eum, cui Sidonius Apollinaris
scribit lib. ix, epist. xx. Ac movet eum tum vicinitas nominis, quia
hic Orentius, ille Oresius dicitur: tum idem studium, quia Tarraco-
nensis hic Poëta fuit, & Oresius à Sidonio petierat, sibi carmina ejus
transmitti. Sed quis non videt, quàm hæc infirma sint? Præterea nec
tempora satis conveniunt, quia Sidonius septennio decesserat antequam
Zenoni succederet Anastasius.

Temporibus Iustini Thracis Marcus, Monachus Benedictinus, Bene-
dicti ipsius discipulus, vitam præceptoris sui, non invenustè, pro illis
temporibus, carmine hexametro conscripsit.

Sub Iustiniano Imper. circa annum Io lx fuit Arator: qui historiam
Apostolicam libris duobus è Luca expressit; unde ipse:

Versibus ergo canam, quos Lucas rettulit Actus.

Item:

De qua pauca canam, Luca narrante, relatu.

Cùm gemina sit præfatio, videtur prius hoc opus dicasse Abbati Flo-
riano; imo autem Vigilio, qui ab anno Io xl usque ad Io lv, Roma-
nus fuit Episcopus. Atque hæc conveniunt cum eo quod sub Iustinia-
no vixisse ajunt Paulus Diaconus †, & Palmerius. Nec multum abit,
quod Aldus in glossemate quodam reperit, claruisse anno Io xlv. At
de ætate ejus Platina audiri non debet.

† Hist. Rom.
& Longo-
bard.

Sub Iustino juniore, qui anno Io lxv successit Iustiniano, claruit Ve-
nantius Honorius Clementianus Fortunatus: cujus patriam, domici-
lium, ac scripta, memoramus lib. ii de Historicis Latinis, cap. xxxi.
De ætate arguit, quod Iustino huic, & uxori ejus Sophiæ Imperatrici

Ii

Hodæ-

Hodœporicon misit. Carmine ejus exstat liber de Partu Virginis. Alter de beneficiis Christi, atque alia, in his libri de B. Martino : quædam etiam in Ecclesia canuntur. Vide de eo Aimoinum de gestis Francorum lib. III, cap. XIII : item quæ de eo diximus in Historicis Latinis lib. II, cap. XXII. Quanti eum fecerit Hilduinus, ex eo cognoscere est, quod epistolâ ad Ludovicum Pium Imperatorem, non contentus, ob acumen, & elegantiam, *Scholasticum* vocare, *Scholasticissimum* dicat. Præclarum quoque de eo judicium est Barthii Adversariorum libro XLVI, cap. III. Appellat *maximi ingenii vatem*. Ibidem dicitur *ad eum, velut ad Calliopium quempiam, magistrum & coryphæum Musicorum modulaminum, respexisse omnium sequentium Poëtarum chorum*. Et post aliqua adjungit : *Mirandum acumen ingenii in hoc autore fuit : etiam doctrina omnibus fere coætaneis excellentior*.

Sub Iustino Iuniore (qui Iustiniano successit anno IO LXXV, ac imperium annis tenuit XVII) vixit Corippus Grammaticus : qui de laudibus Iustini II Augusti carmine heroico quatuor scripsit libros. Præfatio operis est ad Anastasium Quæstorem, & Magistrum. Primus edidit, ac notis illustravit Michaël Ruizius Assagrius Celtiber. De Corippo hoc ita Nicolaus Alemannus præfatione in Procopii Cæsariensis lib. IX, qui *Avéndoç* dici solet : *Corippus Africanus tam improvidus est Iustiniani, atque Iustini adulator, quam levis Poëta : in alterius enim laudibus exultans, alterius in vituperationem labitur incanus, vel potius adductus veritate*. Quæ postrema verba addit, propter fæda Iustiniani vitia, quæ non Procopius modò, sed alii etiam historici refert : in his Euagrius lib. IV, cap. XXIX, & XXXI : præterea Zonaras Tom. III. Plura diximus in Historicis Latinis lib. III, cap. III.

Sub eodem Iustino claruit Stephanus, presbyter Africanus : qui carmine videtur scripsisse vitam S. Germani : idque postulato S. Anacharii, Episcopi Antissiodorensis. Vide quæ in Historicis Latinis memorato loco attulimus.

Mauritii temporibus, vel circiter, vixit Martianus Mineus Felix Capella, paullo ante tempora Cæsaris Heraclii : ut in Chronologia sua censet Iosephus Blancanus ; quem etiam sequitur Christophorus Scheiner Suevus, S. I. Theologus, eruditi operis, quod Rosam Vrsinam inscripsit, lib. IV, parte II, cap. XXIX*. In quo hæserè alii, ut Iacobus Gualterius Tabula Chronographica secunda ad tempora Antonini. Primus eum reperit Thadæus Vgoletus Italus ; ut ait Pignorius epist. XVI ad Franciscum Polam. Primus veterum, qui ejus meminerit, creditur esse Severinus Boëthius : qui tempore vixit Theoderici, Gotthorum regis, h. e. circa annum quingentesimum. Hic lib. I de disciplina Scholarii

* pag. 761.

larium cap. r. Martianum inter eos reponit scriptores, qui, ut verbis ejus utar, *sunt indagandi, memorialique cellulae commendandi*. Sed auctor ejus libri est indoctus impostor, atque indignus, qui memoretur. Meminit quoque Eckerhartus in vita B. Notkeri cap. x*. Quod ad auctorem ipsum, barbarum vocat Iosephus Scaliger Notis ad Cirin. Auctorem sanè doctum appellat Scheinerus in Rosa Vrsina capite ante memorato †. Quæ facile conciliantur. Nam scriptor eruditus quidem, sed semibarbarus, partim vitio gentis, quia Afer erat; partim ætatis, quoniam collabente vixit sermone Latino; partim quia multijugæ dictioni attendit magis, quàm sermoni Romano. Vulgo inscribitur *Satyricon*. Sed Capella ipse *Satyræ* semper appellat. Nempe quia tum vario scribatur argumento, adhæc prosâ, & carmen misceantur, præterea vario scribatur metro: eâ nempe ratione, qua Varronis *satyræ* sic vocantur. De quibus Probus in Ecl. vi, & alii. Alexander Neckam jam circa annum dC cc xxx commentario Martianum illustravit: ut auctor est Balæus Centur. rrr script. Ecclesiast. Quale de prosa ejus pariter ac carmine judicium fuerit Ludovici Vivis, legere apud eum possis lib. rrr de ratione dicendi, cap. de Poëticis*. Verba ejus adduximus, cum de Sidonio Apollinare ageremus.

* pag. 946.

† pag. 762.

* pag. 148.
edit. Basil.
an. 1555.

Temporibus Heraclii Imperatoris an. dC xxvi, & xi seq. Romæ sedit Honorius Papa. Cui in Bibliotheca SS. Patrum Tom. viii tribuuntur duodecim disticha de Apostolis in Christi ad cælos adscensione obstupescens. Sed verisimilius creditur, esse Venantii Fortunati: qui dictus Venantius Honorius Clementianus Fortunatus. Extremis Heraclii temporibus ac sub tribus ejus filiis Constantino, Heracleona, ac imprimis Constantis, claruit Hildephonsus, sive Illephonsus, qui & Alphonfus, Toletanus Episcopus, qui primus creditur instituisse Festum Conceptionis B. Virginis. Hic varios scripsit hymnos: item epitaphia, atque epigrammata. Obiit sub Constante anno dC lxxii. Vide &, quæ de eo diximus in Historicis Latinis lib. r r, cap. xxvi.

Eodem Constante, filioque ejus Constantino Pogonato imperantibus, quo tempore Francorum rex erat Clodovæus II, vixit Drepanius Florus, natione Gallus: cujus psalmos, hymnos, & alia quædam habemus Tom. viii Biblioth. SS. Patrum edit. r r. Dubitabat Georgius Fabricius an hic Poëta Drepanius esset idem ac Rhetor Latinus Pacatus Drepanius. Sed hujus panegyricus scriptus est ad Theodosium Senatorem. Poëtæ autem carmen habemus ad Moduinum, Augustodinensem Episcopum, qui aliquanto post Gregorii M. tempora fuit.

Temporibus Cæsaris Justiniani Junioris, qui postquam à Leontio patricio fuit imperio dejectus, ac naribus truncatus, nomen *ῥινομήτης*

accepit, item hujusce Leontii ætate, nec non Tiberii Apfimari, ac postquam Iustinianus recuperavit imperium, claruit Aldhelmus, qui & *Althelmus*, & *Aldelmus*, corruptè verò *Anthelmus*. Nomen enim est Saxonicum à veteri galea, quæ illis *alt-helm*. Patrem habuit Kentenum Inæ Occidentalium Saxonum regis fratrem. Postquam Galliæ, & Italiæ gymnasia adiisset, in Bladunensi, sive, ut postea dixere, Malmesburiensi Monasterio Abbas fuit. Hinc primus Occidentalium Saxonum in oppido Shirburnensi factus est Episcopus. Latinis, Græcis, divinis, humanis, literis, suæ ætatis Theologorum cessit nemini. Vtraque etiam eloquentiâ, Oratoria ac Poëtica, excelluit. De eo versus est ille, *Aldhelmus cecinit millenis versibus odas.*

Inter cætera laudem sibi peperit xxxvi i i versibus heroicis; quorum primæ literæ descendendo, ultimæ adscendendo, efficiant versum illum, unde incipit carmen:

Metrica tyrones nunc promant carmina castos.

Vt taceam, quòd & ultimus versus retrogrado si ordine literas legas, eundem efficit versum. Habes id carmen in scriptoribus Anglicanis Ioannis Pitsei, ad annum 1566, quo Aldhelmus vitâ excessit. Inter alia de virginitate etiam librum carmine reliquit hexametro. Sed temporum vitio subinde in metrum peccat, præsertim in Græcis. Ita medium in *machæra* corripit:

Ignes & maceras, & rubras vivice virgas.

Item:

Iccirco maceram stricto mucrone vibrabat.

At Græcè est *μαίχαιρα*. Priori versu videmus & secundam in *vivice* seu *vibice* corripì, cum longa sit. Eiusdem Aldhelmi est eodem opere:

Plurima schematisans sacræ molimina mentis.

Atqui tertiam in *schematizo* esse porrectam arguit duplex quæ sequitur. Græcè enim à *σχῆμα σχηματίζω*.

Beda Venerabilis, presbyter Anglus, vixit temporibus Iustiniani Junioris, & sequentium Imp. etiam Constantini Copronymi. Sanè anno 1533 superstitem fuisse, ipse indicat Historiæ Anglicanæ lib. v. prope finem. In tot voluminibus non modo librum de arte metrica legas: sed carmen de Iustini martyrio. Item hymnos reliquit. Adhæc compositionem horologii carmine hexametro: quæ extremum locum obtinet in epigrammatis, & poematis, curâ Pithœi Lutetiæ excusis*.

* an. 1590.
† pag. 477.
edit. Latet.

Notis ad ea poemata meminit Pithœus † eclogæ à Beda scriptæ de conflictu veris, & hyemis. Sed addit non putasse editione dignam; licet exemplaria ad manum essent. Vide plura de Beda in Historicis Latinis lib. ii, cap. xxv i i i.

Impe-

Imperante in Oriente Constantino Copronymo, Pipino in Francia, Oswulpho in Northumbria, vel, ut brevius dicam, anno 1000, vixit in Anglia Ethelwolphus Bernicius, qui & Lupus nominatur. Hic de origine fani B. Petri ad Orientale Berniciorum litus carmine lusit ad Episcopum Egbertum. Dixi de eo lib. 11 Historiæ Historicorum Latinorum, cap. xxix.

Paulus Diaconus Aquileiensis, à Carolo rege, postea Magno, captus tum rege Longobardorum Desiderio an. 1000. Præter ea quæ prosâ reliquit, etiam condidit hymnos sacros: in quibus ille, in Ecclesia canis solitus in natali S. Ioa. Baptistæ. Initium est, *Vt queant laus resonare fibris.*

Etiam Caroli Magni temporibus fuit is qui seu vero seu ficto nomine appellatur Ferius Hilpericus. Heroico carmine exaravit congressum Caroli M. & Leonis Pontificis. Msa existit apud Helvetios in Monasterio S. Galli. Aliquorum ea est opinio, genuinum esse auctorem Alcuinum. Sed Barthio alia mens lib. xlv Adversar. cap. 11, ubi & multa in eo scriptore illustrat. Censet verò Alcuinum, præclarum virum, ac Theologum non tam sæde fuisse adulatum discipulo suo Carolo, quem, ab omnium artium scientia celebrat, nimium quantum, ac planè supra verum. Ergo mavult credere, carmen id esse ab aliquo Alcuini discipulo, Caroli condiscipulo. Idem ait Notas in eum scriptorem æditas à Goldasto. Mihi necdum videre contigit.

Tum quoque fuerit Petrus Apollonius Collatius, presbyter Novariensis, si audimus Margarinum de la Bigne, Theologum Sorbone. Sed videtur Politiano par, vel suppar: ut diximus lib. 111 de Historicis Latinis, cap. x. Carmine heroico quatuor egit libros de excidio Hierosolymorum.

C A P V T V I.

De quartæ ac decrepitæ ætatis Poëtis Latinis à Caroli M. temporibus usque ad excessum Ludovici Bavari.

Altera decrepita ætatis pars est ab instaurato Occidentis imperio per Carolum M. quod factum anno 1000, usque ad extrema tempora Ludovici Bavari, seu prima Caroli IV; qui Ludovico successit anno 1000. xlviii. Vt hoc spatium sit annorum quasi 100. Ea ætas magis magisque defecit, usque dum planè fieret *μὴδὲν ἔσται*.

Ætatem aliquot celebriorum excerptam : ubi prius dixero, nec ipsum Carolum videri à carmine pangendo abhorruisse. Sanè apud Turpinum legas in ejus vita versus, quos in Rolandi mortem profudisse dicitur. Eorum initium est, *Tu patriam repetis*. Sed quàm exiguæ fidei sit Turpinus iste, sive Tilpinus, ostendimus in secundo de Historicis Latinis, cap. xxx : paucis item cap. XLVII in Callisti II. Fortasse melioris notæ est epitaphium, quod scripsisse dicitur Hadriano Papæ, & Platinæ subjungitur ab Onuphrio Panuino.

Ludovici Pii temporibus claruit Theodulphus, prius Abbas Floriacensis, ac deinde Episcopus Aurelianensis. Ejus est carmen, quod in Palmarum die cani solet :

Gloria, laus, & honor, tibi sit Rex Christe redemptor.

* edit. 2.

Alia ejusdem vide Tom. VIII Bibliothecæ Patrum*.

Æqualis ei Rabanus Maurus, qui anno 1000 factus est Abbas Fuldenfis : anno autem 1004, Episcopus Moguntinus. Auctor istorum mihi Vincentius Bellovacensis Doctrinalis sui lib. XVII, cap. LIX. Vbi & vocatur *Poëtarum sui temporis nulli secundus*. Hoc Poëtæ nomen sibi imprimis paravit poemate isogrammatico quod inscribitur de sanctæ Crucis laudibus : ac in medio descendendo habet,

Forma sacrata Crucis venerando fulget amictu :

in medio autem à dextra eundo in sinistram habet,

Magnus vestit honor, letus loquor hoc nationi.

Vbi licentius prima in *nationi* corripitur. Scripsit hoc poema ad Gregorium IV : quo mortuo illud misit ad Sergium successorem.

860.

Rabani Mauri discipulus fuit Strabus Monachus Fuldenfis : qui Ludovici, & Lotharii Imperatorum temporibus claruit, ac præ cæteris celebratur Glossâ ordinaria in Scripturam universam. Rabano dictante scribere solitum, ait Vincentius Doctrinalis lib. XVII, cap. LIX. Hic verò nobis memoratur, quia ejusdem cum ab aliis, tum Ioanne Atrociario, creditur liber, qui inscribitur : *Strabi Galli, Poëtæ, & Theologi doctissimi, ad Grimaldum, Cœnobii S. Galli Abbatem Hortulus*. Tritheimius in scriptoribus Ecclesiasticis refert uno in opere ad an. 1004, altero 1005 : quod malim. At neutro loco Hortuli meminit.

880.

Ad Carolum Calvum Hugubaldus poema suum misit de laude Calvorum. Ejus initium,

Carmina clarifera Calvi cantate Camœnæ.

888.

Item tum circa an. 1004 floruit Gallus Milo. Scripsit ad eundem Carolum Calvum carmen de Sobrietate. Præfuit Cœnobio S. Amandi, cujus & vitam exaravit.

Sub Carolo III cognomento Crasso, fuit Hericus sive Ericus Al-

tiffido-

rissiodorensis, cujus poema exstat de vita S. Germani. Vidimus de eo in Historicis Latinis lib. II, cap. xxxviii.

Item tum claruit Abbo, Monachus Coenobii S. Germani à Pratis, Aimoini discipulus carmine duos edidit libros de obfessa à Nortmanis, sive Danis Lutetia: qui hodieque supersunt. Diximus de eo in Historicis Latinis lib. II, cap. xxxviii. Barthus lib. xxxiii Adversariorum, cap. xiv ait, Albonem cognomen habuisse *Cernus*. Multum metuo ne opinio ista non aliunde sit oborta, quam quòd Abbo ipse dicat alicubi:

Cernus Abbo tuus jugiter.

Vbi *Cernus* planè est appellativum.

Othone I, & II Imperatoribus floruit Rhosoita, sive Roswid, monialis, ut vocant: quæ de gestis Othonum heroico carmine scripsit panegyricum: item Comoedias vi, & elegiacum carmen de laudibus B. Virginis. Qui vixisse ajunt, quo tempore dicitur Ioanna Papissa fuisse, eo reseruntur, quòd hæc scripserit Othonom Cæsarum gesta, ut diximus. At Otho II desit vivere anno 1000 cccc lxxxiii. Adi etiam de hac virgine quæ diximus lib. II de Historicis Latinis, cap. xli.

Othonis III ætate, ut Martinus Polonus in Chronicis auctor est, 1000. fuit Fulbertus Carnotensis. Obiit anno 1050 xxvi. Exstant ejus * versus hexametri de beata Virgine, de S. Cruce, de timore, spe, & amore, de se ipso, hymnus sapphico versu, atque alia. Sed & speciem trochaeorum æmulantur versus de S. Pantaleone: quorum initium,

* edit. Paris.
an. 1608.

*Quantas cædis Christiani gregis inhorrueris
Sub Maximiani quondam impia tyrannide
Revoluta manifestant scripturarum pagine.
Tunc Eustorchius Senator quidam Nicomediæ,
Habitabat quidam & natus nomine Pantaleon
Et decore corporali clarus & ingenio.*

Atque ita deinceps. Sed versu istoc,

Dum languore fatigatis sanitatem reparant miseris:

Vox ultima tolli debet. Simile metrum hymni de S. Piato, cujus initium:

*In tellure Beneventi claris ortus patribus
Insignis mundo Piatu sacris fideus moribus.
Mox puer Christum sequendo admirandis nisibus.*

Hinc superest vox insignis. Sequitur deinde:

*Post adultus respexit vanam mundi gloriam,
De suis nihil reservans præter vestem simplicem.
Sed quæcunque possidebat dans fomentis pauperum.*

Deinceps

Deinceps quædam corrupta: sed ei non difficilia emendatu, qui ad rhythmum attenderit. Vt in his, quæ proximè sequuntur, hoc, vel simili modo:

*Nescius Roman pergit vir, illic & conjungitur
Dionysio, suisque sanctis consodalibus.
Cætu sanctorum virorum lumen viget additus
His perfectis prædicare Christum genti Gallicæ.*

Ac postea:

Christo convertit virorum terna dena millia.
Verba illa & *illum fortiter debellaret* sunt è glossemate interpretantis illa, *hosti non succumberet*. Similiter post è glossemate videtur, *virulentis auribus*. Paullo post puto scripserit:

*Vique fama est militare promptus, vinci nescius,
Nexus vicit flagra vicit, & immanes impetus.*

Item,

Dumque gleba conderetur gloriosi martyris.
Sustuli corpus, ut glossema vocis gleba. Vltimum versum sic restituo:
Cujus caro tunc probabat conregnare cælitus.
Vbi vulgo regnare, deficiente syllabâ. Item hymno de Trinitate legendum:

Nihil enim Patre Deo gignitur nisi Deus.

Et postea:

Is neglectus perdit male populum Iudaicum.

Etiâ penultimo versu sic suppleveris:

Ostendit quondam Propheta quasi jam visibilem.

Num & locum inter Poëtas dabimus Medicis Scholæ Salernitanæ, qui Roberto Normanniæ Duce, à bello Sacro redeunte, & de fistula brachii consulente, ansam præbuere versibus scribendi de conservanda valetudine? Id factum circa annum c10 xcix, imperante Henrico IV. Is Robertus erat Angliæ rex designatus: quæ causa est, cur sic opus incipiat:

Anglorum Regi dicit Scholæ tota Salerni.

Henrici III temporibus anno c10 L fuit Marbodæus Gallus, præsul Rhedenensis, qui Thebæorum vitam carmine comprehendit, aliaque in Canticis Salomonis. Videndum item, an non idem sit Marbodæus Gallus Cænomaniensis, qui carmine scripsit de gemmarum lapidumque pretiosorum formis, natura, ac viribus. Meminit Vincentius Bellovacensis lib. ix speculi Naturalis singulis pene capitibus. Item Bartholomæus Anglicus lib. xvi. Scholiis suis illustrarunt Alardus Amstelredamus, & Picorius Villingensis. *

* Colonia
excudit He-
ro Alope-
cius an.
1539.

Floreti ætas ignota non fit, si idem sic, ac dicunt, qui B. Bernardus Claravallensis Abbas *. Nam vixit is anno cIo cxxx. Sed alius Bernardus; alius, qui è Bernardo excerpfit flores, eosque versibus complexus, & inde nomen habet Floreti.

* *Colin's
excusus cum
Commentar.
an. 1501.*

1056.

Henrici IV temporibus circa annum cIo Lx claruit Amatus, Casinensis Monasterii Monachus: qui quatuor libros carmine scripsit de gestis Apostolorum Petri ac Pauli: ut est apud Leonem Marficenum in Chronico Casinensi lib. i. i. , cap. xxxiv. De hoc etiam dictum in Historicis Latinis lib. ii, cap. xlvi.

Ejusdem Imperatoris temporibus circa annum cIo Lxxx fuit Sigebertus Gallus: qui varia carmine signavit. Partes Imperatoris secutus est adversus Gregorium VII.

Eodem tempore fuit Hydalbertus: cujus heroici, & elegiaci versus supersunt. Obiit anno cIo c. Eundem cenfeo, ac Hildebertum: de quo mox dicam.

Extremis Henrici IV temporibus circa annum cIo xc fuit Guido, Ambianensis Episcopus, qui metro heroico descripsit vitam Guilhelmi Conqueritoris, Angliæ Regis, & Normanniæ Ducis, qui obiit anno cIo Lxxxix. Meminit Guilielmus Meticensis lib. vi de gestis Normanorum, cap. xlii.

Temporibus Imperatoris Lotharii II, five Honori II Papæ, claruit Hildebertus Cenomanensis prius presbyter, posteaque Turonensis Episcopus. Hic carmine reddidit vitam S. Mariæ Ægyptiacæ: quam Paulus, Neapolitanæ Ecclesiæ Diaconus è Græco prosâ Latinâ expresserat. Meminit Henricus de Gandavo libro de Scriptoribus Ecclesiasticis, cap. vii. Etiam versus ejus de Mysterio Missæ habes in Bibliotheca Patrum edit. ii. Complures ejusdem versus de S. Trinitate, aliisque, excerpfit Antoninus in Speculi Historialis Parte i. i. , Tit. xvi, cap. ix, §. i, & nonnullis sequentibus. Egimus de eo pluribus in Historicis Latinis lib. ii, cap. xlix.

1125.

Temporibus Frederici Barbarossæ, anno cIo c Lxx claruit Petrus de Riga Remensis, qui carmine Leonino complexus est Vetus & Novum Testamentum. Id volumen *Aurorum* inscripsit.

Gothefridus Viterbiensis Conradi III, & Frederici I, five Barbarossæ, Notarius fuit. Chronicon suum universale partim prosâ, partim carmine conscripsit. Producit hoc usque ad an. cIo c Lxxxvi.

1186.

Guntherus claruit temporibus Frederici Barbarossæ, & Henrici VI, qui Frederico successit anno cIo cxr. Guntherus hic prius scripsit Solymarium, five expeditionem Conradi Imp. in terram sanctam adversus Saracenos. Postea aggressus est Ligurinum, five x libros adversus

K k

Ligures

Ligures seu Mediolanenses. Sic enim *Ligurum* voce constanter utitur. Id opus vivo Frederico scripsit, eique ut ipse ait, ostendit. Sequitur verò Othonem Frisingensem, qui patruus erat Frederici, & Radevicum Frisingensem, qui Othonem de Frederici gestis continuavit. Poëta est pro ætate ea & ingenio, & spiritu bonus. Sanè non indifertè scripsisse, quantum potuit in illo ævo, etiam judicium est Iani Duzæ præfatione altera Annalium Batavicum, quos carmine signavit. Lilius dialogo v Hist. Poët. refert & scripsisse carmine vitam B. Cyriaci*. Ajunt & exstare opus ejus Msum de rebus Germanicis: verene, an secus, dicere non habeo. Diversum autem esse à Gunthero Elnonensi, temporum ratio ostendit; cum prioris meminerit Sigebertus, qui anno obiit c10c xii. At Barbarossa, cujus gesta Guntherus describit, imperare demum coepit anno c10c lxi. Confundunt tamen hosce duos viri eruditi: in his Sanderus lib. xi de scriptoribus Flandricis, ac Sweertius in Athenis Belgicis. Vterque enim Guntherum Elnonensem, & cum, cujus Liginum habemus, eundem putarunt: cum inter eos intervallum sit annorum quinquaginta.

† Dialogo 5
Hist. Poët.
p. 224.

Æqualis huic, ut Lilius† ait Theodericus Leodiensis, qui varias Sanctorum vitas perscripsit.

Proximus est Iosephus Exoniensis sive Devonius Iscanus, Anglus; cujus sex libri exstant de bello Trojano. Hi à Cornelio Nepote ex Daretè Phrygio carmine translati perperam dicuntur. Claruit in Anglia temporibus Henrici II, Richardi, & Ioannis, Angliæ Regum. Nempe ante annum c10cc, ac postea. Dixi de eo pluribus in Historicorum Latinorum Historia lib. xi, cap. lvi.

Anno c10ccl claruit Philippus Gualterus Castellionius, qui & pro Gualtero vocatur *Galfridus*; sed perperam. Episcopus fuit Magalonenfis. Est autem Magallona mediterranei maris insula, Galliæ adversa, ubi olim civitas fuit, ac templum Canonicorum S. Augustini, qui suberant Archiepiscopo Narbonensi. Sed Papa Paulus III anno c10lxxxvi transfudit sedem eorum in urbem Montis Pessulani. Tritheimius, & alii, appellant Magolensem, sed perperam, ut Sweertio bene observatum. Carmine hic, idque libris novem condidit Alexandreida, sive libros ix de gestis Alexandri M. Henricus Gandavenfis in Catalogo cap. xx, hoc de libro sic scribit: *Qui in Scholis Grammaticorum tantæ dignitatis est hodie, ut præ ipso veterum Poëtarum lectio negligatur.* Msum ejus exemplar exstat Cantabrigiæ in Bibliotheca publica: atque alterum in Collegio S. Benedicti. Prius illud exaratum anno c10ccclxiv. Præfatio incipit, *Moris usitati.* Etiam Oxonii Msus in Bibliotheca Bodleiana. Præterea librum reliquit de Mahumeto, qui Msus.

Msus supereſt in Monasterio Affligemenſi. Vt nihil dicam de epiſtolis in Pſalterium; aut de morali dogmate Philoſophorum: quod opus Msum adſervatur Gandavi apud Carthuſianos. Eruditi quidam viri Caſtellione obiiſſe putant, propter illud monaſtichum, quod apud antea memoratum Henricum Gandavenſem legere eſt:

Infula me genuit, rapuit Caſtello nomen.

Integrum ſi epitaphium voles, ſequeretur,

Perſtrepuitque modis Gallia tota meis.

Puto ego prioris verſus aliam eſſe mentem: Nempe ut dicatur, Inſulæ quidem natum eſſe, eoque Inſulenſem dici debuiſſe, ſed hoc nominis patriæ urbi ereptum eſſe eo quod vulgo diceretur Philippus à Caſtellione. Henricus à Gandavo, Sixtus Senenſis, atque alii quidam, duos memorant Guilhelmos Inſulenſes: ſed unus idemque eſt. De hoc Gualtero tale eſt iudicium Barthii Adverſariorum lib. xxx, cap. i, ubi ait: *Eſſe melioris ingenii, quàm ætatis, ſcriptorem.* Et lib. xxii, cap. xvi: *Philippus Gualtherus, homo pro eo ævo ingenioſus, eruditus, eloquens, modo argutias Scholaſticas caviffei, & non miſceret omnia abſque iudicio. Sed id vitium temporum fuit, quò nihil diſſimulare poterant, quod ſcirent, quin quovis loco infererent; ad oſtentationem polymathie ſcilicet.* Eodem reſpexit Ianus Duza præſatione alterà in Annales Batavicos carmine ſcriptos: ſed hic vix dignum ait, qui iterum legatur. Et jam olim eum fugillare non dubitavit Alanus in Anticlaudianò ſuo, ubi eum Mævium vocat, quem, ut malum Poëtam perſtrinxit Maro in Bucolicis. Verba Alani ſunt:

— *Priami fortunas intonat illic*

Mævius, in cælis audens os ponere mutum,

Gèſta ducis Macetùm tenebroſi carminis umbrâ

Pingere dum tentat, in primo limine feſſus

Hæret, & ignavam queritur torpeſcere Muſam.

Vbi cùm dicit, eum intonare Priami fortunam, reſpicit Horatii locum in Arte, ubi Poëtam malum reprehendit, qui ſic ordiatur:

Fortunam Priami cantabo, & nobile bellum.

Rodolphi Habsburgenſis, Adolphi Naſſovii, & Alberti Auſtriaci temporibus nimirum an. cſo cc lxxx, ac deinceps claruit Stephanardus è Vicomercato, Monachus Dominicanus, qui Chronicon carmine reliquit. De hoc diximus in Hiſtoricis Latinis lib. ii, cap. lxi. Vbi & dictum de Stephanardo Flamma, qui idem videtur. Huius cum nomine legitur carmen de inſidiis, quas Epiſcopus Comenſis ſtruxerat Ottoni Vicecomiti.

Anno cſo ccc ſub Alberto Cæſare fuit Alanus de Inſulis, Teutonicus, ſcriptor operis contra Claudiani Ruſinum; unde *Anticlaudianus* vocatur.

tur. Hic est ille, qui vocatus *Doct̃or Ṽñṽersalis*, ob omnium disciplina-
rum notitiam. Exstat quoque ejus opus de Planctu naturæ, partim
prosa, partim carmine: quod & in membranis habeo exaratum. Sicu-
lum quidem ajunt, sed malo iis accedere, qui Teutonem arbitrantur. In
his Tritthemius, qui & alia ejus scripta commemorat.

Anno c̃lo cccv sedere cœpit Clemens Papa ejus nominis quintus.
Ad eum Guidus præsul scripsit carmine, quam vocabat *Bibliæ Mar-*
garitam.

Anno c̃lo cccx, quando regnabat Henricus VII, Guido Ferra-
rienfis, Ord. Prædicatorum, patriæ postea Episcopus, exemplo Petri
Rignonis, carmine utriusque Testamenti libros historicè & allegoricè
enarravit; atque id Papæ opus *Margaritam Bibliæ* inscripsit, &, quod
ætatem satis indicat, Papæ Clementi VII inscripsit. Nec video, quid
hic in Trithemio culpet Possevinus.

C A P V T V I I.

De renascente Poësi Latina, à temporibus
Ludovici Bavari.

V Idimus hætenus de temporibus Poëtarum prioribus, à pri-
mis Latina Poësis incunabulis usque ad quasi moribundam
vel etiam mortuam & extinctam. Sed ætate Francisci Peträr-
cha denuo ea cœpit revirescere.

Nimirum penè extremis Ludovici IV temporibus, sive circa an-
num c̃lo cccxl: quando Petrarcha longe lateque diffundere cœpit
ingenii divini, doctrinæque mirandæ varia monumenta.

Ioannis Boccacii hujusmodi de eo judicium est præfat. operis de ge-
nealogia Deorum: *Proclarissimi viri Fr. Petrarcha jamdiu ego auditor
sum. homo est cælesti ingenio præditus, & perenni memoria, at & facundia ad-
mirabilis.* Hujusmodi elogiorum pleni sunt libri. Contentus nunc ero
hoc Desiderii Erasmi in Ciceromano suo: *Resflescentis eloquentiæ prin-
ceps apud Italos videtur fuisse Franciscum Petrarcha, suâ ætate celebris ac ma-
gnus; nunc vix est in manibus. ingenium ardens, magna rerum cognitio, nec
mediocris eloquendi vis.* Subjungit deinde, *Blondum ac Boccacium hoc in-
feriores fuisse, tum in dicendi viribus, tum in Romani sermonis proprietate.*
Ac loquitur quidem ille de eloquentia Oratoria. Nobis verò sermo
nunc de Poëtica: cujus luculentum documentum habemus in Africæ
libris

libris ix, quibus bellum Punicum exposuit. Nimirum deperiisse putabatur Silius Italicus, qui demum temporibus Concilii Basiliensis in Germania est inventus. Hoc Africæ opus ut sibi dicatur, petiit à Petrarcha Robertus Hierosolymorum, & Siciliæ rex, teste discipulo ejus Io. Boccatio lib. xv. Genealogiæ Deorum, cap. xiiii. Complura de Petrarcha diximus in Historicis Latinis lib. i ii, cap. i. Vbi natum dicebamus anno cIo ccc iv: claruisse autem cIo ccc xl, ac proximis xxv annis: obiisse septuagenarium an. cIo ccc lxxv. Pompam funebrem, qua elatus, descripsit Henricus Calderius lib. vi, cap. xcix de gestis & origine Patavinorum, sive quis alius ejus operis est auctor. Verba ejus, quæ mihi suggessit clarissimus Pignorius, apponam, eo libentius, quia scriptor is nondum lucem vidit: Anno cIo ccc lxxix Franciscus cognomento Petrarcha, Poëta celeberrimus, Ecclesiæ Cathedralis Paduæ Canonicus, in pago Arquato, hant tanti viri fama in obscuro, non sine omnium gravissima dolore, ex hac vita xiv Kal. Aug. felix in cælum migravit. Cujus funus satis, uti par erat, amplum; viri clarissimi, Franciscus Carrariensis, qui tunc temporis Patavio imperabat, Episcopus quoque, Abbates complures Cœnobiorum, totius urbis ac Diœcesis antistites, Gymnastii Patavini publici Doctores, ac Universitatis scholares cohonestandum religiosissime curarunt. Cujus cadaver pheretre panno ex auro strato, ac umbella itidem aurea pellibus ex armellinis contexta super impositum, cum bis octo viri excellentissime humeris usque ad sacram Arquati eadem publice detulissent, ibi frater Bonaventura Peraginus*, qui postea fuit Cardinalis, ejus laudes ac vitæ integritatem funebri oratione illustravit. Hactenus Calderius: verè universa, præterquam de die atque anno emortuali. Nec enim xv Kal. Sext. sed xiv Kal. decessit. Neque anno cIo ccc lxxix, sed cIo ccc lxxiv, anno plus dicit Matthæus Palmerius in Chronicis. At Volaterranus lib. xxi justum numerum sexennio exsuperat. Siquidem natum ait anno cIo ccc iv, obiisseque anno ætatis lxxvi. Vtrumque refellunt verba jam ab eo tempore tumulo inscripta, quo ossa præstantissimi viri condita ea fuere. Apponam ea, prout è marmore ipso descripsit, atque ad me humanissime transmisit Laur. Pignorius:

Frigida Francisci lapis hic regit ossa Petrarchæ.

Suscipe Virgo parens animam, sate Virgine parce,

Fessaque jam terris cæli requiescat in arce.

M CCC LXXIIII, XIIII Julii.

Varia ex variis de Petrarchæ laudibus vide apud Polycarpum Palermum, I. C. Veronensem, de Patria Plinii Senioris lib. ii, cap. vii t. t pag. 106a. & seqq.
 Paullus Manutius Comment. in Ciceronis lib. i ad Q. Fratrem epistolam ii: Franciscus Petrarcha, Poëta sermonis Italici omnium elegantissimus, Latini veteris hant valde bonus.

Kk 3

Et si

* Vide de eo
 Scardeonius
 lib. 2 rerum
 Patavina
 class. 7.

Et si verò ad meliùs de Pöësi, ac universis literis, sperandum, signum Petrarcha sustulisset: nihilominus postea quoque, multi in carmine ivere potius desipientium semitâ, quàm sapientum viâ. Imò vix dici potest, quàm multi tum quoque amarint, priorum ineptias, ac barbariem. Itaque & vulgo vel fingebantur, vel paullo ante ficta legebantur carmina insubida sub nominibus magnorum Poëtarum. Vt sub nominibus Macri, Cornelii Galli, Ovidii, atque aliorum.

Exemplo fuerint libri de Vetula, & alia, quæ superiùs memoravimus.

Anno c^{lo} cccc claruit Ioannes Gerson, Cancellarius Academiæ Parisiensis: qui non prosa modò, sed carmine etiam permulta scripsit. Ea in operum ejus tomis legere est.

Inter Petrarcham, ac Pontanum, non occurrit melior Maphæo Vegio, qui præter epigrammata scripsit librum Æneidos tertiumdecimum.

Fuit, ut vocant, Datarius Martinæ Papæ, ejus nominis quinti: qui sedit ab anno c^{lo} cccc xvi r usque ad c^{lo} cccc xxxi.

1440.

Sigismundi & Frederici III Austriaei, poësi claruit Conradus Moguntinus: nempe quando imperavit in Galliis Carolus VII.

Magna vero incrementa poësis cepit temporibus Ioviani Pontani: qui clarere cepit circa annum c^{lo} cccc lx, ac septuaginta octo natus decessit anno c^{lo} lo v.

Hujus luculentum imprimis elogium habemus apud Franciscum Floridum Sabinum apologia adversus linguæ Latinæ calumniatores, ubi cum locutus esset de præclaris scriptoribus, qui proximis ducentis aut trecentis annis vixissent, istic subjungit: *Eorum summum esse Iohannem Iovianum Pontanum, nemo indignatur: in quo cum omnia, tum duo præstantissima fuere, quod talem in dicendo copiam, facilitatem, elegantiam, proprietatemque, superioribus annis, extincta pene Latina lingua reddidit, ut florentissimo Augusti seculo natum censeas: quodque & carmine unus, & solutâ ratione tantum veræ gloriæ adeptus est, quantum vix in eorum unoquoque separatim non modo recentiores, sed antiquorum eam pauci sint affecti.*

Nam

Nam quid est ejus dialogo jucundius, doctius, suavius? quos omnes ut effusus non laudem, unicus cerè, quem Actium inscripsi, in quo de Virgilianis numeris, & historia virtutibus proprietateque agit, neminem millesimum ac trecentessimum abhinc annum extitisse, qui veterum authorum vim, robur, artificiumque exactius, quam ille scrutatus fuerit, dilucide ostendit. Quid est enim in heroici carminis majestate, sono, candore, dulcedine, asperitate, gravitate, hilaritate, nitore, altitudine, aliisque ornatibus, quod ille non in Virgilio ita propriè diligenterque observavit, ut alium neget in eodem opere meliorem existere posse? Ejusdem verò de Obedientia, Fortitudine, Principe, Liberalitate, Prudentia, Magnanimitate, Immanitate, ac Fortitudine libri, maximam omnium rerum, quæ in illo fuit cognitionem, singularemque candorem cum summa facilitate legentibus adprimè ostendunt. At historiam, quam lepide scripsit? *Quantus* extitit in pœsi? *Quis* Latinorum cœlestia cecinit melius? quis hendecasyllabo post Catullum Pontano anteponeatur? Faciunt hæc omnia, ut iis assentiar, qui eum quoddam reviviscentis naturæ miraculum fuisse arbitrantur. Nec quisquam hujus scripta ad Ciceronianam phrasim examinet, quod ne ipsum quidem affectasse satis liquet, cum pluribus verbis usus sit, quæ Ciceroni in mentem nunquam venerunt. Sed non fugit tantus vir obrectatores, quum sint & ii non mediocriter docti, qui eruditionem Pontano tribuant, judicium adimant. Miremur, si non & M. Cicero Romanæ eloquentiæ Oceanus, exuccus, languidus, enervis, aridus, jejunus, ac dissolutus, ab hujusmodi calumniatoribus dictus est. Vide &, quæ de laudibus ejus viri diximus in Historicis Latinis lib. III, cap. VIII.

Iisdem verò temporibus ac Iovianus Pontanus, etiam Angelus Politianus, cum aliis laudibus, tum carmine excelluit.

Divinum Poëtam vocat Paulus Jovius lib. I de vita Leonis X. Baccius Vgolinus, epistolâ ad Robertum Salviatum, dicitur alterum cum Pico Mirandula ætatis suæ miraculum. Erasmus in Ciceroniano de eo sic scribit: Fateor Angelum prorsus Angelica fuisse mente, rarum naturæ miraculum ad quodcumque scripti genus applicaret animum. A Colvio, Notis in primum Floridorum Appuleji, vocatur primus Italarum. Scaliger de eodem sic in Castigationibus Catullianis: *Marullus ridet Politianum, virum non solum se majorem, sed & nullo nostræ ætatis inferiorem.* Quadragenarius obiit, idque eodem anno, quo ac Ioannes Picus Mirandulanus, & Hermolaus Barbarus: nempe anno MDCCCXCIV. De morte ejus sic Ioannes Pierius Valerianus de literatorum infelicitate lib. II: *Angelus Politianus nullius ignarus eruditionis & disciplinæ, cum in adversa Aedæarum procerum tempora incidisset, inclinantibus jam Petri, quem ipse*
literis:

literis instituerat, rebus, in eam incidit ægritudinem, ut in multis & variis molestiis cogitationibusque consolationem nullam admittere voluerit, atque ita demum dolore mæstitiæque confectus expiravit. Quodque illi longè fuit infelicitius, conficta in eum turpitudinis fabula, maledicentissimis obrectationibus profectus, calumniatusque est. Vique ea gens (Florentina) promptissima est ad insimulandum, in invidiam Petri ipsius ignominiosam aliam mortis voluntaria causam universo terrarum orbi magna cum ejus infamia propularunt. Vulgarem tamen opinionem fecutus quoque Paullus Iovius: uti Iovium Julius Scaliger, cujus illud in Poëmaticis:

Obsceno moreis, sed Politiane furore.

* Tom. 3,
Declamatio-
num pag.
545.

Vt de Melancthone taceam, qui * ait, semel solum sacras literas legisse, dixisseque nullum se tempus pejus collocasse. Quod & Ludovicus Vives prodidit, ut alios mittam. Id sanè parum credibile de eo, qui Sacerdos fuerit, ac Canonicus Florentinus. Etiam parum convenire cum eo videtur, quod ipse Politianus lib. IV, epist. x scribat, se tempore Quadragesimali publicè sacras literas populo enarrasse. Vide & quæ de eo diximus in Historicis Latinis lib. III, cap. VII.

Anno Christi cIo cccc LX clauit Nicolaus Valla, sive de Valle; qui carmine Latino reddidit Homeri Iliad. lib. III, IV, V, XII, (sed ducenti, & amplius, postremi versus desiderantur) XVII, ex XIX paucula, item XX, & tres postremos. Prodiere hi libri primùm à morte Vallæ Romæ, anno Christi cIo cccc LXXIV in domo Ioannis de Lignamine Messanenensis: qui se vocat S. D. N. familiarem. In eadem editione hic Nicolaus de Valle dicitur Legum Doctor, Basilicæ Principis Apostolorum Romæ Canonicus. Additur libros eos complere, vel emendare non potuisse, morte præventum. Ex eadem edit. cognoscas fuisse filium Lælii de Valle, I. V. D. & Sacri Consistorii, ac pauperum Advocati. Postea hi libri Basileæ, anno videlicet cIo Io xLI, sunt recusi, unà cum sex de bello Trojano libris Iosephi Iscani Angli, Cornelio Nepoti perperam tributis: & ut vocant Pindaro Thebano, ac Homeri libro I, II, IX, X, Latino carmine ab Vincentio Opsopæo redditis. ut desiderantur liber VI, VII, VIII, X, XI, XII, XV, XVI, XVII.

De Francisco Philelpho dixi lib. III de Historicis Latinis. Idem arte Poëtica studuit nomen propagare. In his libris x Hecatoestichorum, quorum quisque satyras decem continet; unde hecatoestichum ultimam sic inchoat:

*Hæc, Alphonse tuo surgens centesima tandem
Nomine claudat opus satyris hecatoesticha centum
Per decadas.*

Fini operis hæc subjunxit: Franciscus Philelphus huic satyrarum operi

extremam

extremam manum Mediolani imposuit, die Martis, Kal. Decembribus, anno à Natali Christi c15 cccc xlviii. Sed demum duodetriginta annis post opus hoc prodiit in lucem Mediolani per Christophorum Valdarfer Ratisponensem. Nempe jam tum latè per Italiam se diffuderant, qui artem callerent Typographicam, Ignoscendum autem seculo, quo vixit. Quod crebro adeo in metrum peccat. Vt lib. 1 Satyrarum, Hecatofticha nona:

— *Teneat vestibula custos*

Pervigil.

Et post aliquam multa:

Intravit plenis non ultima matula terris.

Lib. vi, Hecatofticha decima:

— *Acribus urit*

Ignibus experient mulieris, in impia lapsam

Elagitia.

Cæteroquin valuit etiam extemporali versu. Vnde Laurentius Humfredus lib. i. i. de Ratione interpretandi*: *Legimus Franciscum Philophum Latina, Græca, Lyrica, hexametra, prosaica, ex tempore dictasse.* * pag. 511

Nec justas laudes detractum i vero Michaëli Marullo; qui patriâ licet Constantinopolitanus foret; Romanas tamen Musas magis excoluit, quàm Græcas, multumque iis laudis acquiisvit.

Discipulus fuit Ioviani Pontani, Politiano æqualis, sed assiduus ejus obrectator, doctrinâ licet inferior; nec par lepore; ut Vivis etiam, aliorumque judicium est. Refert de eo Raphaël Volaterranus, cum hospitio suo esset usus, quo die discessit, eo in Cæcina, amne Hetruriæ, fuisse submersum. Id factum xvii Kal. Jul. an. c15 lxxi.

Nec multò post Pontani obitum grande meritò nomen fuit Actii Synceri Sannazarii:

Imprimis verò id sibi peperit libris tribus de Partu Virginis: ob quos luculentum Leonis X elogium meruit anno c15 lxxi: iterumque à Clemente VII an. c15 lxxvi: quo ipso & Romæ in lucem prodire cum Lamentatione de morte Christi, Piscatoria, & Eclogis.

Vti verò à Petrarcha initium est Poësis renascentis: ita temporibus Sannazario eadem jam videtur pervenisse ad vigorem.

L I

illum

illum consecuti præstantium Poëtarum alii: & quidem nonnulli pares, aliqui suppare.

Vti Hieronymus Vida, Balthasar Castilionæus, & alii multi, qui avorum, patrum, ac nostra fuerint, vel sint ætate. Horum non est animus numerum inire; præsertim viventium, etsi alioqui eos saltem non præterirem, quibuscum amicitia usque intercessit; qualis *id est* *manacius* Dominicus Baudius, hospitii usu conjunctus: item collegæ duo, summi viri, Daniel Heinsius, & Casparus Barlæus: ut jam taceam, sæculi nostri grande ornamentum, vel miraculum potius, illustrissimum heroea, Hugonem Grotium, Serenissimæ Reginae, ac regni Suecici tot jam annos Legatum ad Christianissimum Galliarum Regem.

Atque hæc de temporibus Poëtarum tum Græcorum, tum Latinorum: in quibus omnibus longè fuisset longior, nisi accuratè de Poëtarum singulis disseruisset. Lilius Gyraldus Ferrariensis.

Cujus exstat Historia dialogis decem perscripta de Poëtis antiquis; duobus de sui temporis Poëtis: opus sicut magni ingenii, & judicii, sic ingentis doctrinae, atque industriae: ita ut expectandum non sit, nequis deinceps hanc denuo provinciam suscipiat. Est ubi hujus, vel illius Poëtæ historiam, accuratius aliquis tractare valeat, & sanè id in paucis: at ab aggrediundo iterum tam vasto labore non modò eruditorum vulgus, sed etiam sanos omnes deterruit. Videlicet post mensem tam luculentam nihil fere nisi quædam spicilegia reliquit. Quare facilem mihi, si nunc brevior fuero, veniam spero.

Eo igitur solo historiam hanc concludam, & Græcis, & Latinis Poëtis, suam laudem deberi. Sed si quis inter eos comparationem instituere volet, minimum inventionis gloria debetur Græcis, quos sibi imitandos præposuerunt Latini. Præterea fatendum Latinos ferè à Græcis vinci lepore; sed vincere gravitate: quia non bene convenient gravitas, & lepos, Romani autem graviores, eoque minus culti, ac lepidi.

Quæ & sententia est Antonii Lulli Balearis lib. VII de Oratione, cap. V. *Quorum, inquit, vita severior est, eorum solet oratio tam aridior incutiorque esse, quam gravior: & ex voluptatibus vitæ deliciae omnes existunt*
sermo-

sermonis. Nec propterea tamen accessero Lullo, nimis detrahenti Romanis: sicuti cum ante proximè allata verba præmittit: *Vi semper mea constat sententia, multa conantur Latini in carmine: sed pauca præstant, & invitâ omnia conantur, ut dicitur, Minervâ.*

C A P V T V I I I.

De Poëtis Latinis incertæ ætatis: quos tamen fuisse constet ante tempora Caroli M.

A Moenus in codd. Mssis vocatur auctor enchiridii veteris & N. T. quod in Prudentii operibus legi solet. Ioannes Sichardus Sedulii esse existimabat. Amœnum vocat & Fabricius in editione Christianorum Poëtarum: item Margarinus Bigneus Tom. VIII Bibliothecæ Sanctorum Patrum.

Arrianus Poëta, ut ajunt, Tiberii temporibus vixit, qui & ejus carminibus delectabatur. Ita est in Bibliotheca Gesneri à Simlero in epitomen contracta, & à Wolfio adaucta. Ac legas ibidem id tradi à Suetonio Tranquillo. Non dubium, quin respiciatur ad locum illum in Tiberio cap. LXX: *Fecit & Græca carmina, imitatus Euphorionem, & Rhianum, & Parthenium*: ubi pro *Rhianum* legit *Arrianum*. Et sæpe profectò *Rhiani* vox in *Arrianus* corrupta. Videamus autem an multo meliora sint, quæ de Arriano-Poëta tradidit doctissimus Lilius Gyraldus Historiæ de Poëtis dialogo IV. Ait Lilius Alexandreida fecisse, five de gestis Alexandri M. rhapsodias XXIV: item nonnulla poemata ad Attalum regem Pergamenum. Adhæc ait scripsisse *μετὰ Γεγον* Georgicorum Virgillii. Si poemata sua miserit regi Attalo, vixerit ante annum urbis conditæ ICXXI. Eo enim Attalus moriens regnum Pergamenum legavit populo Romano. At Virgilius demum natus annis post CLXIII: nempe anno Urbis IC LXXXIV. Quomodo igitur, qui clauit tempore regni Pergameni Virgilium potuit transferre. Imposuit Gyraldo, quod dicat Suidas, inter Arriani opera memoret, *εἰς Ἀττάλον τὸ περγαμηνὸν ποιήματα*. Quod significet *in Attalum*. Potuit autem desito etiam imperio Pergameno, uti Magnum Alexandrum, sic Pergamenum Attalum celebrare. Vel si ad Attalum versus suos miserit, Suidas duos confuderit Arrianos, unum longe antiquiorem Marone, alterum eo juniorem. Et maximè eo inclinât animus.

Aulus Sereñus Poëta lyricus. Antiquum esse ostendit, quod ejus meminerit Terentianus. Præter quem meminere Diomedes, & Nonius. Item Fortunatianus, & Capella, qui ex eo citant hunc ex meris

brevibus versum :

Perit avipedis animalula leporis.

Adhæc Servius, & Hieronymus : quorum prior ait *adinftar* pro *instar* dixisse.

C. Iulius Solinus, vide inferius in Solinus.

Calpurnius, alius à Bucolicorum, ut puto, scriptore, Comœdiam scripsit, quæ Phronesis diceretur. Inde Fulgentius Planciades libello de antiqui sermonis expositione citat : *Vbi in nasiternatus aquam petas.*

Dorcatus Poëta memoratur Isidoro lib. xviii Orig. cap. lxxix : ubi pilam sic dici ait à pilis quibus repletur : pilorumque mensuram ostendit istis Dorcati versibus :

Nen tu parce pilos vivaces condere cervi,

Vncia donec erit geminam super addita libram.

Endeleichus Rhetor, sive Severus sanctus eclogam scripsit de mortibus boum : quam ab Elia Vineto Sanctone acceptam publici juris Pithæus fecit in epigrammatis & poematis veteribus, Lutetiæ editis anno cld lxxc. Vide etiam quæ dixi de Severo in temporibus Iuliani.

Fabius Dorfennus, vel Dossennus, (variant enim codices) Atellanarum Poëta, Horatio memoratur lib. ii epist. Plinio lib. xiv, cap. xlii, ubi & ex eo versus. Item citat Festus in *Temerum*, Monumento ejus hic titulus :

Hospes resiste, & sophilam Dossenni lege.

Refert Seneca epist. lxxxix.

Gannius Poëta, è cujus ii, & iv, versus adducunt, de vocabulo *adoris*.

Hostilius annales pop. Rom. Ennii exemplo carmine conscripsit : unde versum adducit Priscianus in sexto. Fuit & Hostilius Mimographus, memoratus Tertulliano Apologetici cap. xv.

Iuventius Cornicus memoratur à Varrone lib. v de l. l. item lib. vi. Imò & apud Agellium lib. xviii, cap. xii pro *Terentio Iuventius* reponendum ; ut rectè observatum Iano Rutgerio lib. iv Var. Lect. cap. xix.

Lælius inter Poëtas refertur Lilio dial. iv, ac *Egwtonaiγnia* reliquisse dicitur. Et sanè sic libri plerique. At non minùs corrupte, quàm cum in nonnullis codd. *Erotopægnia* legitur pro *Erotopægnia*. Poëta verò is dictus *Levius*.

Lævius Poëta Centauros edidit : unde Festus in voce Petrarum citat : *Vbi ego sape petris*. Idem *Egwtonaiγnia* scripsit : ut valde verisimile sit apud Appulejum in Apologia pro *Lalium* debere *Levium* rescribi, quando sex jambicos dimetros refert, planè pertinentes ad lusus amatorios.

Lentul-

Lentulus mimographus laudatur Tertulliano lib. de Pallio, cap. iv. Idem Lentulus signatur in Apologetico, ubi cum Hostilio sociatur.

Mummus, post Novium, & Pomponium, diu jacentem Atellanarum artem fuscitavit: ut scribit Macrobius lib. i Saturnal. cap. x. Fallicur Petrus Crinitus *, cum ait à Macrobio esse scriptum: *Post Novium Pomponius atque Mommus præclari habentur*. Nam contra apud Macrobius Mummus post Novium & Pomponium dicitur claruisse. Hujusce Mummii versus, quos mox adducit Macrobius, sic numeris reddere conatus Lipsius †:

* lib. i de
Petrus Crinitus, cap.
18.

† lib. i Saturn.
cap. 4.

— *Nostri majores veluti bene
Multa instituere, sic hoc optime, frigore
Fecere summo dies septem Saturnalia.*

Sed sic quoque numeri claudicant. Censeo duos fuisse trochaicos tetrametros sive octonarios catalecticos, hoc pacto:

*Nostri majores veluti bene multa, instituere hoc optime,
A frigore fecere summo septem Saturnalia.*

Instituere tetragona dædas extulit Poëta. Particulam sic perperam inferfit Lipsius, cum apud Macrobius non sit. Vocem *dies* expunximus, natam è glossemate. Quandoque eam intelligi solere, indicat hoc Novii paulo ante memorati nobis:

Olim expectata septem veniunt Saturnalia.

Puto apud Novium fuit *Quando olim*, vel simile, ut & is sit trochaicus, quales antea è Mummio adlati.

Ofidius, sive Hosidius Geta Medeam Tragœdiam ex Virgilio plenissime expressit; ut est apud Tertullianum libro de præscriptionibus adversus Hæreticos. Cento est ex Virgilianis versibus confectus: de quo Salmasius Notis in Historiæ Augustæ scriptores. Non puto esse eum Hosidium Geram, qui à Triumviris proscriptus, à filio autem est servatus: ut est apud Appianum lib. iv belli Civilis, ac Dionem lib. xlvii. Nam eo tempore nullum adhuc Virgilii nomen erat. Fortasse igitur filius fuit, qui patrem dicitur servasse. Nisi C. Hosidius, qui sub Claudio, licet necdum Consul, Consulares meruit honores: ut est apud Dionem lib. lx.

Rutilius Geminus præter Pontificales libros, unde quædam de fratribus aryalibus citantur, scripsit Tragœdiam Astryanacta. Meminit Fulgentius Planciades in Expositione Verborum.

Severus Rhetor & Poëta Christianus carmen scripsit de moribus boum. Quod exstat in Bibliotheca SS. Patrum Tom. viii, edit. ii. In Possævini Apparatu Sacro ineptè editum *Severini Rectoris de moribus boum*. Carmen est bucolicum Asclepiadeis, & Glyconiis versibus.

Querimoniam continet hominis gentilis de pestilentia armenta tota tollente, & consilium hominis Christiani de agnoscendo Christo, cujus crux & hominibus medeatur, & mutis animantibus.

† pag. 122.
edit. Paris.
an. 1590.

C. Iulius Solinus, cujus Polyhistora habemus, etiam Ponticon scripsit carmine hexametro. Fragmentum ejus est in poematis veteribus Collectionis Pithæanæ †.

Succius Comicus Fulgentio Placiadi memoratur. In fabulis ejus fuit Piscatoria.

Suevius, Poëta epicus, *vir longè doctissimus* dicitur à Macrobio lib. 11 Saturnal. cap. xiv. Ibidem ex ejusdem idyllio, quod inscripserat *Moretum*, adducit octo versus continuos. In quibus, ubi vulgo legitur,

— *fera prœlia bello*

In Persas retulere :

Legi debet *retulere*, ut simile sit illi Enniano,

Iliadæ nepos, quas ærumnas retulisti.

Meminit & cap. proximo, ubi docet Persicum in malis numerasse. Adducit & versiculum lib. vi, cap. 1 : ac hemistichium libri ejusdem cap. v Scaligero Notis in *Moretum*, (quod perperam Maroni attributum, ac, ut censet Scaliger, potius est Auli Septimii Severi) non Suevius, sed Succius vocatur. Sed constans adeo lectio est tot Macrobij locorum, ut non putem *Suevii* nomen mutandum. Et metuo, ne *Succius* alius fuerit.

Symposius carmine hexametro ænigmata centum conscripsit : quæ Iosephus Castalio Anconitanus I. C. Scholiis illustravit. Sunt verò non inveniusta ; utcunque Lilius Gyraldus haut magni ea fecisse videatur, in libello de *Ænigmatibus* ; ubi adfert Symposii ænigma de somno. Sed præter ea, quæ excusa habemus, supersunt alia satis frigida, aliqua etiam obscena : quæ iccirco omissa. Et propter ista sic Lilius scripserit, qui conspexerat opus integrum.

Terentius Libo Fregellanus, Poëta, diversus à Terentio Afro libertino, cujus sex Comœdias habemus. Meminit ex Metio Donatus in iis, quæ vitæ Terentii ex Tranquillo descriptæ subjunxit.

C A P V T I X.

De Poëtis Latinis incertæ ætatis, qui fuerint post tempora Caroli M.

* pag. 224.

A Ntigammaratus Lilio * memoratus, sed negat se nosse ætatem. Decionus Emeritenfis, Poëta at Philosophus fuit.

Dra-

Dracontius hexaëmeron, sive de opere sex dierum, scripsit carmine heroico. Primi è Bibliotheca S. Victoris edidit Parisiensis: postea-que, mendis aliquot sublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à se editæ editione II, Tom. VIII, inseruit Margarinus de La-Bigne.

Facetus Poëta memoratur Lilio * sed in iis, quorum ætatem ignoret. * p. 224.

Floretus Poëta à Lilio † refertur: sed negat se scire, quando † p. 224. vixerit.

Gamphredus novam condidit Poëticam: ut ait Lilius dial. v Hist. Poët. *

* p. 224.

Ioannes Nantuillensis Anglicus Archithenium scripsit, quod ita ab argumento vocavit. De hoc sic Lilius Hist. Poët. dial. v †: *Ejus quidem carmina turgida, & sonora, sed incondita, & barbara: nihilominus ea non legisse vos pigeat.* † p. 222.

Pamphili elegos, se puero, legi in scholis solere, auctor est Lilius Gyraldus Hist. Poët. dialogo v *.

* p. 224.

Romulus ad Tybertinum filium fabulas carmine scripsit, quas Æsopicas nuncupavit, quia Æsopum in fingendo imitaretur.

I N-

INDEX POETARVM,

Quorum Nomina in hoc

DE POETIS LATINIS

Opere recensentur.

A.		
A	Bbo.	71
	Abronijs Silo.	37,38
A	Actius Syncerus Sannazarius.	81,82
	Acuticus.	8
Adelmus, <i>vide</i> Aldhelmus.		
Adrianus Cæsar.		51
Ælius Saturninus.		38
Æmilius Macer.		28
Æmilius Scaurus.		39
Afranius.		12,13
Alanus de Insulis.		75,76
Albinus.		19
Alcimvs Ecdicius Avitus.		63
Aldhelmus.		68
Alphenus Varius.		22
Alphius Avitus.		38,39
Alphonfus Toletanus , <i>vide</i> Hildephonfus.		
Alpinus, <i>vide</i> Cornelius Alpinus.		
Amatus.		73
Ambrosius Episcopus.		57
Amœnus.		57,83
Angelus Politianus.		79,80
Anianus, <i>vide</i> Festus Avienus.		
Annæus Cornutus, <i>vide</i> Cornutus.		
Annæus Florus, <i>vide</i> Florus.		
Annianus.		51,52
Anser.		24
Anthelmus, <i>vide</i> Aldhelmus.		
Antigammaratus.		86
Antistius Sofianus.		45
Apollinaris.		49
Apollonius Collatius.		69
Aquilus Severus.		55
Aquinus.		17
Arator.		65
Aristius Fuscus.		34
Arrianus.		83
Aruntius Stella.		47,48,49
Asinius Gallus.		37
Asinius Pollio.		22,23
Atta, <i>vide</i> Titus Q. Atta.		
Atticus.		16
Artilius.		7
Attius.		6,7
Artius Labeo, <i>vide</i> Labeo.		
Avienus, <i>vide</i> Festus Avienus.		
Augustus Cæsar.		22,23
Aulus Sabinus, <i>vide</i> Sabinus.		
Aulus Serenus.		83
Aurelius Olympius Nemesianus.		53
Aurelius Prudentius.		57
Aufonius Burdigalensis.		55
B.		
Balthasar Castilionus.		82
Bassus , <i>vide</i> Cæsius & Sallejus Bassus.		
Bavins.		24,25
Beda Venerabilis.		68
Boethius, <i>vide</i> Severinus Boethius.		
C.		
Cæcilius Comicus.		5,6,10
Cæcilius Cyprianus.		53
Cælius Sedulius, <i>vide</i> Sedulius.		
Cæsius.		17
Cæsius Bassus.		44
Calidius.		25
Calphurnius Brixienfis.		84
Calphurnius Siculus.		53
Camerinus.		36
Canus		

I N D E X.

Canius.	47,49	E.	
Capella.	35	Ecdicius Avitus.	<i>vide</i> Alcimus
Carus.	<i>ibid.</i>	Ecdicius Avitus.	
Casparus Barlaeus.	82	Ena, <i>vide</i> Sextilius Ena.	
Cassius Severus.	23,24	Endeleichus.	84,85
Cato.	15	Ennius, <i>vide</i> Quintus Ennius.	
Catullus.	14,16,17,18	Ennodius Ticinensis.	64
Cicero, <i>vide</i> Quintus & Tullius Ci-		Ericus Altiffiodorensis.	70
cero.		Ethelwolphus Bernicius.	69
Cilnius Mecænas, <i>vide</i> Mecænas.		Euodus Rhodius.	45
Cinna.	19	F.	
Claudianus.	57	Fabius Dorfenſis.	84
Claudianus Mamertus.	62	Facetus.	87
Claudius Marcius Victor.	63	Fannius.	34
Cnæus Aquilius.	8	Fauftus.	47
Codrus.	24	Feneſtella.	39,40
Codrus.	24,47,49	Ferius Hilpericus.	69
Cominius.	39	Festus Avienus.	55,56
Conradus Moguntius.	78	Flavius.	58
Corippus.	66	Floretus.	73,87
Cornelius Alpinus.	31,32	Florus.	51
Cornelius Gallus.	22,25,26	Fontanus.	35
Cornelius Severus.	33,34	Franciſcus Petrarcha.	76,77
Cornelius Sylla, <i>vide</i> Sylla.		Franciſcus Philelphus.	80,81
Cornificia.	22	Fulbertus Carnotenſis.	71,72
Cornificius.	20,22	Fulgentius.	47,48,61
Cornutus.	43	Furius.	12
Cotta.	35,36	Furius Bibaculus, <i>vide</i> Marcus Furius	
Curatius Maternus.	47,48	Bibaculus.	
Cartius Montanus.	<i>ibid.</i>	Fuſcus, <i>vide</i> Auguſtus Fuſcus.	
Cyprianus, <i>vide</i> Cæcilius Cyprianus.		G.	
D.		Gallienus Cæſar.	53
Damaſus.	56	Gallus Milo.	70
Daniel Heinfius.	82	Gamphredus.	87
Decius, <i>vide</i> Laberius.		Gannius.	84
Devonius Iſcanus, <i>vide</i> Iosephus Exo-		Gentulicus, <i>vide</i> Lentulus Gentulicus.	
nienſis.		Germanicus Cæſar.	38
Dominicus Baudius.	82	Gildafius Brito.	59
Domitianus Cæſar.	47,48	Godelbertus.	64
Domitianus Germanicus.	38	Gordianus Cæſar Pater.	53
Domitius Marſus.	34	Gracchus.	23
Dorcatius.	84	Gratianus Cæſar.	55
Dracontius.	87	Gratius.	32
Drepanius Florus.	67	Gualtherus Caſtellionius, <i>vide</i> Philip-	
		pus Gualtherus Caſtellionius.	
		Guido Ambianenſis.	73
		M m	
		Guido	

I N D E X.

Guido Ferrariensis.	76	Licinius Calvus.	19
Guidus.	<i>ibid.</i>	Ligurinus.	49
Guntherus.	73, 74	Livius Andronicus.	3
Guntherus Elnonensis.	74	Lucanus.	40, 41
H.		Lucilius.	9, 11, 12
H Elpis.	63	Lucius Fenestella, <i>vide</i> Fenestella.	
H elvius Cinna, <i>vide</i> Cinna.		Lucretius.	13, 15
Hieronymus Vida.	82	Lupus Siculus.	35
Hilarius Pictaviensis.	55	Luscius.	11
Hildebertus.	73	Lustricus Brutianus.	49
Hildephonfus Toletanus.	67	Lutorius Priscus.	38
Honorius Papa.	<i>ibid.</i>	M.	
Horatius.	26, 28, 29	M acer.	28
Hortensius.	15	Macer, <i>vide</i> Æmilius Macer.	
Hostilius.	84	Mævius.	24, 25
Hostilius Mimographus.	<i>ibid.</i>	Mamertus, <i>vide</i> Claudianus Mamert.	
Hostius.	21	Manilius.	36
Hugobaldus.	70	Manlius Theodorus.	<i>ibid.</i>
Hugo Grotius.	82	Maphæus Vegius.	78
Hydalbertus.	73	Marbodæus Gallus.	72
I.		Marcellus.	56
I oannes Gerson.	78	M. Benedictinus.	65
I oannes Nantuillensis.	87	M. Furius Bibaculus.	12, 15, 16
Iosephus Exoniensis.	74	M. Marullus.	52
Iovianus Pontanus.	78, 79	M. Popilius.	11
Isidorus.	64	Marcus Vnicus.	49
Iulius Cæsar.	20	Marius.	35
Iulius Calidius, <i>vide</i> Calidius.		Marius Victor, <i>vide</i> Claudius Marius Victor.	
Iulius Montanus, <i>vide</i> Montanus.		Marius Victorinus.	55
Iulius Paulus.	52	Marsus, <i>vide</i> Domitius Marsus.	
Iuvenalis.	45, 46	Martialis.	45, 46
Iuvencus.	54	Martianus Capella.	66, 67
Iuventius Comicus.	84	Maternus, <i>vide</i> Curiatius Maternus.	
L.		Mattius.	20, 21
L abeo.	44, 45	Maximianus.	34
L aberius.	18, 20, 22	Mecenas.	26
Lactantius Firmianus.	54, 55	C. Melissus.	35
Lævius.	84	H. Melissus.	<i>ibid.</i>
Lappa, <i>vide</i> Rubrenus Lappa.		Memmius.	15
Largus.	36	Memor, <i>vide</i> Scava Memor.	
Latronianus.	56	Michael Marullus.	81
Lentulus Gentulicus.	42	Montanus.	36
Lentulus Mimographus.	85	Montanus, <i>vide</i> Curtius Montanus.	
Licentius Hipponensis.	58	Mummius.	85
Licinianus.	49	Musæus.	50
Licinius Imbrex.	5	Navius.	

I N D E X.

N.	
N ævius.	3,4
Nemefianus, <i>vide</i> Aurelius Olympius Nemefianus.	O-
Nero Cæfar.	43
Nicolaus Valla.	80
Ninnius Craffus.	21
Novius.	13
Numa.	35
Numerianus Cæfar.	54
O.	
O ctavius.	34
Octavius Auguftus, <i>vide</i> Auguftus.	ftus.
Optatianus Porphyrius.	54
Orentius Tarraconenfis.	65
Ofidius Geta.	85
Ovidius.	20,22,29,30,31
P.	
P acatus Drëpanius.	67
Paccius.	47,49
Pacuvius Tragicus.	6
Palæmon, <i>vide</i> Rhemnius Palæmon.	
Pamphilus.	87
Papinius, <i>vide</i> Statius Papinius.	
Paro.	25
Paffienus.	47,50
Paulinus.	57,58
Paulus Diaconus.	69
Pedo Albinovanus.	32
Perfius.	40,41
Petrarcha, <i>vide</i> Francifcus Petrarcha.	
Petronius.	40,41
Petrus Apollonius Collatius, <i>vide</i> Apollonius Collatius.	
Petrus de Riga.	73
Phædrus.	38
Philelphus, <i>vide</i> Francifcus Philelphus.	
Philippus Gualtherus Caftellionius.	74,75
Philiftio.	29
Plautius.	9
Plautus.	3,8
Plotius.	14
Plotius Crifpinus.	26
Plotius Tucce.	27,28

Politianus, <i>vide</i> Angelus Politianus.	
Polla Argentaria.	41
Pomponius Bononienfis.	13,14
Pomponius.	60
Pomponius Atticus, <i>vide</i> Atticus.	
Pomponius Secundus.	43
Pontanus, <i>vide</i> Iovianus Pontanus.	
Ponticus.	34,35
Popilius, <i>vide</i> M. Popilius.	
Porcius Licinius.	4
Porphyrius, <i>vide</i> Optatianus Porphyrius.	
Prifcianus.	65
Prifcus.	35
Proba Falconia.	60
Proculus.	35
Propertius.	31
Propertius Vmber.	<i>ibid.</i>
Proſper Aquitanicus.	60
Prudentius, <i>vide</i> Aurelius Prudentius.	
Publius Licinius Tegula.	5
Publius Syrus.	20,22
Q.	
Q uinctus Cicero.	17
Quinctus Ennius.	4
Quinctus Fabius Labeo.	11
Quinctus Lutatius Catulus.	12
R.	
R abanus Maurus.	70
Rabirius.	24,25
Rhemnius Fannius.	54,56
Rhemnius Palæmon.	42,43
Rhofoita Monialis.	71
Romulus.	87
Rubrenus Lappa.	47
Rufus Aſterius, <i>vide</i> Turcius Aſterius Rufus.	
Rufus Feſtus Avienus, <i>vide</i> Feſtus Avienus.	
Rufficus Helpidius.	64
Rutilius Claudius Numatianus Gallus.	58,59
Rutilius Geminus.	85
S.	
S abellus.	50
Sabinus.	32,33
	Saler-

I N D E X.

Salernitanæ Scholæ Autores.	72	Theodolus.	64
Saliaræ Hymni.	2	Theodoricus Leodiensis.	74
Sallejus Bassius.	47, 48	Theodorus.	49
Salvianus Massiliensis.	62	Theodulphus.	70
Sannazarius, <i>vide</i> Actius Syncerus		Thuscus.	36
Sannazarius.		Tiberianus.	54
Scæva Memor.	47	Tiberius Cæsar.	38
Sedulius.	60	Tibullus.	22
Seneeca.	40	Titianus.	56
Serenus Samonicus.	52	Titius.	12, 13
Severinus Boëthius.	62, 63, 64	Titius Septimius.	33
Severus Sanctus, <i>vide</i> Endeleichus.		Titus Cæsar.	47, 48
Sextilius Ena.	31	Titus Q. Atta.	13, 14
Sidonius Apollinaris.	60, 61	Toxotius.	53
Sigebertus Gallus.	73	Tullius Cicero.	14, 16, 17
Silius.	40, 41, 42, 67	Turanus.	33
Silones duo, <i>vide</i> Abronius Silo.		Turcius Rufus Asterius.	63
Solinus.	86	Turnus.	47
Statius Papinius.	45, 46	Turpilius Comicus.	11
Statius Surculus.	45	V.	
Stella, <i>vide</i> Aruntius Stella.		Valerius Cato, <i>vide</i> Cato.	
Stephanardus è Vicomercato.	75	Valerius Flaccus.	45, 46
Strabo.	14	Valerius Soranus.	20
Strabus Fuldensis.	70	Valgius.	34
Succius Comicus.	85	Varius.	27, 28
Suevius.	86	Varro Atacinus.	18, 21, 22, 64
Suffeans.	17	Varro Romanus.	14, 17, 18, 25
Sulpicia.	45, 47	Varus.	24, 28
Syones.	50	Venantius Fortunatus.	55, 65, 67
Sylla.	14	Vibius Paffienus.	50
Symphosius.	86	Victorinus Pictaviensis.	53
T.		Victorius.	62
Terentianus Maurus.	45, 47, 59	Virgilius.	15, 16, 17, 18, 22, 26, 27
Terentius.	9, 10, 11	Virgilius Romanus.	51
Terentius Libo.	86	Voconius Victor.	49
Terrallianus.	52	Votienus.	50

F I N I S.

